

കെവന കാലഘട്ടി

56

മെയ് - ജൂലൈ 2012

കാവന കാളമുടി

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ ഉദ്ഘാതാവാദം)

പുസ്തകം 14

ലക്ഷം 3

വില 25 രൂപ

ചീമ് എഡിറ്റർ	ഡോ. എം.എൽ. രാജവാരിയർ
ഡോജിൽ എഡിറ്റർ	പ്രൊഫ. കെ. ശോഹാലകൃഷ്ണൻ
എക്സിക്യൂട്ടീവ് എഡിറ്റർ (ബാണിറി)	എം.എം. സചീനൻ
എഡിറ്റർഷൻ	കെ.വി. രാജകൃഷ്ണൻ
	കെ.പി. ശങ്കരൻ
	കെ.പി. മോഹനൻ
ബുക്ക് ലേഞ്ച് & ഡിവെസൻ	പെഷ്ണു പി.
കവർ ടൈറ്റിൽ	പ്രസാദ്

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്

[റജി. 440/92]

കോട്ടയ്‌ക്കൽ - 676 503

കാവറ കാളമുടി

സ്വീറ്റ് സെറ്റ്

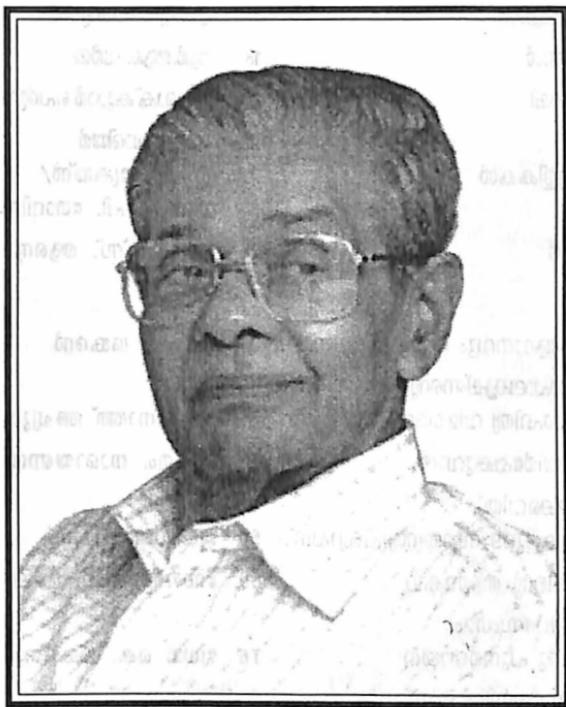
രൂപതി - 25.00

വാർഷിക വരിസംഖ്യ - 100.00
(വിദേശത്ത് - 20 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാര്യൻ സ്ഥാനം ട്രസ്റ്റ്
(ഒജി. 440/92)

കോട്ടയ്ക്കര - 676 503

സ്വാഹാക്കരിക്കുന്ന കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
സമരാവക്കുമുനിൽ
ആദരാർത്ഥങ്ങളിലേം...

എൻ വി ടെസ്റ്റിലെ കുട്ടംബാംഗങ്ങൾ

ഉള്ളടടക്കം

കത്തുകൾ	7
ചുൻകുറി	13
 കവിത	
തുളനിശ്ചിതം	16 ഡി.കെ.എസ് കർമ്മാ
പേരല്ലാതെ പ്രകാശൾ	17 എസ്.എസ് സമീറനൻ
അണിനാളണാൾ	18 ആദി.ആർ. വർഷ
മലബുഴ യക്ഷി	20 അശോക്.കുമാർ പെരുവ
ചുനി	22 സി.എ. മാരിയൻ
അണയു ഗൃഹികകൾ	24 റൂമീഹൻ ട്രേയർ/ വിവഃ: എ.പി. ശോവിന്റുകുട്ടി
ദു:ഖഞ്ചായർ	26 കെ.എക്സ്. ആരോഗ്യം
 ലോകം	
പ്രകാശം - ആദാനവും പുനരവത്രണവും	27 കെ.പി. ശങ്കരൻ
പ്രധാനി. റോമലക്ഷ്മണൻ	
സാഹിത്യ വിമർശനം	48 ചാത്തനാൽ അച്ചുതനുണ്ണി
ഭാഷയ്ക്കുയിർപ്പേക്കുവാൻ	53 പി.എം. നാരായണൻ
"ചണ്ണമുഴക്കവിത"	
വാക്കുകളുടെ സ്ഥാതന്ത്ര്യപ്രവ്യാപനം	58 ഇയ്സൺ ജോസ്
അഴീക്കോടിന്റെ ആരകമ	69 ഡോ. ടി.ആർ. രാഹ്യവൻ
 ദമയന്തീനിഷാദംഗമം -	
രഘു പുനരീബാധന	76 ഡോ. കെ. ശങ്കരനുണ്ണി
ഉന്നിക്കുന്ന മനസ്സിൽ നിന്ന്	
കേൾക്കുന്നത്	79 പി.എൻ. വിജയൻ
മാനുസ്	84 മുകുറൻ, മാണോട്ടൻ
അനധികാരിക്കാം	90 വി.വി. ശോവിന്റുകായർ
വായനമുണ്ടി	96 ജി. കെ. രാംമോഹൻ

.....കത്തുകൾ

ശ്രീമൻ,

മലയാളത്തിലെ ഉച്ചാരണങ്ങൾക്കും ലിപിങ്ങവും ആവശ്യമാണ്; പോരാ, ഇംഗ്ലീഷിലെ ഉച്ചാരണങ്ങൾ കുറിയ്ക്കാനും മലയാളത്തിൽ പുതുലിപികൾ ഉണ്ടാക്കണം, അല്ലെങ്കിൽ നമുക്ക് അതാരു നാണ കേടുവാം - ഇതാണ്, ശ്രീ. സി.വി. സുധീസ്വന്ത് ‘പരിഹാരം തേടുന്ന ചില ഉച്ചാരണപ്രശ്നങ്ങൾ’ എന്ന പ്രബന്ധത്തിലെ പ്രമേയം (കവനക്കേതുമുഴി എഡൈവർ - എപ്പിൽ).

മാത്യഭാഷ കേടുപറിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടാണ് ആരുംതന്നെ വായിച്ചുപറയ്ക്കുന്നത്. കുട്ടികൾ അഛുന്നമുഖാരിൽ നിന്നും മറ്റും കേടും പറഞ്ഞും ശീലിച്ച ശബ്ദങ്ങളെ എങ്ങനെ എഴുതിക്കാണിയ്ക്കാമെന്നാണെല്ലാ പില്ക്കാലത്ത് അധ്യാപകൾ പരിപ്പിയ്ക്കുന്നത്. എന്നിരിയ്ക്കു, ഭാഷയുടെ ലിഖിതരൂപം ഉച്ചാരണത്തെ എങ്ങനെ ബാധിയ്ക്കുമെന്നു മനസ്സിലാവുന്നില്ല. ‘അച്ചൻ’ എന്നു പറഞ്ഞുശീലിച്ച ഒരാൾ എവിടെയെങ്കിലും ‘അചരൻ’ എന്ന അച്ചടിച്ചുകാണാൻ അതാരു അച്ചടിത്തരുണ്ടാണെന്ന് കരുതി ‘അച്ചൻ’ എന്നു തന്നെ വായിയ്ക്കുമെല്ലാ. മറിച്ച്, ‘ചനനം’ എന്നു പറഞ്ഞുശീലിച്ച ആൾ ‘ചനനം’ എന്നാണുതന്നെ വായിയ്ക്കാനെന്ന് സാധ്യത. സംസ്കൃതം പരിച്ച മലയാളികൾ പോലും പ്രായേണ ‘ഡെ വൽഗീത’ ‘തല്ക്കാലാ’ എന്നാംക്കെയെല്ലോ പറയാറുണ്ട്?

മലയാളത്തിൽ ഒരേ ലിപിതന്നെ നന്നിലേരെ ശബ്ദങ്ങളെ കുറിയ്ക്കാൻ ഉപയോഗിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള തകരാറിന് ആകെ രണ്ടുഭാഗങ്ങളാണ് ലേഖകൾ നല്കുന്നത് - ഇരുക്കെട്ടുപുള്ളിയും ‘ന’കാരവും. ഇതിൽത്തന്നെ ‘ന’ പ്രശ്നം താരതമ്യേന ലാഭവാണെന്ന് അദ്ദേഹം സമാതിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഒരാറു ‘പുള്ളി’ ഉണ്ടാക്കിവെക്കുന്ന പ്രശ്നംതന്നെ ഗുരുതരമാണെന്നർത്ഥമാണ്. എങ്കിൽ, സാധ്യപരാരുടെ ഇംഗ്ലീഷുച്ചാരണം അടിമുടിപിശ്ചതാവണമെല്ലാ? കാരണം, ഇംഗ്ലീഷിലെ അഞ്ചു സ്വരലിപികൾക്കും വ്യഞ്ജനലിപികളിൽ ചിലതിനും നന്നിലേരെ ഉച്ചാരണമാണുള്ളത്. It is an item എന്നു കണക്കാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ പോയിട്ട് മലയാളിപോലും ‘ഒഴിച്ച ഇന്ന് എൻ ഇറ്റം’ എന്നു വായിച്ചുപോവില്ലെങ്കിൽ, വ്യഞ്ജനത്തോടു ചേരുന്ന അതേ ‘എ’ ശബ്ദത്തിനും മലയാളലിപി ഉച്ചാരണപ്രശ്നങ്ങൾ സ്വീശടിച്ചുവിടുന്നു എന്നു പറയുന്നതിൽ കഴിവില്ല.

ഇനി ഇംഗ്ലീഷ് പദങ്ങളുടെ കാര്യം: മലയാളമാധ്യമത്തിലുടെ ഇംഗ്ലീഷ് പറിച്ച എന്നെപ്പോലുള്ളവരുടെ വിദ്യാർത്ഥിരശ്യിൽ അധ്യാപക നാർ ഇംഗ്ലീഷുവാക്കുകളുടെ സ്വപ്പനിങ്ങളും ഉച്ചാരണവും അർത്ഥവും ‘പരിഞ്ഞു’ തതികയായിരുന്നു പതിവ്. അതിന് ഇന്നും മാറ്റമില്ലെന്ന് വിശ സിൽക്കുന്നു. (ഇംഗ്ലീഷുവാക്കുകളെ മലയാളിപ്പിക്കാൻപോൾ ഉച്ചാരണം പറിപ്പിയ്ക്കുന്ന വല്ല സ്കൂളുമുണ്ടോ എന്തോ?) എക്കിൽ, നമ്മുടെ ലിപിവ്യവസ്ഥ വികലമായ ഇംഗ്ലീഷുചൂരണാത്തിന് വഴിവെക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതെങ്ങനെ? ഇനി ഇതിൽ വല്ല വാസ്തവവുമുണ്ടെങ്കിൽ, മലയാളിയുടെ ഇംഗ്ലീഷിനെ ‘മല്ലു ഇംഗ്ലീഷ്’ എന്നു കളിയാക്കുന്ന പുറം (ഉത്തരേ ന്തുന്ന?) സംസ്ഥാനക്കാരുടെ ഇംഗ്ലീഷുചൂരണം അതിലേക്കേ വികൃതമാവണമല്ലോ. Advocate, bank, commercial, cotton, national, shop, united മുതലായ വാക്കുകൾ ഹിന്ദിയിൽ എഴുതുന്നത് എധവോക്കെട, ബൈക്ക്, കമരശല, കാടന, നെന്നശതല, ശാപ, യുനാഇറ്റഡ് എന്നാക്കേയാണല്ലോ. ബംഗാളികളാകട്ടേ, വിക്രോറിയയെ ഭിക്കോറിയാ എന്നും, വില്യംസിനെ ഉള്ളിട്ടും എന്നും, യുനിവേർസിറ്റിയെ ഇള്ളനിലാർസിടി എന്നും എഴുതിക്കാട്ടുന്നു! ‘ബാറ്റാ’യെ ‘പാട്ടാ’ആക്കുന്ന തമിഴ്നാർ ഇംഗ്ലീഷിന്റെ കാര്യത്തിൽ പുറംനാട്ടുകാരുടെ മുൻപിൽ തല കുനിയ്ക്കുന്നതായി കണക്കിട്ടുമില്ല.

ഇരിയ്ക്കട്ട ലേവകന്റെ നിർദ്ദേശിയ്ക്കുംപോലെ ഇംഗ്ലീഷിലെ A O എന്നീ സ്വരങ്ങൾക്കുള്ള ഉച്ചാരണങ്ങൾ കുറയ്ക്കാൻ മലയാളത്തിൽ പുതുലിപികൾ കൊണ്ടുവന്നാലും ഉച്ചാരണപ്രശ്നം തീരുമോ? F Z എന്നീ വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കും വേണ്ട മലയാളത്തിൽ ലിപികൾ? dead എന്നത് ‘ബെഡ്’ എന്നാഴുതിയാൽ മതിയോ, അതോ അതിനും വേണ്ടാ ലിപി ഭേദം? white-ലെ wh-ന് വെറും വകാരം മതിയോ? Car എന്നത് ‘കാർ’ (കാർ എന്നല്ല) എന്നാഴുതിക്കാണിയ്ക്കാമെങ്കിലും, bus എന്നത് എങ്ങനെ എഴുതും? സംഖ്യക്കാരാന്തമല്ല വ്യഞ്ജനാന്തമാണ് എന്നു കാണിയ്ക്കാൻ പുതുച്ചിഹനം വേണ്ടെങ്കിൽ പോയാൽ എവിടെയാണ് അവസാനം?

വി. വി. ശോവിന്റെ നായർ, ന്യൂഡൽഹി

ശ്രീമൻ,

2012 ഫെബ്രുവരി-ഏപ്രിൽ (നമ്പർ 55) ലക്ഷം കവനക്കാമുംഭിയിലെ പരിഹാരം തെടുന്ന ചില ഉച്ചാരണപ്രശ്നങ്ങൾ ആണ് പരാമർശവിഷയം. മലയാളപദങ്ങളുടെ-അക്ഷരങ്ങളുടെയും ഉച്ചാരണം ഒരു കീറാമുട്ടിയായി തീരുന്നിരിക്കുന്നു എന്നതു വാസ്തവംനെ. പരകീയപദങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണമാണ് വിഷമമുണ്ടാക്കുന്നത്. ഇവ മുഖ്യമായും രണ്ടുവകുപ്പിൽപ്പെടുന്നു.

നെന്ന് - സംസ്കൃതപദങ്ങൾ.

സംസ്കൃതമോ എത്തേക്കിലും പ്രാക്കൃതമോ ഉച്ചതിച്ചുകൊണ്ട് ഇവിടെക്കുവന്ന ആരുമാരുമായി വൻതോതിൽ ഇടപഴകുന്നതോടെയാണ് പ്രശ്നം ഉണ്ടാവുന്നത്. അടിസ്ഥാന കാരണം പെത്യുകമായി നമുക്കു ലഭിച്ച ദ്രവിഡ അക്ഷരമാലയുടെ പതിമിതിയാണ്. അതാണ് തകരാറുകൾ വരുത്തുന്നതും. ആദ്യമാക്കുന്ന തത്ത്വവരീതിയിലാണ് നാം വിഭാഷാപദങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചത്.

മുശശിരസ് → മഹസിര → മകയിര → മകീരം, പുഷ്യം → പുയം. ആദ്യേഷം → ആയില്പ്പം. സഹസ്രം → ആയിരം, ആരു → ആജജ് → ആച്ചു(സ്), രൂധരം → ഉത്തിരം. രാജാ → അരചൻ.... പില്ക്കാലത്ത് സംസ്കൃതപദങ്ങൾ വൻതോതിൽ സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നതോടെ അവയെ തത്സമ രീതിയിൽത്തന്നെ ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടിവന്നു. അപ്പോൾ സംസ്കൃതാക്ഷരമാലയിലെ ഒന്നുകൊരുങ്ങളും (ഹ്രസ്വവും ദിർഘവും) വിസർജ്ജവും അതിവരുമുദ്രാഖ്രാംജിളും ഉംബ്രം എക്കാഞ്ചലും നുമക്കു സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. ഇവയുടെ ഉച്ചാരണവും തുടർന്ന് ലേവനവും സ്വലിതങ്ങളുടെ ലേഖയും തുടരുന്നു. ജനാർദ്ദനൻ, തുടർന്ന് JANARDHANAN, നിവണ്ണി, പീശിപ്പിക്കുക എന്നാക്കുക. രണ്ട് തലമുറകൾക്കു മുമ്പ് അക്ഷരമാലാ രീതി നടപ്പിലായിരുന്നപ്പോൾ ഇത്തരം വൈകല്യങ്ങൾ കുറവായിരുന്നു.

രണ്ട് - ഇംഗ്ലീഷുപദങ്ങൾ

ഇവിടെയും ആദ്യമാക്കുന്ന തത്ത്വവരീതിയായിരുന്നു; Hospital → ആസ്പട്ടി. Lantern → ലാൻറർ → റാന്റർ. Captain → കപ്പിത്താൻ.

ഇംഗ്ലീഷുപദങ്ങളുടെ ധാരാളിത്തത്തോടെ തത്സമരീതിയിലായി സ്വീകാരം. ഇംഗ്ലീഷിലെ ഭാഷണ ശബ്ദങ്ങളുടെ വൈജാത്യം ആംഗലപദസ്വീകരണത്തിൽ വളരെയെണ്ണെ പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടാക്കി സംസ്കൃതപദ പ്രയോഗത്തിൽ ആ ഭാഷയിലെ പുതിയ അക്ഷരങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചപോലെ ഇംഗ്ലീഷുപദങ്ങളുടെ പ്രയോഗത്തിൽ പുതിയ ഭാഷണശബ്ദങ്ങളെ നാം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലോ. പുതിയ ലിപിമാല സ്വീകരിക്കുന്നില്ല എന്നതിനാൽ ഒരു പോംബഴിയായി നിർദ്ദേശിക്കാവുന്നത് നിഷ്ക്കുഷ്ടമായ വാചാപരിശീലനമാണ്:

Bag, Bank, Bare, Bear, Bind, Baik, Boy

Go, God, Ago, Saw, poor, pure, sour.

zoo, decision

ഇങ്ങനെയുള്ള സ്വരങ്ങൾക്കും വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കും സർവ്വസ്വീകാരുമായ ഉച്ചാരണ രീതിയും ഭാഷാ ലിപിയുപയോഗിച്ച് ലേവനരീതിയും

ആവിഷ്കരിച്ചു നടപ്പാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇതിനു വെവകുംതോറും പരിഹരിക്കാനാകാത്ത അരാജകാലത്തിൽ നാം എത്തിച്ചേരും എന്ന് ഭാഷാധികാരികൾ തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്.

നന്നങ്ങൾക്ക് വ്യത്യസ്ത ലിപി അനിവാര്യമാണെന്നാണെന്നീപ്രായം. ഇക്കാര്യത്തിൽ മലയാളികൾ ഒരുമാതിരി പ്ലിക്കുന്നത് വരമൊഴിക്കുമുണ്ടായി വായ്മൊഴി വരുന്നതുകാണാണ്. കനിയും പനിയും തെറ്റാത്തത് വാമൊഴിവശകംകാണാണ്. സുഷ്മാനയെ സുഷ്മാനയെന്നും നിംഫാനയെ നിംഫാഗയെന്നും പ്രശ്നപ്പഠിപ്പോലും ഇതുചൂരിക്കുന്നുണ്ടോ.

എ ഒരു എന്ന സഖാദാളെ മധ്യമുപയോജനങ്ങൾ ആക്കുന്നത് ഭാഷാപ്രകൃതികൾ അനുയോജ്യമായിരിക്കയെല്ലാം. നെഹറുവിനെ നെഹ്വ ആക്കുന്നത് ഒരു വെകല്ലും തന്നെ ആയിരിക്കും.

ബൈബം ദയ്വം ആയാൽ പിന്നീട് ദയ്വവുമാകും. കൗതുകം കവുതുകം വഴി കൊഡുതുകമാവില്ലെന്നുണ്ടോ?

വെവത്തുവാൻ വച്ചുവായത് എന്ന് എ.ആർ. പരയുന്നുണ്ടോ. അതിന്റെ നാമരൂപമാണ് വയ്പ്. വയ്പിന്റെ ദീപിം (കരവച്ചുണ്ടായത്) വയ്പിൻ ദീപ്. ഈ ഘടനയ്ക്കിണ്ടതുകൂടാതെ സായ്പിന് വയ്പിൻ എന്നത് ദീപിന്റെ പേരായി. ഉത്തരക്കേരളത്തിൽ വയ്ക്കുക വെയ്ക്കുകയായത് കർണ്ണാടക ഭാഷാസാധ്യീനം കൊണ്ടാവാം (റാന്നേ, ശോബലേ, മദ്യ (മഴ), കുന്പള്ള) അതിന്റെ നാമരൂപംവെപ്പ് വീണ്ടും (കർണ്ണാടക സാധ്യീന മാവാം) ബെപ്പ് ബെപ്പിന്റെ (കരവച്ചതുതന്നെ) ഉംബെപ്പുർ, ബെപ്പുർ. (കോഴിക്കോട്ടുത്ത സ്ഥലം). ഒന്നു ശരിയും മറ്റൊരുതെറ്റും എന്ന് വ്യവച്ചേദിക്കാതിരിക്കുകയെല്ലാം, ഭാഷാ സ്വഭാവത്തിനു നല്കുന്നത്?...

സി. വി. അപുകുട്ടി മാസ്റ്റർ

സർ,

എറുവും ഒരുവിൽ കിട്ടിയ കവനക്കാമുദ്ദിയുടെ മുഖ്യ വർണ്ണാഭമായതിൽ സന്തോഷം. പക്ഷേ, ആ ചിത്രം എന്തിനെനക്കുണ്ടുള്ളതാണെന്ന് ആമുഖപേജിൽ കൊടുക്കേണ്ടതല്ലോ? സോക്രറ്റീസിന്റെ അന്ത്യനിശ്ചാരണാം അത്? എന്ന്റെ കൊച്ചു മകൾ (13 വയസ്സ്) ചോദിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ അത് ശ്രദ്ധിച്ചത്. ചിത്രകാരൻ ആരെന്ന ചോദ്യവും ഉണ്ടായി. മെക്കൽ ആഞ്ചുലോവാവിന്റെ ശൈലിയാണ്. പക്ഷേ, ആ അന്നശര ചിത്രകാരൻ ബെബിൻ കമാ രംഗങ്ങൾ മാത്രമേ വരച്ചിട്ടുള്ളു എന്നാണോരുമോ? ഒരു മാസികയാകുമ്പോൾ വായനക്കാരെ ഇത്തരം മുടക്കിൾണ്ടതുകളിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കേണ്ട ചുമതല എഡിറ്റർക്കില്ലോ? ഭാവിയിലേക്കുള്ള ഒരു നിർദ്ദേശമായിട്ട് എടുക്കുക.

ഡോ. ആർ. ശോപിമൺ, തിരുവനന്തപുരം

* ലോകപ്രശ്നസ്ത ചിത്രകാരനായ ഡേവിഡിന്റെ 'ദ മർഡർ' എന്ന ചിത്രമായിരുന്നു കഴിഞ്ഞതവെന്നതെത്ത് മുഖചിത്രം. "കുലങ്കുത്തികളുടെ ജൈവപ്രപണങ്ങം" എന്ന ലേവന്തിന്റെ അനുബന്ധമായും കാണാം.

പുതാധിപർ

സുഹൃദ്ദേത,

കവനക്കാമുഖിയുടെ വർഷംബ്യ 100ക അയച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്നുതന്നെ. എൻ.വി. മനസ്സിൽനിന്നെന്തുനിൽക്കുമ്പോൾ, അതു മുടക്കാൻ തോന്നുന്നില്ല. പിന്നെ, കനപ്പട്ടതെന്തുകില്ലും വായിക്കണമെങ്കിൽ ഇന്നത് അല്ലോ ഉള്ളൂ. അന്നേഷാണാത്മക പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ മരുഭൂമിയിൽ കാലുപൊള്ളുന്നവർക്ക് ഒരു കുളിൽ പകരാൻ പറ്റുന്ന അപൂർവ്വയിനം മാസികയാണല്ലോ (വെദമാസം) കവനക്കാമുഖി.

പി. രാധാകൃഷ്ണൻനുന്നായർ, ചാവക്കാട്

ആദരണീയനായ കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ സർ,

കവനക്കാമുഖിയുടെ ഫെബ്രൂവരി-ഏപ്രിൽ ലക്കം കൈപ്പറ്റി. നാഡി താണ് കവനക്കാമുഖിയുടെ വർക്കാരനായതിൽപ്പിനെ എന്നികയെച്ചുകിട്ടിയിട്ടുള്ള എല്ലാ ലക്ഷ്ണങ്ങളും സുക്ഷിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു വിലപ്പെട്ടതാണ് ഓരോ ലക്ഷ്വും, എന്നു സന്തോഷത്തോടെ അറിയിക്കേട്.

ഈ ലക്ഷ്വും വളരെ മെച്ചപ്പെട്ടുണ്ട്; ലേവന്നങ്ങളല്ലോ വിശേഷിച്ചും പുസ്തകപ്രകാശനത്തെക്കുറിച്ച് അങ്ങങ്ങളുടെയും 'മുൻകുറി'യിൽനിന്നുള്ള പ്രസക്തഭാഗങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ഒരു സാഹിത്യസമിതിയുടെ ആഭിമുദ്ധ്യത്തിൽ നടക്കാനിൽക്കുന്ന ഒരു പുസ്തകപ്രകാശന ചടങ്ങിൽ വായിച്ചുകൊണ്ടപ്പീഡിക്കാനിരിക്കയാണു എന്നാൻ. പുസ്തകം വിലക്കാടുത്തു വാങ്ങേണ്ടതാണെന്നും വായിച്ചു ഉൾക്കൊള്ളണ്ടതാണെന്നുമുള്ള അങ്ങങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തോട് അങ്ങങ്ങളുടെ യോജിക്കുന്നു. വലിയൊണ്ടുതുക്കാരന്റെ അഭിപ്രായം, ഇത്തരം ചടങ്ങുകളിൽ സ്ഥിരം പങ്കെടുത്തിട്ടും ഒരു പുസ്തകം പണം കൊടുത്തുവാങ്ങാതെ 'ചക്കാത്തിൽ' വാങ്ങിപ്പോകുന്നവരെ അറിയിക്കാൻ കിട്ടുന്ന അവസരം ധമായോഗ്യം ഉപയോഗിക്കുമെന്ന് അങ്ങങ്ങൾ അറിയിക്കേട്.

പുതിയലക്ഷ്യത്തിൽ കുറച്ചുതെറ്റുകൾ കടന്നുകൂടിയോസാർ, ആരു ദേശാംശങ്ങൾക്കുണ്ട്? അഴീക്കോടുസാരിനെ അനുന്നമരിക്കുന്ന വി. സുകുമാരൻന്റെ നല്ല കവിതയുടെ ശീർഷകം 'ഒന്നും പറയാതിരിക്കാനല്ല' എന്നു കൊടുത്തതിൽക്കൂന്നു! 'ഒന്നും പറയാതിരിക്കുന്ന നല്ലു' എന്നായിരിക്കുവില്ലോ കവി കൊടുത്ത ശീർഷകം? കവിതയിൽ അങ്ങനെയാണല്ലോ. മറ്റു

പിലേടങ്ങളിലും കൊച്ചുകൊച്ചു പിശകുകളുണ്ട് - ആ വടാച്ചേരി (വടാ സേരി അല്ല) കവിതയിലുണ്ടെന്ന്. ‘തായ്തതടി’ക്കുപകരം ‘തായ്തതടി’യെന്ന് അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നു. ‘ജമസാഹല്യം’, ‘ജമസാഹല്യം’ ആവേണ്ടിയിരുന്നില്ലോ?

ചാക്കോ സി. പൊരിയത്ത്

ബഹുമാന്യ മിത്രമേ,

“കവനക്കാമുണ്ടി” പുതിയ ലക്കം കൈപ്പറ്റി. നമി സന്ദേശം. “പുസ്തകപ്രകാശനം എന്ന പൊരാട്ട്” വളരെ നന്നായി. ധാരാളം ചെറിയ പ്രസാധകർ ഇപ്പോൾ റംഗത്തുള്ളതിനാൽ പുസ്തകപ്രകാശന പരിപാടി കളിലും ധാരാളമുണ്ട്. പകേശ അതുമുലം പുസ്തകം ശരിയായി വിലയിരുത്തപ്പെട്ടുകയോ പുസ്തകത്തിന്റെ വില്പന കാര്യമായ നിലയിൽ നടക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. താങ്കളുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ എല്ലാവരും ശ്രദ്ധിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാം.

ചേപ്പാട് സോമനാമാൻ

പ്രിയ പത്രാധിപർ,

പുസ്തക പ്രകാശന ചടങ്ങുകളെ പൊറാട്ടു കഴിയായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന ശ്രീ. കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ ലേവനം (കവനക്കാമുണ്ടി ഐബി.എഫിൽ ലക്കം) വായിച്ചു. ശ്രീ. രാമകൃഷ്ണന്നപ്പോലെ പരിണാതപ്രജന്തനായ ഒരു എഴുത്തുകാരനിൽ നിന്നും യുക്തിഭ്രംബമല്ലാത്ത ഇത്തരത്തിലോരു നിരീക്ഷണം വന്നുകാണുന്നത് വേദകരമാണ്. പുസ്തകപ്രകാശന ചടങ്ങുകളിലെ സ്ഥിരം അജണം അല്പം മടുപ്പുള്ളവാക്കിയേക്കുമെക്കിലും (നമ്മുടെ നാട്ടിലെ കല്യാണമക്കമുള്ള ചടങ്ങുകളിലെ ചട്ടവട്ടങ്ങളും എത്രാണിങ്ങനെയൊക്കെയെല്ലോ) പുസ്തകപ്രകാശന വേദികൾ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെയും വായനക്കാരുടെയും സംവാദങ്ങൾക്കാണഭൂതം വിശകലനങ്ങൾക്കാണഭൂതം സമ്പൂർണ്ണമാവാറുണ്ടെന്നതാണ് സത്യം. ചുരുങ്ങിയപക്ഷം എഴുത്തിന്റെ വഴിയിൽ അതൊരു പ്രചോദനവും, ഫ്രോസ്റ്റാഹനവും, ഒരു ചേരലുമാണ്. ഒന്നാരണ്ടാം കോളത്തിലോരുതുങ്ങിയാലും പ്രകാശന ചടങ്ങുകളുടെ വാർത്തകൾ എഴുത്തുകാരന്ന് സാധ്യജ്ഞമാണ്. സാഹിത്യരംഗത്തെ എത്രു കാര്യത്തിനും പണ്ണിസ്തീറ്റി ഒരു അനിവാര്യം ഉടക്കമാണെല്ലോ. അർഹിക്കുന്ന പണ്ണിസ്തീറ്റിയും തരംതാണ പണ്ണിസ്തീറ്റിയും രണ്ടും രണ്ടാണന്നുമായതും.

(..... ശ്രദ്ധം 15-ാം പേരജിൽ)

തിരിച്ചറിവ്

കെ. വി. രാഖുഷ്ണൻ

തൊഴുന്തിൽനിന്ന് പശു ഉറക്കക്കരഞ്ഞു, ഒരു പ്രത്യേക രീതി യിൽ. അമ്മ അടുക്കലെയിൽ എന്നോ തിരക്കിലായിരുന്നു. കുറച്ചുനേരം കഴി ഞ്ഞപ്പോൾ തൊഴുന്ത് വീണ്ടും കരഞ്ഞു.

“കിടന്നകരണം; ഓ വർണ്ണം.” അമ്മ അടുക്കലെയിൽ നിന്നുതന്നെ കുറച്ചുനേര വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. ഏറെക്കഴിയും മുന്പ്, അകിടുകഴുകാനുള്ള വെള്ളവും കരകാനുള്ള പാതവുമായി അമ്മ തൊഴുന്തിലേയ്ക്ക് ചെന്നു. അതുവരെ പശു കരഞ്ഞതുമില്ല.

പശു കരഞ്ഞതിന്റെ പൊരുൾ അമ്മയ്ക്കും അമ്മപറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം പശുവിന്നും മനസ്സിലായി എന്നു സാരം.

മുഗങ്ങൾക്ക് മുഗങ്ങളുടെ ഭാഷ; മനുഷ്യർക്ക് മനുഷ്യരുടെതും. ഇവയ്ക്ക് ഒരു പൊതുലിപിയോ അതിലോരു നിർബന്ധവോ ഇല്ല. എന്നാലും, പിരപരിചയംകൊണ്ട്, പ്രകരണശുഖിയിൽ വായിച്ചെടുക്കുവോൾ, മുഗ ശബ്ദമുലം മനുഷ്യനുതിരിച്ചറിയാം; മുഗങ്ങൾക്ക് തിരിച്ചും.

പക്ഷേ, എവിടെയെങ്കിലും ഒരു കൊല നടന്നാൽ, അതിന്റെ മുലം രാഷ്ട്രീയ വെരാധ്യമാവാം; കൂടുംബകലപഹമാവാം; മറ്റൊന്തകിലുമാവാം - അതിനെ ‘മുഗീയമായ കൊലപാതകം എന്നു വിശ്വേഷിപ്പിക്കുവോൾ ആ പ്രയോഗത്തിന്റെ പൊരുൾ മുഗങ്ങൾക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നു എങ്കിലും മുഖ്യമാണോ? ഇല്ല എന്ന തോന്നലിലാണ് മനുഷ്യൻ അങ്ങനെ ആവർത്തിച്ചു പോരുന്നത് എന്നേ കരുതാൻ ന്യായമുള്ളൂ. മനുഷ്യന്റെ ക്രൂരതകൾ മുഗ അളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിപ്പറയുന്നത് അവയ്ക്കെവമാനകരമാണ്. തിരിച്ചറിയുകയും അവ പ്രതിഷ്ഠയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട് എന്നു കരുതിയാ

ലെന്താ? ആ പ്രതിഷ്ഠയം മനുഷ്യന് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്തതാവില്ലോ? കാരണം, വൈരമനിരൂപതന ബുദ്ധിയോടുകൂടി ഒരു മുഗം മദ്ദാരു മുഗത്തെ കൊല്ലുക എന്നത് അസ്ഥാവൃതമാണ്. സിംഹം മാനിനെ കൊല്ലുന്നത് രാഷ്ട്രീയപ്പകമുലമല്ല, വിശപ്പുകൊണ്ടാണ്. മാൻ ഒരു സിംഹത്തെ കൊല്ലുക, അതിനുപകരം വീട്ടാനായി സിംഹം ഒരു മാനിനെകൊല്ലുക - അങ്ങനെ സ്റ്റം വിക്കുഡോൾ അതിന് ‘മാനുഷമായ കൊലപാതകം’ എന്ന് മുഗഭാഷ. മുഗഞ്ഞൾ മനുഷ്യരെ കണ്ട് പഠിക്കുമെങ്കിൽ അങ്ങനെയും സംഖിച്ചുകൂടായ്ക്കയില്ല. എത്തായാലും, മനുഷ്യരുടെ ഇടയിലെ എത്തുകൊലപാതക തേതയും “മുഗീയം” എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് നമ്മുടെ “സത്യഃ പ്രതികരണാത്മക”രക്കില്ലും ഓർക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുമോൾ, മനുഷ്യൻ മുഗത്തിന്റെ വികാരത്തെപ്പോലും അവമതിക്കുന്ന അധമനാകുന്നു.

ഒരു രാഷ്ട്രീയക്കാലപാതകം നടക്കുമോൾ, ഒരു പാർട്ടിക്ക് - ഇപ്പോൾ ഒരു പാർട്ടി എന്നാനില്ലല്ലോ; കുറേ ഇന്ത്രകലിപികൾ കൂട്ടിക്കെട്ടിയ വസ്തുക്കൾ അല്ലോ ഉള്ളു? - കുറിച്ചുകാലത്തെയ്ക്ക് ആരോളാഷിക്കാനും എതിരാളിക്കെളും അടിക്കാനും ഉള്ള വകയായി; ഒരമയ്ക്ക് (അപ്പുന്നും) സന്നം സന്നതിയും ഭാര്യയ്ക്ക് ഭർത്താവും കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് അപ്പുന്നും ഒരു കുടുംബത്തിന് നാമനും എന്നെന്നെന്നക്കുമായി നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇത് കൊലപാതകത്തിന്റെ ആത്മത്തിക ഫലം. എന്നാൽ, ഇത്തിടേ കേരളത്തിൽ നടന്ന ടി.പി. ചുന്നശേഖരരാമേന്ദ്രകൊല, ഇവിടത്തെ ഇടതുപക്ഷരാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനത്തയാകെ ഉലച്ചിരിക്കുന്നു. കുപ്പിഗ്രാമ്പ് സിമരുതറയിൽ വീണുടയുന്നതിന്റെ ദീനസ്വരം ഉറക്കം നടിക്കാനാവാത്ത ഉശക്കാതുകളിൽ ഉരുകിയെത്തുന്നു. ഇതിനുത്തരവാദികൾ ആരായിരുന്നാലും ഇവിടെ ഉടഞ്ഞുതകരുന്നത് പണിയെടുത്തു ജീവിക്കുന്ന സാധാരണക്കാരന്റെ അവസാന പ്രതീക്ഷകളാണ്. മാളികമുകളിലുള്ളവർ ഉറക്കം നടിക്കുന്നു; ഒന്നും അറിയുന്നില്ലെന്നും. ഭരണകൂടം ഇടയ്ക്കിടെ അവസരമോ രൂക്കിക്കൊടുക്കുന്ന ഓരോ ബന്ധ-ഹർത്താൽ കോമാളി നടക്കത്തിലും അണിക്കെളും വലയ്ക്കെത്തുനിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകാമെന്ന് വ്യാമോഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉടയുടണ്ടസമുഹത്തിൽ നിന്ന് അഷ്ടംവ്യാധായ ഒരു നേതൃത്വം ലോകത്തിലെവിടെയും, ഉരുത്തിരിഞ്ഞതിട്ടില്ല. എത്തിച്ചേരേണ്ട ലക്ഷ്യമേൽ എന്ന വ്യക്തമായ ബോധം, അരോഗ്യമായ ശരീരവും മനസ്സും, ഉറച്ച നടപ്പ്, സർവ്വോപരി, എണ്ണയിട്ട് പ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കിയ യന്ത്രംപോലെ സുചാലുമായ, രണ്ടുകാൽമുട്ടുകൾ - ഒരു വ്യക്തി ജീവിതത്തിൽ മുന്നോറുകയും വിജയം വരിക്കുകയും ചെയ്യണമെങ്കിൽ ഇതൊക്കെ അത്യാവശ്യമാണ്.

രു സമൂഹത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഇത്തരയും ശരിയാണ്. നാട് പുരോഗ മിക്കുമ്പോൾ എത്തിപ്പെട്ടുന്നത് പിരികിലാണ് എങ്കിൽ, രോഗനിർണ്ണയത്തിന് സമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണാർത്ഥം. അത്തരമൊരു സമൂഹ തത്തിൽ നേതൃത്വവും മറിച്ചാവാൻ നിർവ്വാഹമില്ല.

അസ്റ്റിയോ പൊരാസിസ് (Osteo Porosis) എന്നാരു രോഗമുണ്ടന്ന് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. രോഗം ഗുരുതരമാവുമ്പോൾ AOP (Acute Osteo Porosis) എന്നു പറയാമെന്നു തോന്നുന്നു. കാൽമുട്ടിലെ എല്ലുകൾക്കിടയിലെ മജ്ജ നിള്ളേഷ്ഠം തേണ്ടുതീരുകയും എല്ലുകൾക്ക് തുളവിന്ന്, കണ്ണാപുപോലെയാവുകയും ചെയ്യുന്നു. രോഗി മുന്നോട്ടു നടക്കുകപോയിട്ട്, സന്താനം കാലിൽ എണ്ണീറ്റുനിൽക്കുകപോലും ചെയ്യില്ല. ഇന്നാട്ടിൽ സന്താനം നടക്കിൽ നിവർന്ന്, സന്താനം കാലിൽനിൽക്കാൻ ഒഴിവും ഇല്ലാതെക്കിയു മുള്ള രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടി, ഇടത്തുമില്ല; വലത്തും. രോഗം AOP ആണ് എന്നും അതിന്റെ തീവ്രത എത്തയാണ് എന്നും തിട്ടപ്പെടുത്തി ഉറക്കേ വിളിച്ചുപറയാൻ പോരിമയുള്ള ഒരു സ്കാനിങ്സെൻസ്റ്റ് എവിടെയുണ്ട്?

കത്തുകൾ

(2-ാം പേജിന്റെ തുടർച്ച.....)

പുസ്തകപ്രകാശനച്ചടങ്ങുകളെ കോമാളിന്തമെന്ന് വിവക്ഷിയ്ക്കുമ്പോഴും ലേവനാവസ്ഥാനമാവുമ്പോഡിയർക്ക് പ്രകാശനച്ചടങ്ങുമായി ലേവകൾ സമരസപ്പെടുന്നതും കാണുന്നു. അദ്ദേഹം നിഷ്കർഷിക്കുന്ന വിധത്തിൽത്തന്നെയല്ല ഏതാണ്ടല്ലാ പ്രകാശനച്ചടങ്ങുകളും നടക്കുന്നത്. പിന്നെ, സാഹിത്യരംഗത്ത് നടമാടുന്ന മറ്റൊപല പരിഹാസ്യമായ പ്രവണതകളെ അപേക്ഷിച്ച് സാഹിത്യ പോഷണത്തിനുതക്കുന്ന സംരംഭം തന്നെയാണ് താരതമേനു നിരുപദ്രവകരമായ പുസ്തക പ്രകാശനച്ചടങ്ങുകൾ എന്നു സുചിപ്പിക്കുക മാത്രമാണ് ഉദ്ദേശ്യം. അല്ലാതെ, ശ്രീ. രാമകൃഷ്ണന്റെ ഉദ്ദേശഗുഡിയെ ചോദ്യം ചെയ്യുകയേയല്ല.

പുസ്തക പ്രകാശനച്ചടങ്ങുകളെ ഒരു ഗുഹപ്രവേശച്ചടങ്ങിന്റെ പവിത്രതയോടും നിർവ്വൃതിയോടും ദർശകമുകയല്ല അഭികാമ്യം. കൂടുതൽ പരയട്ട്, കവനക്കുമുണ്ട് നല്ല ഉൾക്കൊന്നുള്ള ആശയസന്ധ്യക്കാര്യം ഒരു മികച്ച പ്രസിദ്ധീകരണമാണെന്നതിൽ തർക്കമെത്തുമില്ല.

ശ്രദ്ധയാർഥം, ഫോറേ

തൃശ്ശൂസീഗീതം

ഡി.കെ.എം. കർത്താ

അമ്പലം ദുരെ; തേവരതിലും ദുരെ; കുപ്പി-
കുമ്പിട്ടു തലകനും കുറയ്ക്കാൻ; വിജ്യംഭിയ്ക്കും
നെഞ്ചിലെയഹക്കാര് ബുദ്ധബുദ്ധം ഓംകാരത്തിൽ
സ്വപ്നസുചിയാൽ കുത്തിപ്പോട്ടിച്ചു മദം പോകാൻ
എവിടെപ്പോകും എന്താ? , നീ ദേഹത്തിൽ ഏകാദശം-
*വിവരങ്ങളിൽ തീരാത്തുപ്പണതൻ ദശാസ്യങ്ങൾ
അലറുന്നേരം, മെറുനം തേടിക്കാണെവിടപ്പോ-
യണയാൻ? എന്നും അനുനേനനു എന്നെ തെറ്റായെല്ലും
മറ്റാരു എന്നും തമ്മിൽ വൈത്തങ്ങൾ കൂടിക്കുടി-
യക്കങ്ങൾ എല്ലാംകൂടി, ചോരതൻ കിടങ്ങുകൾ
ചുറ്റിലും കുഴിയ്ക്കുന്ന തിരക്കിൽ മറന്നു എന്നെ
നമ്മയും, ഹരിതത്തിൻ ഭൗമാവതാരം നേടി
മുന്നുറിക്കാണിൽ ചെടിച്ചട്ടിയിൽ വളരുന്ന
നിന്നെന്നും, ദശകോടി വർഷങ്ങൾ പരിണാമ-
സോപാനമാരോഹണം ചെയ്തു നീ അനുത്തര*-
പീംമൊന്നേൻി, പ്ലിന്നെന്നയാമയങ്ങളെയെല്ലാം
സ്വത്രസൗരങ്ങളാൽ മുടിയ്ക്കും മട്ടുംതീരെ!!

തൊട്ടട്ടുതെത്തതട്ടേ എന്നെ? അംബികേ, നിന്നുച്ചാസ-
സക്കീണാസൗഗധ്യകം എൻ്റെ പുരക്കങ്ങളാൽ
രക്തത്തിൽ (ചേതന്റിലും) ഉള്ളടക്കിടട്ടേ എന്നെ?
നിന്ന് ചോട്ടിലമരുന്നു ദേവകൾ*, സ്വമേധയാ
കൊഴിയും ദണ്ഡങ്ങളപ്പാതി കുപ്പിയ കൈകയിൽ
നേടുവാൻ, അമരത സില്പിയെ നിന്നെന്നതെന്നാണു-
പുർണ്ണമാക്കുവാൻ; എന്നും ചേരട്ടേയവർക്കാപ്പം?
നീയെൻ്റെ തീർത്ഥം; ഉഴഴിവാനങ്ങളോന്നിപ്പിയ്ക്കും
സേതു നീ; യന്നോപമം സേചകം നിന്ന് രേചകം;
നിന്ന് ദയ മുകരുന്നോൻ അഞ്ജലിബുദ്ധൻ; നിന്ന്
സ്വപർശനം സഞ്ജീവകം; സെന്റരഡം മൃത്യുഞ്ജയം!!

1*വിവരം = തൃശ്ശൂ;

2*അനുത്തരം = അപ്പുറം മറ്റാനും ഇല്ലാത്ത

3*ദേവിഭാഗവതം 9/24/38

പേരില്ലാത്ത പുകൾ

എം.എം. സചീറോൻ

“ഓടപുകാടു വെട്ടി
കൃഷ്ണകാനിച്ചോടു വെട്ടി
ഓടിപ്പോയ് കാടുതെച്ചി
ടടിമരങ്ങു നാടുതുന്ന

വേലിക്കൽ പാദമുന്നി- .
ഡൊളിച്ചുനോക്കു,മെടിച്ചുകുന്തി;
താളിയ്ക്കും പുത്രരായ്ക്കും
തുണായൊരുത്തി, ചെന്വരത്തി;

മല്ലുക്കപ്പിയ മതിലു കേറി-
മരിന്തുപുക്കും മുക്കുറ്റി;
തൊട്ടുനിന്നാൽ, മണിക്കാതില-
യഴിച്ചുതരും അരിപ്പുകൾ.....

പുക്കാലം, പുമാഞ്ചൽ,
കുതറിയുണ്ടും പുമദഞ്ചൽ,
പൊയ്യപ്പോയെൻ ഓണ”മനു-
*മകം മരിക്കാൻ കൈതരിയ്ക്കേ,
പലനിഞ്ചൽ, നിറപ്പുരുക്കം,
നേർമ്മകൾ, നിറസകരങ്ങൾ-
പുത്രുന്നിൽക്കും വഴികൾ
മുന്നിൽ പൊട്ടിപ്പിണ്ടു ചിരിയ്ക്കയായ്....!

പേരെനിയ്ക്കരിയില്ല, ചെല്ലി-
പ്പേരുമില്ല വിളിയ്ക്കുവാൻ
പുക്കളാണിവ, എന്നേയോണം
പുവിളിച്ചില്ലെങ്കിലും....

മുക്കുറ്റി ഗുണിച്ചപോലെ
ജമനി പാതി കിഴിച്ചപോലെ
കരിവച്ച പുളിച്ചതിൽ വെയി-
ലാടിനിൽക്കും മണതകൾ.

ചെണ്ടുമല്ലികൾ കുലംതെറ്റി-
ജനിച്ചപോലെ തെരിച്ച നീല.
ചെന്വരത്തിയിൽ തുനവപെറ്റു-
പോലെ വികൃതികുടണ്ഠ വെണ!

വിട്ടിലേയ്ക്കു വള്ളനിഞ്ഞു-
വഴിയിൽ, ദേശപ്പാതയിൽ,
മത്സ്യമാർക്കറ്റിന്റെ ചെളിയിൽ,
മൺതളിച്ച നിലങ്ങളിൽ....

ഒക്കയിങ്ങനെ പുതിയ പുകൾ
എന്നിയ്ക്കു പേരെന്നാതവർ
എന്നേ നാടിൻ ഇലക്കുന്നിളി-
ലോതുങ്ങിക്കുടാത്തവർ.

പേരിലധികാരം, അടക്കം,
നികുതി, നീറ്റലുമുൾപ്പെട്ടാം.
സ്നേഹം,മലിവും, ലാളനകളും
പേരുകൊണ്ടു വിളിപ്പെട്ടാം.

കാടു,മെടു,പുഴക്കരയി,ലിട-
നാടു,തോടു,കളങ്ങളിൽ,
മല്ലറിന്തു നടന്നിഞ്ചി
നന്തതുകേരിയ കുട്ടരേ,

കൊച്ചിപുവിനു, പാശച്ചടയ്ക്കും
മക്കല്ലപ്പോൽ പേരുനല്കി
പണ്ണനിയ്ക്കായ് പുക്കാലം-
തനുപോയ പുരാണരേ...

എന്നേയോണക്കാവിൽനിന്നു
കൊഴിന്തുപോയതു പുക്കളല്ല,
പുക്കല്ലക്കാണുന്ന കല്ലുകൾ;
പുലരിതൊടക്കമെഴുതുമലിവുകൾ.

* മകം മരിക്കൽ= ഓണത്തിന് പുവിട്ട തെ കൊത്തിക്കോരുന്ന ചടങ്ങ്.

അഗ്രിനാളിങ്ങൾ

ആർ. ആർ. വർമ്മ

ആളിപ്പടർന്നിട്ടും ജ്വാലകൾ; കെട്ടട-
ഞ്ചീടാൻ മടിയക്കും കനലിന്റെ കുനകൾ;
വിശിയടിയക്കുന്ന കാറ്റിലാളും തീയി-
ലെന്തോ കരിഞ്ഞമർന്നീട്ടുന്ന മർമ്മരം.....

ആളുന്ന തീയിൽ പിടയും നിശ്ചലിന്റെ
പിനിലെവിടെയോ നേർത്തെന്താരാക്കന്നം!
കത്തിയടങ്ങുന്ന ജീവന്റെ നേർത്തുനേർ-
ത്തറുപോവുന്നതാമുച്ചാസത്തുവും.
ശൈത ലവണാജലത്തിലായ് കത്താത്ത
വാലിന്റെയറ്റും നന്നയക്കുന്ന മാരുതി-
യക്കുള്ളിലായ് കത്തിപ്പടർന്നുയർന്നീട്ടുന്നു
ശക്തനാന്നേയ നാളിങ്ങൾ മേൽക്കുമേൽ!
കത്തിയെയരിച്ചു എംബ ലക്കയെ, സ്ഥാമാജു-
ശക്തിയെ, രാക്ഷസ ഗർദ്ദിൻ പതാകയെ!
ചാമ്പലാക്കീ എംബയർമ്മതെ - ധർമ്മത്ത-
യെന്നുമെതിർക്കുന്ന ഭീകര ശക്തിയെ!
രാക്ഷസവർദ്ധമാർജജിച്ച ധനധാന്യ-
സമ്പത്തസമുദ്ദീഷികൾ തീയിലെതിച്ചു എംബ!
രമ്പഹർമ്മങ്ങളും, പുകാവനങ്ങളു-
മശിദേവനാഹൃതിയായ് കൊടുത്തു എംബ!
എന്റെ ദേവൻ ചൊന്ന ഭാത്യുവും, ഭാത്യത്തി-
നപ്പുറമിത്തിരി കുടിയും ചെയ്തു എംബ!
എന്നിട്ടുമെന്തേ മനസ്സിലെന്തന്നീ-
യാതെന്താരു നേർത്ത വിഷാദമിയല്ലെന്നു?
എന്നിട്ടുമെന്തോ നന്നുത്ത കരച്ചിലിൻ
മാറ്റാലിയെന്നുടെ കാതിലെവയക്കുന്നു!
എന്നിട്ടുമെന്തോ പിതാഗ്നിതൻ ചുടെന്റെ-
യുള്ളതെ നന്നായി വേവിച്ചുരുക്കുന്നു!
എന്നിട്ടുമെന്നോടു തന്നെയെന്നിയ്ക്കൊരു
പുശ്ചം മനസ്സിലിരുന്നിയുയരുന്നു!
കത്തിച്ചതെന്തു എംബ ലക്കയോ? ലക്കത-
നാതമാഡിമാനമോ? സമ്പത്ത് സമുദ്ദീയോ?

രാക്ഷസസക്തിതന്നാസ്ഥാനമോ? കുരെ-
 പ്ലാവങ്ങൾ വാഴുന വാസസ്ഥലികളോ?
 രാക്ഷസരാജൻ്റെ ശക്തി കേന്ദ്രങ്ങളോ?
 സൈന്യം വസിയ്ക്കുന്നൊരുക്കനിലകളോ?
 ദിവ്യായുധങ്ങൾ തന്റെ ശേഖരമോ? ചന്ത
 വാൺിഡമോ? കൃഷി ചെയ്യുന പാടമോ?
 കത്തിയോ കുഞ്ഞുകുപ്പായങ്ങൾ? പാവകൾ?
 അട്ടും കുതിരകൾ? പന്തുകൾ? പന്പരം?
 ബാല്യകുതുഹലസപ്പനങ്ങൾ ചാരമായ്
 മാറിയോ എന്നിനുയർത്തിയോരഗിയിൽ?
 കണ്ണിപിഴിഞ്ഞുണ്ടാൻ വിരിച്ചുള്ളതാ-
 മാടകൾ, കുകുമചുപ്പുകൾ, ചുടുവാൻ
 നാരിൽ കൊരുത്ത പുമാലകളാഡിൽ
 നീറിപ്പറിച്ചുവോ ശബ്ദരഹിതമായ?
 കത്തിയോ ശ്രമങ്ങളക്ഷരക്കുടങ്ങൾ?
 കത്തിയോ പുതനാമാശയജാലവും?
 കത്തിയോ കാവ്യങ്ങൾ? ഭാഷയച്ചുട്ടിനു
 ചാന്വലായ് മാറ്റിയോ മാരക ജാലകൾ?
 വീണാതൻ ചേണ്ടു നാദവും, നുപുരം
 തന്റെ കിലുക്കവും, മെള താളവും
 മാറ്റാലി കൊള്ളേണ്ട കുത്തനപലങ്ങളിൽ
 സംഹാരതാണ്ഡവവമാടിയോ പാവകൾ?
 ഉട്ടുപുരകളും, വിദ്യാലയങ്ങളും,
 ശ്രമപ്പുരകളും കത്തിയമരവേ,
 ചാന്വലായ് തീർന്നുപോയില്ലീജജനത്തി
 കാത്തുസുക്ഷിച്ച വേറിട്ട് ചിന്മാരതി?
 കത്തിയെരിച്ചുവോ എന്നൊരു സംസ്കാര-
 യാരയെ? കണ്ഠംമരിയേണ്ട ശത്രുവായ്
 നല്ലിയോ പേരിയാൽ ഇനങ്ങളെ?
 ആർക്കാരു ശത്രു? ഇതാരുടെ യുദ്ധമോ?
 ശീത സമുദ്രജലത്തിലായ് കത്താത്ത
 വാലിഞ്ഞുയറ്റും നനയ്ക്കുന മാരുതി-
 യ്ക്കുള്ളിലിരപിയുയരുന്നു പൊങ്ങീടുനു
 ദുഃഖത്തിനാശേയ നാളങ്ങൾ മേൽക്കുമേൽ.

മലമുഴ യക്ഷി

അശോക് കുമാർ പെരുവ

ങന്ന്

ശില്പമേ നീയിതിക്കുന്നു മായിക-
നിദ്രപൂകിയിയാരാമവേദിയിൽ;
സഹ്യദേവത പുവുടൽപ്പുണ്ഡപോൻ,
സ്വപ്നിലംതാഴ്വരങ്ങാക്കിനിത്യവും

നീ പ്രകൃത്യംബ, സൃഷ്ടിസ്ഥിതികൾ തന്ന
മാത്യഭാവം, ശിലാലേപ കാവ്യകം;
നിന്മശകുപോൻ നീ മാത്ര, മെത്രയോ
സർഘ്യവാസന മേദ്യരം നിന്മനം...

നീ മുടിക്കെട്ടശികവേ കണ്ണകി,
നിന്മേ മാറിൽത്തുള്ളുവുന്നു ജാപനവി,
നിന്മേയുരുക്കളിൽ കൊടും കാളിയും,
നിന്മരക്കെട്ടിലാളുന ദുർഘ്യയും;

പാതികുന്നിയ കണ്ണിൽ പുരാതന
സംസ്കൃതി പത്രനിദ്രക്കാളിള്ളേസ്വാഴാ-
മദഹാസം തുടുക്കുന ചുണ്ടിലോ
ജീവമുന്നതം ജപിക്കുനു കാറ്റുകൾ...

ശുച്ഛചാമരം മോലങ്ങളിൽ, കെടാ-
മൺചെരാതുകളാകാശ വീമിയിൽ,
നീ ലസിപ്പു ഹിമാദ്രീതടങ്ങൾത-
നാദിദേവത, ശക്തിസ്വരൂപിണി!

രണ്ട്

ശില്പമേ നീ പൊറുക്കുക, നിന്മാടൽ
നഗരമെന്നു പഴിക്കുന്നിതേ ചിലർ;
കണ്ണകളിൽ കാമമെന്നേ തിളയ്ക്കുവോർ,
പെണ്ണകളിൽ ബ്രഹ്മഗവസ്തുവേകാണുവോർ.

അനുർത്ഥിപ്പണം കരുത്തമനസ്സിനാൽ
തീർത്തുനക്കിത്തുടച്ചതോ കാരണം,
വിണ്ടുപൊട്ടിക്കരുതുപോയ് നിന്മുടൽ?
ക്ഷാന്തമാം ക്ഷാവുമുട്ടീ കവിർത്തടം?

സ്വന്തന്യുപാനം നടത്തിയ നെഞ്ചുകൾ-
പോലുമഴുലമാകുമീ വേളയിൽ
ദോഗലോലർത്തൻ വ്യാജമാം മാന്ധത
വെട്ടിമാറ്റിയേക്കാം നിബന്ധ മാറ്റിട!

ഉള്ളിലെപ്പക്കച്ചുടിൽ പൊട്ടിഞ്ഞുപോയ്
പാഴ്ശിലയായൊളിക്കാതെയിന്നുനീ
സൗമ്യതകജ്ഞകൊന്നുതിന്നുനൊന്നാരീ
കാമലോലരെ കണ്ണാലെരിക്കുക!....

രൈക്കപ്പറ്റി

പുരീണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

1. അനോഷ്ടിച്ചു; കണ്ണദിനിയില്ല - പാറപ്പുറത് - 160.00
2. ജ്യതിക്ക് - സോമരാജ് നീറോളി - 60.00
3. ഭൂമിയിലെ സുരൂന്തും റൂപീഹരി ഹോകിങ്ചും - മനോജ് എം. സാമി - 60.00
4. സോഫ്റ്റ് സെഫ്റ്റ് - സഹിയ മജിട് - 125.00
5. പുരിസ്സിവാതികാരൻ - വോനിഡ്രോചാരു. വിവി: ചൊപ്പല്ലൂർ കൃഷ്ണൻകുട്ടി - 210.00
6. വീക്ഷണങ്ങൾ വിചിന്നനങ്ങൾ - സി.പി. രാജേഷ്വരൻ - 80.00
7. ചതുരംഗം - എം.ആർ. മനോഹരവർമ്മ - 100.00
8. കടലാമകളുടെ നാട്ടിൽ - ദേഖ. രാജൻ ചുക്കത്ത് - 75.00
9. നീതിപരിബം - ആസ്സിന് എം. ആർ. ഫർഹിഹരൻനായർ - 150.00

കവനക്കുമുണ്ടിയുടെ വാർഷിക വരിസംഖ്യ 100 രൂപ
യാണ്. ഇനിയും അയയ്ക്കാൻ ബാക്കിയുള്ളവർ
വെക്കാതെ അയയ്ക്കുമ്പോൾ.

പ്രതാധിപർ

മുനി

സി. എ. വാരിയർ

പണ്ണം നൃപതേരും
വിവ്യാതൻ പരീക്ഷിത്തെ-
നൃണായിരുന്നു നീതി-
പാലകന്തിയീരൻ.

സന്തതം പ്രജാക്ഷേമ-
തല്പരൻ വാൺടുപോൾ
സകടമേതും നാട്ടി-
ലാർക്കുമില്ലാതായല്ലോ.

ശ്രീക്ഷിച്ചു കുറ്റകാരെ
നിശ്ചിതം, ധമാകാലം
രക്ഷിതാവായിക്കണ്ണു
നാട്ടുകാർ രാജാവിനെ
വിലക്കീ മദ്യം ചുത്തും
പ്രാണിഹിംസയും നാട്ടിൽ
മുടക്കീ കളിയുടെ
സൈവരമാം വിഹാരത്തെ.

ഒരുന്നാൾ മുഗ്ധയാർത്ഥമാം
വൻകാട്ടിലെത്തി നൃപ-
നൊരുവില്ലുമായ് വേട്ട-
യാട്ടിയോട്ടേരപ്പോയാൻ
അഹവിധിതനായി-
കുലഞ്ഞാൻ പിനെ, ജലം
തേടി, യഞ്ഞാരുതാപ-
സാശ്രമം കാണായ് വന്നു
ജലകാംക്ഷയാ ചെന്നാ-
നാശമത്തിക്കൽ, തത്ര-
മുനിയെക്കണ്ണാൻ, സമാ-
ധിസമനായിരിപ്പോനെ.

പറഞ്ഞാൻ പിനീതനായ്
‘മാമുനേ, രാജാവു ഞാൻ
വലഞ്ഞാൻ കാട്ടിൽ വന്നു
നായാട്ടിൽ തളർന്നുപോയ്
തന്നാലും ജലമല്പം
ദാഹിച്ചു കേഴുന്നു ഞാൻ
അനുസനം ജനക്ഷേമ-
തല്പരരല്ലോ നിങ്ങൾ.’

ഒന്നുമേ പറഞ്ഞീലാ
കണ്ണതുറന്നീലാ മുനി
മനവൻ പെദ്ദാഹാർത്തൻ
ക്ഷോഭിച്ചുപോയാനേറും.
‘കപടയ്യാനകാരൻ
മിണ്ഡാതിരിപ്പു നമ്മിൽ
കൃപയെന്നിയേ പുഷ്ട-
തേതാട’ യെന്നോർത്താ രാജൻ
ചതുപാമിനെത്തണ്ണ്
വില്ലുകൊണ്ടകുത്തപോ-
കഷ്ടമേ! മുനിയുടെ
തോളിൽ മാലയായിട്ടാൻ.
കുട്ടുകാർ പറഞ്ഞതുടെ
യിക്കമെ മുനിസുതൻ
കേട്ടു, കോപാക്രാന്ത-
നായവൻ ശപിച്ചു പോൻ.
‘എഴുന്നാൾക്കെകം ചാകും
തക്ഷകൻ കടിച്ചുവൻ
തോഴരേ, രാജാധമൻ
മുനിഹിംസകനേറും.’

പിന്നെത്തൻ സമാധിയിൽ
നിന്മുണ്ണൻപ്പോൾ മുനി
പന്നഗജധം തോളിൽ
കണ്ണതുഭുരേ നീകി.

സഹസരാ നൃപൻ ചെയ്തോ-
രപകാരത്തപ്പോലും
സഹതാപത്രതാടത്രേ-
കേട്ടതാ സമചിത്തൻ.
തമകൻ ശപിച്ചതാ-
യറിഞ്ഞു വിഷാദിച്ചു-
നമ്മുനി, മകൻ ചെയ്തോ-
രവിവേകത്തിൻ പേരിൽ
'കഷീണിച്ചു വലഞ്ഞുവ-
നിത്തിരിയവിവേകം
കാണിച്ചാലതുപൊറു
കേണ്ണവരല്ലോ നമ്മൾ.

നീതിപാലകനില്ലോ-
താകുകിൽ ജനങ്ങൾക്കു-
ളളായി തീർക്കുവാനാരു-
മില്ലാതാമല്ലോ കുണ്ണേതി!
ചോരമാർ, കൊലയാളി-
വൃന്ദവും പെരുകീടും
ആരയും പേടിക്കാനി-
ല്ലവർക്കനായിത്തീർന്നാൽ.
തപസ്സാൽ നേടീഡേണം
സംയമം, മനസ്സാന്തി,
ശപിപ്പോർ നേടുന്നതോ
ദുരഹക്കാരം, നാശം'
മഹന്തതിൻ പുറിനുള്ളിൽ
ലോകനന്ദയ്ക്കായല്ലോ
തപിപ്പു മുനിച്ചിത്തം
എന്നുമെന്നാരോർക്കുന്നു!

കുറിപ്പ്: പരീക്ഷിത് രാജാവിനെ ശ്രീകമഹർഷിയുടെ മകൻ ശൂംശി ശപിച്ച
കമ പുരാണപ്രസിദ്ധം

അണ്ണവു ഗുളികകൾ

സ്റ്റീഫൻ ഫ്രെഡ്രിക് / വിഭ: എ.പി. ഗോവിന്ദകുമാർ

ആയിരത്തിൽഒള്ളൂറുിൽഒഴുപത്തൊന്ന് നവംബർ ഓന്നാംതിയുതി അമേരിക്കയിലെ നെവാർക്കിൽ(ന്യൂജെങ്കിൾ) ജനിച്ചു. ഉപന്യാസങ്ങളും കമകളും ചെറുനോവ ലുക്കളുമാണ് ആദ്യമാക്കേ എഴുതിയത്. ചുരുക്കം വാക്കുകളിൽ കാര്യങ്ങൾ സാന്നിധ്യം ആവിഷ്കരിക്കുന്ന വൈദിക്യം സ്വാധ്യതമാക്കിയ ഒക്കയൻ കവി തകൾ എഴുതിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവ സ്വാധാവികമായും മുക്തക്കണ്ണളപ്പോ ലെയായി. ഒക്കയൻ അവയെ വിളിച്ചുത് കവിത എന്നല്ല ഗുളിക(പിൽ) എന്നാണ്. യുഖത്തിന്റെ ഒക്കയുവും നിർത്തമകതയും, മനുഷ്യനും ഇംഗ്ലീഷും തമിലുള്ള ബന്ധം, മനുഷ്യന്റെ കാപട്ടും, പ്രപഞ്ചത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ സ്ഥാനം തുടങ്ങിയ ഗഹനങ്ങളായ പല വിഷയങ്ങളും കാഴ്ചക്കുറുക്കി ചിരിച്ചിലോതു കഴി, പലപ്പോഴും അന്യാപദ്ധതിരീതിയിൽ, ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കവിത കൾ സാർവ്വലൈറ്റകികസ്ത്രങ്ങളിൽ ഉള്ള നിലക്കുന്നവയായതുകൊണ്ട് ഒരു കാലാന്തിവർത്തിയായ സംബന്ധം സാഖ്യമാക്കുന്നു.

യീരിതയുടെ ശോണമുട്ടു എന പേരിൽ മലയാളത്തിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ദ സീഡ് ബാഡ്യം ഓഫ് കേരള ഒക്കയൻ നോവൽ ആംഗലസാഹിത്യത്തിലെ ഒരു ക്ലാസിക്കായി പരിശീലനിക്കപ്പെട്ടുന്നു.

മാലാവയും മനുഷ്യനും

നിന്മേയിച്ചേയ്തി കൊടുംതെറ്റുതനെ
നിഴുകമോതീ മാലാവതാനും
വാഴണം നീയൊരു പുവുപോലെ,
ദേശമില്ലാതെ നായ്ക്കുണ്ടുപോലെ,
ചെയ്യണം യുഖങ്ങൾ കുണ്ഠാടിനെപ്പോൽ.

ഇല്ലവനൊട്ടുമേ പേടി ഭൂതങ്ങളെ
ചൊല്ലിയതിനാൽ മറുമൊഴിയേം
പുവിനെപ്പോലവേവാഴകയും, നായ്-
കുണ്ഠാടിനെപ്പോൽ പകകാടാതിരികയും
മാലാവമാർക്കു വിഡിച്ചതാൽ,
എൻചെയ്തി തെറ്റല്ലിണ്ഠുകൊൾക്ക.

ചിന്താസ്വാതന്ത്ര്യം

ചിന്തിച്ചാവു ഞാനർച്ചിന്തിക്കുവോ, ലല്ലാണ്ഠാലോ
നീയൊരു ഭൂഷിടൻ നികുഷ്ടനുമെന്നാം-
നന്നായൊന്നാർത്തു മറുമൊഴിചൊല്ലിനേ-
നെക്കിൽ നികുഷ്ടനായ ഞാനിരുന്നൊളാം.

കർമ്മപദ്ധതം

മകുടം മലതയീരെ
ഭീമാകാരമനന്നയം
നിർമ്മിച്ചു ശേഷം വേലക്കാർ
വീക്ഷിച്ചു താഴെനിന്ന, ‘ഹോ
ഗംഭീര’മെന്നു സാഹജാദം
തങ്ങളിൽത്തന്നെ ചൊല്ലിനാർ
പെട്ടുന്നു മകുടം തെന്നി
കീഴ്പ്പോടു നിപതിച്ചുപോയ്
നോക്കിനിന്നവർ നിശ്ചേഷ
മതിൻചോട്ടില്പരിനുപോയ്
അയ്യോ എന്നുകരണതീടാൻ
നേരംകിട്ടി ചിലർക്കതിൽ

സോദരാ, സവേ

മട്ടുപ്പാവിലിരിക്കുന്നോൾ
കണ്ണുണ്ടാൻ താഴെ ഭൂമിയിൽ
പാപകർമ്മനിമഗമാർ
ചെകുത്താനാർ ലസിപ്പതായ്
ഓടിയുംചാടിയും പാരം
മദ്ദോന്മാദികളായവർ.
അതിലേക്കൻ എന്ന നോക്കി
വിളിച്ചു, ‘സോദരാ സവേ’.

പ്രപഞ്ചവും മനുഷ്യവും

(പ്രപഞ്ചമേ ഉണ്ടു ഞാനെ-
നോതിനാൻ സാദരം നന്നൻ
എക്കിലേനേ, നിലാക്കാരും
സൃഷ്ടിച്ചീലോരു ബാധ്യത

ദു:ഖായർ

കെ. എക്സ്. ആര്യൻ

ഈ ‘ദു:ഖവെള്ളി’യിൽ ‘കുശിന്ദ പാത’യിൽ
 ഇളരേഴിംഞാളിൽ മുട്ടുകുത്തും ജനം
 ശോമിക്കമാണാളുള്ള വാതായനം
 തോറും നിറപ്പുകിട്ടുന്ന ചില്ലുകൾ
 നീജേയലക്കരച്ചിട്ടുമുത്തുംഗമാം
 ദേവാലയത്തിനാകത്തുപറന്നിട്ടും
 കുറിരുശ്രക്കീരാത്ത വൻ നരച്ചീരിന്ദ
 ക്രൂരപരിഹാസപ്പേച്ചുകൾ കേടുവോ?
 ദിവ്യകുമാരങ്ങ് ദുരോധമോർക്കവേ
 തേങ്ങിത്തളരുന്നു പള്ളിമൺകളും.
 കുശിതനായാരു ദേവരെ വിഗ്രഹം
 സംസ്കാരയാത്രയിലാമനമെത്തവേ
 സ്വർണ്ണമാത്രയിലാക്കച്ചുരുങ്ങിട്ടും
 മാനസമുള്ളവരാനായരികവേ
 ആയിരം കാലുകൾ തനിടയ്ക്കേരിയോ
 ആരുമരിയാത്യയങ്ങാരു കാർനിഥൽ?
 ശോകത്തിനോളപ്പരവരയ്ക്കുള്ളിലേ-
 യകുളിയിട്ടാശുന്നു കഴശലപ്പണിളി.
 കുന്തിരിക്കെന്തിന്ദ നീലധൂമത്തില്ലും
 വെന്ന ശവത്തിന്ദ ഗസം പുകയുന്നു.
 കല്ലിരയ്ക്കുള്ളിലേയ്ക്കുണ്ടതൻ വെന്നെയ-
 തള്ളിക്കിടക്കിയടച്ചു കവാടവും.
 പിറ്റേ പകലുമിരവുമവനിയിൽ
 മുറ്റമിരുട്ടിന്ദ തേർവാഴച തന്നെയായ്!
 മുന്നാം ദിനത്തിൽ വെളിച്ചമുയിർക്കവേ,
 അഭന്നാളമുന്നത്തമാടിയ കുറിരുളു്
 പാടേ വിവർണ്ണമായ മൊഹിച്ചുവീണ്ണുപൊയ്യ
 പാവകനാളംഞായങ്ങയർന്നു പോയ്!
 ഉത്മായിയാം ക്രിസ്തുദേവരുപത്തിനു
 ചോട്ടിലിരുട്ടിന്ദ ചീജോനനങ്ങിയോ?
 *സന്തം ഹൃദയവണങ്ങൾ തന്നുള്ളിലായ
 സന്തതമാശുലിയാഴ്ത്തിബൈനനാകില്ലും
 സംശയാത്മാകജീവം തോമമാരാണിവർ;
 ‘ഇംഗ്ലീ’നാകയാൽ, ഹാ, ദു:ഖായരാം!

* ക്രിസ്തുവിഭാഗം ഹൃദയമുണ്ടുകളിൽ വികാശ നീംപ്രശ്നപ്പാശ്ചാത്യം ശിഷ്യന് തോന്ത് ‘ഉയിർക്കണ്ണ ശുംഗന്മുഖൻ’ വിശകാലിപ്പാം.

[പ്രകാശം - ആദ്യാനവും പുനരവത്രണവും]

കെ. പി. ദക്ഷൻ

ടാഗോർ സ്വാധീനപ്പെട്ടായി പലതലത്തിലും തരത്തിലുമാണ് നങ്കുട്ട
കവികൾ താജാത്തും വലിച്ചുത്. പ്രോക്ഷണായ പാക്കത്തിലും ചിലാറിൽ
എ താജാത്തും വ്യാപരിച്ചുത്. എത്രയും മാതൃകകളും ആധാരമാക്കി ഏഴി
മയാളും അനേകം ശാഖാഭാഷണം

ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായി നമുക്ക് ഉള്ളഹം സാരൂപികകാമല്ലോ: ഇന്ത്യ
യിൽ ആദ്യം സുരൂൻ ഉദിക്കുന്നതു ബംഗാളിൽ. അതും പഴയ അവിക്കെത
ബംഗാളിന്റെ കാലത്ത് ഈ ഉള്ളഹം എറി പ്രസക്തമായിരുന്നു. മഹത്തായ
ഈ പുണ്യഭൂമിയിൽ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ സുരേയാദയം ആദ്യമായി നട
ന്നതും മറ്റൊരുവിടയുമല്ല എന്നതാണല്ലോ പ്രചോദകമായ വസ്തുത. അതിന്റെ പല
പ്രകാശഭ്രംസാത്രസ്ഥൂകളിൽ പ്രമുഖവനാണ് ടാഗോർ എന്ന്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നൃത്യം
അവസരമായി നൃത്യവന്നു ജനവർഷം ആചാരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ നാഡി
യോടെ അനുസ്മരിക്കുക.

ബംഗാളിലെ പ്രമാണസുരേയാദയം എന്നത് പ്രകൃതിസംബന്ധിയാനു
നുസരിച്ച് സ്വാഭാവികം തന്നെ എന്നു വിചാരിക്കാം. എന്നാലോ, ആ ഉദയ
ത്തിന്റെ പ്രകാശം പെട്ടെന്ന് ഉൾക്കൊണ്ടത് മിക്കവാറും ഇങ്ങു പടിഞ്ഞാറ്
ഉപഭൂവൻസ്ഥാത്തിന്റെ തെക്കേ ഓരോതുകിടക്കുന്ന കേരളമാണ് എന്നതു
വിന്റെയായിരുന്നു. ഇതിനു സഹായിച്ചുത് ടാഗോറിന്റെ സർബാത്മകമായ സ്വാ
ധീനമാണ് എന്ന്, മറ്റു പലതിനെന്നും മറക്കാതെതന്നെ, ഈ സന്ദർഭത്തിൽ
എന്റെ ഉപകുമാരം സംഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ, ഈ മഹിലയു
റൂഷനു പേര് ‘രവി’ എന്നായത് എത്ര പൊരുളുതിക്കണ്ണത് ആകസ്മിക്കത!

മലയാള കവിതയുടെ നവോത്ഥാന നായകരിൽ ആശാനുള്ള
സ്ഥാനം അനുകൂലസിദ്ധമാണല്ലോ. നവോത്ഥാനത്തിന്റെ നാനാമുഖമായ

ആശയങ്ങൾ ആഗിരണം ചെയ്യാൻ, സംഗതിവശാൽ തനിക്കു കൈവന്ന കർക്കത്താപ്രവാസം ആശാൻ പ്രയോജനപ്പട്ടതി എന്നതാവെട്ട്, എറു പ്രസിദ്ധവും. ഈ പ്രവാസത്തിൽനിന്ന് മഹാകവി എന്നൊക്കെ നേടി - കണിഗമായി തെളിവിണക്കി തിട്ടപ്പട്ടത്താൻ ശ്രദ്ധക്കം. പക്ഷേ, മല യാളകവിതയെ പുതുയുഗത്തിലേയ്ക്ക് ഉപനയിക്കാനുള്ള ഉന്നജജം ആ നേടങ്ങളിൽ നിരണായകമാകുന്നു. ആശാൻശ്രദ്ധത്വാഭ്യർഥിത സന്ദർഭത്തിൽ മഹാകവിയെ കീർത്തിച്ചുകൊണ്ട് വൈലോപ്പിള്ളി രചിച്ച ‘കുമാരകോകിലം’ എന്ന കൃതിയിൽനിന്ന് ഒരു ശ്രോകം മാത്രം ഉദ്ധരിച്ച് ഈ ആശയത്തിന് അടിവരയിടാൻ ശ്രമിക്കാം:

“ഞാനോർപ്പു വംഗഗംഗാവനിയുടെ
കനി തിനാർദ്ദകണ്ഠം വരുംനിന്ന്
ഗാനോൻമാദം വിരുന്നുട്ടിയ പുതു-
മലയാളത്തിലെപ്പുഷ്പമാസം;
ദീനോൽക്കണ്ണാപരീതം, കൃപണ-
ചരിതമിഗ്രീഷ്മകാലത്തു, മപ്പു-
നേനോ, സ്വരദ്വായപ്പോ, ഹരിത-
പുളകമോ പുർണ്ണമായ് മാൺതത്തുണ്ണോ?”

നോക്കുക, വെറുതെ ‘ബംഗാർ’ എന്നഴീ, ‘വംഗഗംഗാവനി’ എന്നുതന്നെ യാണ് വൈലോപ്പിള്ളി വിന്യസിക്കുന്ന വാക്ക്. “ഗംഗയാരാശുകുന്ന നാട്ടിലേ ശരിക്കിട്ടെ മംഗളം കായ്ക്കും കല്പ്പാദപമുണ്ടായ് വരു” എന്നു തൊട്ടുള്ള അപദാനങ്ങളുടെ അല അന്തോടെ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ തുള്ളു കയായപ്പോ. ആ ഗംഗാവനിയുടെ കനി കുമാരകോകിലത്തിന്റെ കണ്ഠം തെളിയിച്ചു എന്ന സുചന സുന്നിബേദ്ധമായിരിക്കുന്നു.

ബംഗാളിൽ വാണി നിശ്ചിതകാലത്തിനിട ആശാൻ ടാഗോറുമായി വല്ലോരു ബന്ധവും നേരിട്ടു നേടിയിരുന്നു എന്നതിനു രേഖകളില്ല. എന്നാലും, ആശാനേർത്തുപോലെ ആഗിരണക്കച്ചമമായൊരു ഹൃദയം, അക നുനിന്ന് ആയാലും, ആ എളിയ കാലത്തിനുള്ളിൽത്തന്നെ എന്തെല്ലാമോ ആത്മസാർക്കരിച്ചിരിക്കുമെന്ന് അനുമാനിക്കാവുന്നതായെ. രവിപ്രകാശം സ്വയം ലയിപ്പിച്ചട്ടുക്കുക എന്നത് ദുരെ, കീഴെ, നിലക്കുന്ന കൊച്ചുചെടി കൾക്കുപോലും ദുഷ്കർമ്മല്ലപ്പോ. എന്നിരിക്കേ, മഹാമനസ്സുകൊണ്ട് അതീത പ്രകാശങ്ങളിലേയ്ക്ക് സദാ ഉൻമുഖനാവുക എന്ന ശീലം പാലിച്ച ആശാനിൽ ഇത്തരം ആത്മസാർക്കരണം സംഭവിക്കുന്നതു സ്വാഭാവിക മാവാനാണ് ഈ.

ആശാന്തി രചനകളിൽനിന്ന് രണ്ടു പ്രകരണങ്ങൾ ഉള്ള ഇതിനു പ്രത്യുക്ഷമായി ഉദാഹരിക്കാൻ 1) ‘പ്രരോഭന്’ ത്തിലെ എഴുപത്രത്താം ശ്രോകം. ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മയുടെ അകാലവിയോഗം വിഷയമാക്കി ആവിർവ്വീച്ച ഈ വിലാപകാവ്യത്തിൽ, ആകാശം പുകുന്ന അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ ആത്മാവിനെ, അവിടെ മുമ്പുതന്നെ സ്ഥാനം സന്ദാദിച്ച അഗ്രിമ പ്രതിക്രിയ ('വാൺ തന്റെ പരിഷൽസ്ഥാമാജികനാരായ സ്ഥമാടിക്രാജ നുർത്തികൾ' എന്നു കവിയുടെ വാക്ക്) എതിരേൽക്കുന്നു എന്ന അപൂർവ മായ ഒരു വിഭാഗത്തിനു വേറിട്ടുനില്ക്കുന്നു. കൂടുതലിൽ, ഭൂമി പിട്ടുപോന്നതി ലൈജ സങ്കടം മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെ, സാക്ഷാൽ കാളിഭാസൻ രാജ രാജവർമ്മയെ തങ്ങളുടെ സഭയിലേയ്ക്ക് സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഒപ്പും, അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ഒരാളുടെ സാന്നിധ്യം നഷ്ടപ്പെട്ട കേരളത്തിന് സാന്നത നവും ഓതുന്നു:

“തുംഗപ്രാഭവമാർന്നിട്ടും ത്രിപമഗാ-

സംഗതിനാൽ സ്തത്യമാം

‘വംഗ’ദ്വോവിലുംചിച്ചുയർന്ന ‘രവി’യെ

സ്നേഹിക്കെ വിശംഭരേ!”

ഇവിടെ വംഗശബ്ദവും രവിശബ്ദവും ഉദ്വരണിച്ചിപ്പാതെ ഉപയോഗിച്ചതു ശ്രദ്ധയാം. എന്നാലും, നടെ വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ശ്രോകത്തിൽ കണ്ണിലേ ‘വംഗഗംഗാവന്’ എന്ന്, അതിനു ഭ്രസ്തസ്സ് എന്നു വിചാരിക്കാവുന്ന വിധത്തിലായിരിക്കുന്നു, ബംഗാർ എന്ന വിവക്ഷയോടെ ആശാൻ നിബന്ധിക്കുന്ന തുംഗപ്രാഭവമാർന്നിട്ടും ത്രിപമഗാസംഗതിനാൽ സ്തത്യമാം വംഗം നിബിധാർത്ഥകമായ പദയോഗം. പുണ്യം പുലരുന്ന നാട് എന്നുതന്നെന്നയാണെല്ലാ അതിന്റെ പൊരുള്. സർഗസപർക്കം വഴി യുന്ന ആ നാടിന്റെ ആകാശത്ത് ഉദയംകൊണ്ട സുരൂൻ എന്നാകുന്നു ടാഗ്രാർണൈക്കുവിച്ച് സ്വികരിക്കുന്ന രൂപകം.

2) ഇനി അടുത്ത ഉദാഹരണം. 1919ലെ കൃതിയാണ് ‘പ്രരോഭന്’. പിന്നാലെ മുന്നുകൊല്ലും ചെന്നാറേ, ടാഗ്രാർ തിരുവന്നപുരം സന്ദർശിച്ചു. അവിടത്തെ സഹൃദയമഹാസമ്മേളനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു മഹാജം ആശം സിച്ചുകൊണ്ട്, മലയാളത്തിന്റെ അഭിമാനമായി അതിനകം മാറ്റകഴിഞ്ഞ ആശാൻകവിത അടയാളപ്പെടുകയുണ്ടായി. ‘തുഞ്ചലാളിതയായ കൈരളി തന്ത്രേഹില്ലും വഞ്ചിഭൂവിന്തേഹില്ലും ആശാന്തികവുന്ന ആ മംഗളഗണത്തിലെ ചില സുചനകൾ സുക്ഷിക്കുന്നത് ആവശ്യമായി തോന്നുന്നു. ‘ദിവ്യകോകിലം’ അല്ലെങ്കിൽ ‘ടാഗ്രാർമംഗളം’ എന്നു പ്രത്യുക്ഷമായി ഇതിനു പേരിട്ടിക്കുന്നു. ടാഗ്രാർ എന്ന കോകിലത്തിന്റെ നാദം എങ്ങനെ സവിശേഷ

മാകുന്നു എന്നു നിർധരിക്കുന്ന ഏതാനും ഇരട്ടികൾ നിഷ്കൃഷ്ടമായ ശദ്ധം അർഹിക്കുന്നു:

“അതിശാന്തമെന്നാലും ശക്തമാമതിൻ ഡനി
സതതം ചുഴന കാറ്റിൽ തിരകൾ തല്ലിത്തല്ലി
കഷിതിശോലതെജജഗ്നിശരാജ്യത്തിലേയ്ക്ക്
കുതികൊള്ളിക്കും നവ്യചലനമുണ്ടാക്കുന്നു.”

ടാഗോർദ്ദീതങ്ങൾ ശാന്തിയും ശക്തിയും സഹവർത്തിക്കുന്നു, ലോകത്തെ ആ ശീതങ്ങൾ നാങ്കാൻമുഖമാക്കുന്നു എന്നീ സുചനകൾ, കേവലം സ്വത്തിവചനങ്ങൾ എന്നതിന്പുറം, കൃത്യമായ ആശയാലടക്കകാണ്ഡ സുഷ്ടിപരമാണാല്ലോ. ‘വ്യതിയാനത്താൽ വരും വിസ്മയം നീക്കി ലോക സ്ഥിതി പാലിക്കേണ്ടത്’ എന്ന് ആശാൻ ദാഗോർദ്ദീതങ്ങളുടെ നിയോഗം നിർധരിക്കുന്നത് അർത്ഥമാണ്. വിസ്മയംകാണ്ഡ സമനില ഉല്യാതിരിക്കുക എന്നത് ദാഗോറിന്റെ ഉൽക്കണ്ണംകളിൽ നന്നായിരുന്നുവാല്ലോ. ഈത്, നമ്മുടെ സ്വാത്രന്ത്യസ്വരൂപത്തിലെ ആവേശത്തിന്റെ അപചലനങ്ങളെപ്പോലും ശാന്ത മായി പുനഃപരിശോധിക്കാൻ ഗാന്ധിജിയ്ക്കെടക്കം പ്രചോദകമായിരിക്കും എന്നതല്ലോസത്യം? വിശ്വമാനവികതയാവട്ട, ദാഗോർ ഉടനീളം ഉയർത്തി പ്ലിടിച്ച വിവ്യാതമായ ആദർശം. ആ അംഗത്വത്തെ കടാക്ഷിക്കുന്ന പങ്കിൽ കള്ളം ആശാന്നി മംഗളഗീതത്തിൽ ആവിർഭവിക്കുന്നു - ഒപചാരികമായ അപദാനം എന്ന പരിമിതിയെ അതിജീവിച്ചുകൊണ്ട്:

“എത്ര ദിക്കെന്നാകില്ലെത്ര ബീജമാകില്ലു-
മെത്ര വർണ്ണമായാലും മെത്രിയാൽ പുഷ്പങ്ങളെ
ദേശമെന്നിയെ തലോടുന പൊൻകരമേബും
ജ്യാതിസ്സു ജയിക്ക നീ, ജയിക്ക നിന്റെ ശാനം”.

ദാഗോറിന്റെ പെരുമയെ, അതിനോട് ഏറ്റവും സമീപസ്ഥാനം പുലർത്തി കൊണ്ട് പ്രശംസിച്ച ആശാൻ, ആ സ്വാധീനത പലപാടു മലയാളത്തിലേയ്ക്ക് സംക്രമിക്കാൻ ആരംഭിച്ചതിന്റെ ആവുത്തെന്ന സാക്ഷ്യമായിരിക്കും.

ഈ അവതാരികയോടെ, ആ സ്വാധീനതയുടെ, പ്രത്യുക്ഷം എന്ന തിനേക്കാൾ പ്രാരോക്ഷമായ, ഏതാനും മാതൃകകൾ ഉപായത്തിലെണ്ണു ന്റുപരിശീകരണേ, ഒരു കുറിപ്പിലും നിയതപരിധി എന്ന ഓർമ്മ നിലനിർത്തി കൊണ്ട്, ഇന്നി ഇവിടെ തുനിയുന്നുള്ളൂ.

x x x ..

ഈതുപത്ര വയസ്സു തികയുന്നതിനു മുമ്പാണുപോലും ദാഗോർ സ്വന്തം ചേതനയും പൊടുന്നനെന്നയുള്ള ഉണർച്ചയുടെ ജനുസ്സു പ്രബ്രഹ്മ പിക്കുന്ന പ്രസിദ്ധമായ ‘നിർദ്യരേ സപ്പനംഗ്’ എഴുതുന്നത്. (നമ്മുടെ

എറുവും നല്ല ദാഗോർവിവർത്തകനായ ജി. ശകരക്കുറുപ്പ് ഇതിന്റെ വിവർത്തനം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. പ്രസിദ്ധമായ “നൃദോന്നകിരണങ്ങൾ” ഇതിൽ ഒന്നാമത്തെ ഇനമായി ഉൾപ്പെടുത്തിയ ആ വിവർത്തനത്തിനു നൽകിയ പേര് ‘അരുവി ഉണ്ടുന്നു’ എന്നാകുന്നു. അദ്ദേഹം പൊറുക്കട്ട് ആ പേര് എനിക്കു പിടിച്ചില്ല എന്ന നേരു വെളിപ്പെടുത്താൻ ഞാൻ നിർബന്ധിത നാഡുന്നു. ‘നിർത്യരം’ അരുവിയാവും പോൾ ശക്തി നെന്ന നേരത്തു പോവു നില്ലേ എന്നു ശക! അദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘സാഗരഗിത്’ താണ് ആ പേരിനു പകരം ‘കടലിന്റെ പാട്’ എന്നാരു സമാനരം പറ്റുമോ? തുല്യമായ എന്നേതാ ഏരു പോരായ്മ തോന്നുകയാണ് ‘അരുവി ഉണ്ടുന്നു’ എന്ന പേരിനും. (അതി നാൽ ‘നിർത്യരത്തിന്റെ സപ്പനംഗം’ എന്ന സാക്ഷാത് പേരു നില നിർത്താട്ട്) പേരു പോട്ട്; പിന്നെത്ത അപ്രതിരോധ്യത എന്ന അനുഭവമാ കുന്നു പ്രധാനം:

“ഇനിപ്പുലരിയിൽ പ്രാണനിലെങ്ങാണെ
വന്നിതരുണാ തരുണാ മരിച്ചികൾ!
മെത്തും ഗുഹാന്യകാരത്തിലേയ്ക്കെങ്ങാണെ-
യെത്തീ വിഭാവവിഹംഗമവീമികൾ!
മുലമെന്തായ്വരാമെൻ പ്രാണനിതയും
കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടു തെട്ടിയുണ്ടുവാൻ!”

എന്നിങ്ങനെ നിർത്യരം വിസ്തരം കൊള്ളുകയാണ്. ആ നിർത്യരം, സംഗതം കവിത പ്രവാഹക്ഷമമാവുന്നതിന്റെ പ്രതീകമാണെല്ലാ. ഓന്നിനും തട്ടുത്തു നിർത്താനാവാത്തവിധം അത് ഉൾപ്പെടെ മായി പ്രസംഗിക്കുന്നു.

“ഓളത്തിനു മീതെയോളമുയർത്തിയാ-
വോളമാഞ്ഞാഞ്ഞടച്ചിട്ടുക മേൽക്കുമേൽ.
മുറ്റിയ മത്തു പിടിച്ചേഴും പ്രാണനു
ചുറ്റിനിന്നാലെന്തിരുളും ശിലകളും?
ഉള്ളിലെ വാസന കുലമടച്ചാർത്തു
തുള്ളിട്ടുനോഞ്ഞുലകിലെലാരു യേം!”

ടട്ടകം, നിർത്യരം സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു:

“ഇന്നുണ്ണേറ്റിരിക്കുന്നു ജീവൻ, ദുര
നിന്നു മഹാബ്യിതൻ ശാന്തം മുഴങ്ങുന്നു.
ചുറ്റുമെന്തും കാരാഗുഹം, ഭണ്ണജിക്കു,
കറുവീഴിം വരേയ്ക്കാഞ്ഞാഞ്ഞടിക്കുക.
പാടിയതിനെന്നതു പാട്ടാണു പെക്കിളി!
തേടിവന്നെത്തീ തരുണാരുണാകരം.”

ഇവിടെ ‘നിർദ്ദയരത്തിന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ’ തിൽക്കിന് നെടുകേ ഇത്രയും ഉല്ലിച്ചതിന് എറ്റേശമേ ഉള്ളു: അതിൽ വഴിയുന്ന ഉല്ഘാസവും ഉദ്ദബുദ്ധതയും സാംകുമികമാണ് എന്നു സ്ഥാപിക്കുക. മറ്റു ഭാഷകളിലെ നില എന്നോ; മലയാളത്തെ ഈ ഉല്ഘാസവും ഉദ്ദബുദ്ധതയും വല്ലാതെ വഗീകരിച്ചു എന്നതാകുന്നു വസ്തുത.

സൃഷ്ടാതുരതയോടെ ഓർക്കേട്ട്: അതു നമ്മുടെ കവിതയിലെ ഗണനീയമായ വസന്തമായിരുന്നു. മുമ്പുഖരിച്ച വൈലോപ്പിള്ളിപ്പട്ടം നിർധരിക്കുന്നതുപോലെ, ‘പുതുമലയാളത്തിലെപ്പുഷ്പ മാസം’. ഇപ്പോൾ നാം എത്തിപ്പേട്ടിരിക്കുന്നതോ, പുകൾ മിക്കതും കൊഴിഞ്ഞു, വേന്നലിൽക്കരിഞ്ഞ പ്രകൃതിയിലേയ്ക്കാവില്ലെ എന്നു പേടി! ‘ദീനാൽക്കണ്ഠംപരിം, കൃപണചരിതം’ എന്നു വൈലോപ്പിള്ളി വിശ്രഷ്ടിപ്പിച്ച ശ്രീഷ്മതിൻ (അദ്ദേഹം അങ്ങനെ ചെയ്തത് ആശാൻ ജന്മതാബന്ധത്തിനും സന്ദർഭത്തിൽ - അതായത് നാല്പത്തോളം വർഷം മുമ്പ്.) പിന്നെപ്പിനൊ ഉംകു കുടുകയല്ലെ ഉണ്ടായത്?... എന്നാലും, അന്നത്തെ ‘പുന്നതന്നോ സന്തരഭവായപ്പോൾ തുല്യപുള്ളക്കമോ’ വല്ലതും ശ്രേഷ്ഠക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് ഓർമ്മയിൽ അയവി രക്കാനുള്ള ഒരു കവിതാപ്രണയിയുടെ ആയംകൊള്ളൽക്കൂടിയതേ ഈ കുറിപ്പ്. ഉണ്ട്, ഓർത്തു നോക്കുമ്പോൾ ഒരുപാട് പേര്ക്കെടുക്കാനുണ്ട്. ഉള്ളത് മുഴുവൻ ഒരുക്കാൻ ഇത്തരമൊരു കുറിപ്പിന് ഒക്കുകയില്ല. റാഗോ റിങ്ക് സുഗന്ധം എങ്ങനെന്നോ ശസ്തിച്ഛട്ടക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു എന്ന കൂട്ടിയാൽ മതി.

1912-ഓടുകൂടി ബംഗാൾ മുലകൃതിയിലെ തിരഞ്ഞെടുത്ത ഈ അർഥ പുന്നശ്ശകമീകരിച്ച യേറ്റസിന്റെ അവതാരികയോടെ ‘ഗീതാഞ്ജലി’യുടെ ഇംഗ്ലീഷ്പരിഭ്രാം പുറത്തിരിഞ്ഞി. 1913-ൽ അതു നോബർ പുരസ്കാരം നേടുകയും ചെയ്തു. പാശ്വാത്യഭാവുകത്വത്തിന് അതുവരെയും പ്രായേണ പരിപിതമല്ലാതിരുന്ന അനുഭൂതിയുടെ അപൂർവ്വമേഖല ‘ഗീതാഞ്ജലി’ അന്ന വരണ്ണം ചെയ്തു. പത്രതാഖതാം നൃസാംഗിന്റെ പാതിയോടെ പടിഞ്ഞാ റിസ് നാടുകളിൽ ബഹിരഭാഗസ്ഥമായ കാഴ്ചപ്പാട് തുലോം ബലപ്പെട്ടുവന്നുവല്ലോ. ഇതിന്റെ ആന്തരമായ ‘ഇന്ഹ്’ലിന് ഒരു ഹിതചികിത്സയായി അവിടത്തെ ആസ്യാദകർ ‘ഗീതാഞ്ജലി’യെ ഗണിച്ചിരിക്കണം. കേവലമായ ഭാതികതയുടെ എതിവെയിലിൽ ആ കൂത്തി ഒരുക്കിയ ആന്തരപ്രത്യക്ഷം ഒരു ഹരിത നികുണ്ജം ചമച്ചിരിക്കണം. നമ്മുടെ നാട്ടിലോ? സംഘം ചേർന്നുള്ള പാട്, പ്രാർത്ഥന - എല്ലാം ഇവിടെ പണ്ഡും പതിവുണ്ട്, പക്ഷേ ആ പരിപാടി ഒരുതരം അനുഷ്ഠാനമായി സങ്കോചിക്കാനാണ്ടിലോ സാധ്യത. സംഘത്തിൽ അണിച്ചേരുന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ, വ്യക്തികൾ ഈ സാധ്യത.

എർപ്പാടിൽ വിശ്വേഷ നിയോഗമൊന്നും ഇല്ലാണോ? വ്യക്തി വിശ്വചെത നൃവുമായി എക്കുപ്പട്ടന്തിന്നുള്ള എത്തിവലിയൽ എന്ന അർത്ഥത്തി ലുള്ള പ്രാർത്ഥന അപ്പോൾ ഫലിക്കാൻ എത്രുകം. വ്യക്തിയെ, സംതേ വിസ്മയത്തായെയ്ക്കാവുന്ന സ്വന്തം അന്തർലോകത്തിലേയ്ക്ക് നയി ക്കാനും വിശാലമായ എത്രോ പൊരുളിനോടു ലയിക്കാനും പ്രചോദിപ്പി ക്കുന്നു എന്നതാവാം ‘ഗീതാൺജലി’യുടെ താത്തികവും അതുകൊണ്ടു തന്ന ശാശ്വതവുമായ പ്രസക്തി. ‘ധ്യാനഭാഷ’ എന്നൊരു വിന്യാസം, ‘ഗീതാൺജലി’യുടെയല്ല, “നുറ്റാനു കിരണങ്ങ്” ഒരിലെ ‘ആരു’ എന്നൊരി നത്തിന്റെ വിവർത്തനത്തിൽ ജി. ശക്രക്കുറുപ്പ് സ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഭാഷയുടെ ആ പാകത്തിലുള്ള ധർമ്മത്തിന്റെയും ധന്യതയുടെയും നിസ്തുലമായ ദൃഷ്ടാന്തമന്ത്ര പൊതുവേ ദോഗ്രാറിന്റെ കവിത; പ്രത്യേ കിഴ്ചും ‘ഗീതാൺജലി’. മലയാളം ഭാവഗിരി എന്ന രൂപവുമായി പതുക്കെ ഇണക്കം പ്രാപിക്കുന്ന ഘട്ടന്തിൽ, ഇതിലെ പല മാതൃകകളും നമുക്ക് നല്കിയിരിക്കാവുന്ന മാർഗ്ഗദർശനം വ്യക്തിത്വത്തിൽ മാത്രമല്ല, സാഹി ത്യപരിത്രപരമായും വിലപ്പെടുത്തുന്നതു. ധ്യാനപരതയെ പോഷിപ്പിച്ചതോ ദൊപ്പം, ‘ആന്തരമായ സ്വയംഭാഷണം’, ‘ആന്തമാവിന്റെ നിമന്ത്രിതരഹസ്യം’ എന്നൊക്കെ നിർവ്വചിക്കപ്പെടുന്ന ഭാവഗിരിയുടെ സാധ്യതയെ ‘ഗീതാ ണഞ്ജലി’യിലെ മാതൃകകൾ പൊലിപ്പിക്കുന്നും ചെയ്തു.

വേരോരു വശവും ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ് എന്നു വിചാരിക്കുന്നു. നോബർപ്പുരസ്കാരലഭ്യിക്കു പിരുക്ക ഓന്നുരണ്ട് ദശകം പിടിച്ചിരിക്കണം കേരളത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ ‘ഗീതാൺജലി’യിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ. ദറ്റയ്ക്കും തെറ്റയ്ക്കും വല്ല അപദാനങ്ങളോ അവലോകനങ്ങളോ അതിനിട സംഖിച്ചിരിക്കാം. എത്രക്കിലുംമാകെ ഗീതത്തിന്റെ ഭാഷാന്തരണ ത്തിനു സംഗതിയാവുകയും ചെയ്തിരിക്കാം. എന്നാലും, ആദ്യത്തെ പരിഭാഷ, എന്നിക്കരിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടെന്തോളം, 1937-ൽ എൽ.എ. തോമസ് ഇംഗ്ലീഷിരിന്നിന്നു വൃത്തമുക്കത്തായി നിർവ്വഹിച്ചതിനെന്തുടർന്നാണ് പുസ്തകരുപത്തിലുള്ള പ്രസിദ്ധീകരണം. ഈ 1937ന് ചർച്ചയിൽ മാറ്റാരു പ്രസക്തികുടിയുള്ളതു മറക്കണ്ടു: ജീവൻസ്റ്റാഫിത്യത്തിന്റെ (പിന്നീടു പുരോഗമനസാഹിത്യം) പിറവി അന്നാണല്ലോ. നമ്മുടെ എഴുത്തുകാരിൽ പുതിയ പ്രക്ഷാഭവീചികൾ ഉയരുകയും പൊതുസമൂഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടി സാഹിത്യത്തിലേയ്ക്ക് പ്രവൃത്തമായി മിഴിയുകയും ചെയ്തുതുടങ്ങിയ ഘട്ടം. കൂത്രമായി കണക്കുകുടിയിട്ടാനും ഇല്ല, എന്നാലും ഒരു ഉപഹാരത്തിന് രൂപൊന്തുകയാണ്. എത്രാവും മലയാളത്തിൽ എറ്റവും പ്രചാരം സിഡിച്ച ഗീതാൺജലി ഗീതം?

“നാമം ജപിക്കല്ലും പാടിസ്തുതികല്ലും
നീ മന്ത്രം ചൊല്ലല്ലും നിർത്തിയാലും”

എന്ന് ആരിൽക്കിനേന്നോ സത്യനായി വാർന്നുവീണിൽക്കാവുന്ന വർകൾ, ഗ്രോത്രസ്ത്ര എത്രനാറിയാതെ, വ്യക്തിപരമായ കാരണങ്ങളാൽ അനുലച്ചി ടക്കളോടു ബഹുപ്ലിതോന്നിയ ഇളംനാളുകളിൽ ഞാൻ ഉറക്കെ ഉരുവിട്ടു പോന്നിട്ടുണ്ട് - ഈ ആളെ ഉദ്ദേശിച്ച് എന്നില്ലാതെ. പിന്നെയും, ‘ഘൈതാ സ്റ്റജലി’ക്ക് ഇങ്ങനെയും ഒരു മുവമുണ്ട് എന്നു പിടിക്കിട്ടുന്നത്. ശ്രീകോവി ലിൽ ധ്യാനിച്ചും പുജിച്ചും നേരം പാഴാക്കേണ്ട, ഇഷ്യർക്കും പുറത്തു പണി ചെയ്യുകയുന്ന പാവങ്ങളുടെ ഒപ്പമാണ് എന്ന ഉദ്ദേശ്യമന്നു, പുരോഗമനപെ സ്ഥാനത്തിലേയ്ക്ക് ഉണ്ടുന്ന കേരളത്തിന് ഒരു പ്രചോദനവും, പിരക്ക പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രഖ്യാതനത്തിനുള്ള പ്രമാണവും, ആയി പരോക്ഷനില യിൽ പ്രയോജനപ്പെട്ടിരിക്കാം. ഒടുക്കം വന്ന (എന്നാണു ഞാൻ ധരിച്ചിരി ക്കുന്നത്) ഒരു വിവർത്തനമുണ്ട് - (വിവ്യാതകവി എറുമാനുർ സോമദാസന്റെ - 2011) എത്ര അയത്തനലഭിതമായി ഈ ഉദ്ദേശ്യമന്നതിനു രൂപം നല്കിയിരിക്കുന്നു എന്ന വശം എന്നെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു ചെറിയ ഭാഗം ഉദ്ദേശക്കാം:

“വയലിൽ കൊഴുവും പേരി നടപ്പോ-
രുശവന്മാർക്കിടയിൽ,
പാതനിരത്താൻ പാറയുടയ്ക്കും
പാഴമാർ നടുവിൽ,
അലയുകയല്ലോ വെയ്ലിൽ മഴയില്ല-
മവരോത്തുദേഹം.

ഉടലുകരിഞ്ഞും ചേരും മണ്ണും
പുശിയ കൈയോടും
മെനി വിയർത്താ, സാണോടാണോവ-
രുണാരി തേടുന്നു....”

വിവർത്തകൾ വ്യക്തിപരമായ സിഡി ശ്രദ്ധയംതന്നെ. അതിന്റെ ഒപ്പ്, മലയാളാഷയുടെ ആരമ്പിത ഇതിലെ ആശയത്തെ സ്വാഭാവികമായി ലഭിപ്പിച്ചെടുത്തതുകൂടിയാണ് ഈ അയത്തനലഭിത്യത്തിന്റെ രഹസ്യം എന്നുവേണ്ടം വിചാരിക്കാൻ.

എത്രയാലും ഇത്രയുമായ സ്ഥിതിക്ക് ഒരു ചോടുകൂടി എടുക്കാൻ എന്ന അനുവദിക്കുക! അനിരോധ്യമായ ഒരന്തർവ്വീര്യംകൊണ്ട് ഇടക്കാം ഉത്തരം കേരളത്തെ ആകെ ഉത്തേജിപ്പിച്ച രചനയാണല്ലോ വയലാറിന്റെ ‘ഒരു മാറ്റൊലിക്കവി’. എന്നെന്നുംബന്ധിച്ചിടതേംാളമാവട്ട, വേദിയിൽ അദ്ദേഹം നേരിട്ട് അത് അവതരിപ്പിക്കുന്നതു കേൾക്കാൻ സാധിച്ചത്, എന്റെ ആരംഭ്യയുംവന്നതിന്റെ കോറിത്തതിപ്പാകുന്നു. അതിൽ ദ്വാഷസ്വരത്തി ലുള്ള ഒരു പ്രവ്യാപനം ഇടം പിടിക്കുന്നു:

“വാതിലും ചാരിഖ്യാനമുകരായ് പ്രചോദന-
വാഹിനീതിർത്ഥം തേടിയിരിക്കും കവികളേ,
കണ്ണുകൾ തുറക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളിനാലെ മുമ്പിൽ-
കണ്ണതായിരിക്കില്ല ദൈവവും ചെകുത്താനും.”

പ്രകടമായില്ല, എന്നാലും ഈ പ്രവൃപ്തന്തിൽപ്പോലും ‘ഗീതാ ഞജലി’യിലെ മേലേ സ്ഥിച്ച ഉദ്ദേശ്യനും കേരിപ്പറ്റുന്നുണ്ട് എന്നു സകലപിക്കുന്നതാവും സമർജ്ജസം. വയലാർ അഞ്ചെന്നെയാരു വഴം അഭിഭ്രതുകാണണം എന്നേയില്ല. അതൊക്കെ, പാരാധാരം ഒരു നീരോഖുകിഞ്ചേ നിരന്തരമായ തുടർച്ചയാണ് എന്ന ഉമീലനത്തോടെ, പൂർവ്വാപരപ്പോരുത്തങ്ങളിലേയ്ക്ക് ദൃഷ്ടിപായിക്കാൻ ഉത്തരവാദപ്പേട്ട സഹ്യദയാണ് ബാധ്യതയും. ശക്തമായ വല്ലോരാശയവും ഒരു നിശ്ചിത ഹദ്ദൂതിൽ പ്രസരിച്ചാൽ, പിന്നെ, അതുമായി പ്രത്യുക്ഷബന്ധം പുലർത്താതെ തത്വരിലേയ്ക്കും ആ അല വ്യാപിച്ചുകൂടായ്ക്കയില്ല. സമുഹത്തിഞ്ചേ പൊതുസ്വന്തതായി മാറുന്ന ചില ശ്രൂതികൾ, അതിനുശേഷം വരുന്ന വ്യക്തികളും സ്വത്സ്ഥിഥം എന്ന ധാരണയോടെ സ്വീകരിക്കുന്നതു സാഡാ വികം. (പിൽക്കാലത്ത് അക്കാദമിയിൽ ‘ഇരുപതാംനുറ്റാണിക്കുഞ്ചേ ഇതി ഹാസ്’ത്തിലെ “വെളിച്ചു ദുഃഖമാണുണ്ടീ, തമസ്സല്ലോ സുവാദ്ദം” എന്ന ഇരുവർ, എന്ത് എത്ര എങ്ങനെ എന്നൊന്നും പിടിക്കിട്ടാതെവിധം, കവി സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും വിഭാവനം ചെയ്തിരിക്കാൻ വഴിയില്ലാത്ത വിതാ നഞ്ഞിലേയക്കുപോലും സംക്രമിക്കാൻ ഇടവന്നത് ഈ സംഗതിക്കുള്ള സമീപ ദൃഷ്ടാന്തമായി സ്ഥിരിക്കാം.)

വയലാറിനോടിണകി ഇതിഞ്ചേ എതിർപ്പാവും വ്യാകരിക്കാം എന്നുതോന്നുന്നു. മനുഷ്യരിൽ അജയ്ത, ശാസ്ത്രത്തിഞ്ചേ സജ്ജീകരണ തോടെ പ്രകൃതിയെ മരുക്കുന്നതിലുള്ള ആവേശം - ഇത്തരം ചിലതാ ണ്ണല്ലോ വയലാറിഞ്ചേ ലോകബോധത്തിന് വലിയൊരുവോളം, നിയാമകം.

ആരാരാളത്തിൽ കുതിരയെക്കെടുവാ-
നാരാരാരാളത്തിൽ മാർഗം മുടക്കുവാൻി?”

എന്ന സ്വരം വിശ്വാസംകൊണ്ട് ഉദ്യതമാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സങ്കോച മൊന്നും നേരിട്ടില്ല. അതാണെങ്കിലോ, ഇടക്കാലത്ത് നമ്മുടെ കവിതയ്ക്ക് ഏറക്കുറ പ്രാതിനിധ്യം വഹിച്ച സ്വരമാണ്ടതാനും. ഇത്തരം ഓജ്യതൃത്തിനു വിപരീതമായി, വിനയത്തിഞ്ചേ അന്തഃശ്രൂതിയും ‘ഗീതാഞ്ജലി’യിൽനിന്ന് നിവൃണ്ണശാത്രങ്ങൾക്കു നിർധാരിക്കാവുന്ന വിഭവം. ഈ വിനയം ഒരു ഭാവാരയാകി മലയാളിമനസ്സിഞ്ചേ സമനില ആരവാരഞ്ഞില്ലാതെ പാലി ക്കുക എന്നതുകൂടി ‘ഗീതാഞ്ജലി’യുടെ സാംസ്കാരികസംഭാവനയാ കുന്നു എന്ന് ആ വഴം സംക്ഷപിക്കുന്നു.

ആ വശമല്ലെങ്കിൽ പല വശങ്ങളും സംക്ഷേപരുപത്തിൽപ്പോലും സ്വപർശിക്കാതിരിക്കയേ നിവൃത്തിയുള്ളു എന്നു ഞാൻ തിരിച്ചറിയുന്നു. ദാഗോർക്കവിതയുടെ പ്രഭാവം മലയാളത്തിൽ പ്രകടമായോ നിലിനമായോ എങ്ങനെ പ്രതിഫലിച്ചു എന്ന് പേരിനേക്കിലും കണക്കെടുപ്പുനടത്താൻ ഇത്തരമൊരു കുറിപ്പിൽ മുതിരുന്നതു മുഖ്യമല്ലോ ആവു? ഇവിടെ കവിത യത്തിന്റെ കാലത്തും അതിനു പരിക്കെ പുതത വസന്തതിലും ആ പ്രതി ഫലനത്തിന്റെ പല മുദ്രകൾ പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മേലേ സുചിപ്പിച്ചപോലെ, ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ കവിതയിൽ പുലരുന്നതു ശ്രീഷ്ടമല്ലോ എന്നു പേടിക്കുവേ, എന്നാലും അതിനിടയ്ക്കും പുഷ്പനം എന്ന പ്രകൃതിയുടെ മുറ എങ്ങാനും കവിതയിൽ പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കയില്ല എന്നു പ്രത്യാശിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ആ പുഷ്പനാത്തതിനു പ്രചോദകമാവും ദാഗോർസ്യാന്തരിക്കുന്നേ സാരഭ്യം പുനഃസ്ഥിരിക്കുന്നത്. വിവർത്തനങ്ങളെ ഈ പുനഃസ്ഥിരണാത്തിൽ പിട്ടുകളയുന്നു. അവ സാധാനത്തിന്റെ സാക്ഷ്യങ്ങളാണെന്ന് എടുത്തുപ റയേണ്ടതില്ലോ. മരിച്ച്, തിട്ടമായ തെളിവൊന്നും നന്ദിയിൽ ഒട്ടിക്കാത്ത തെഴുപ്പുകളിലും ആ സാധാനം സ്വപ്നതിച്ചുകുടെന്നില്ലതാനും.

ദാഗോർപ്പലാവത്തിന്റെ വലയത്തിൽ പെടുമോ എന്നതിരിക്കുക; ഇഴ പേരുക്കാൻ വയ്ക്കാത്താരു വശ്യതക്കാണ്ക് എന്നെ ഏപ്പോഴും തരിപ്പി ചുപോരുന്നു, ആ നിലയ്ക്ക് നിശ്ചേഷം ഇന്നു തിരിഞ്ഞെല്ലക്കുന്ന, ഒരു രചനയുണ്ട്; അത് ഉദാഹരിക്കാനുള്ള ഉണർച്ചയെ നിഷ്പയിച്ചുകൂടാ. ആ ഉണർച്ച, ഈ കുറിപ്പിന്റെ പ്രാഥമികമായ, പട്ടാളത്തിലുള്ള, ആസുത്രണ തതിലോനും കടന്നുവന്നിരുന്നില്ല എന്നതുതെ കാതുകകരം. എഴുതിയെ തതുന്ന മുറയ്ക്ക്, നിർത്തധരത്തിന്റെ സ്വപ്നഭംഗം എന്നോണം, ഇപ്പോഴാണ് അതുംകുന്നത്. ആസുംന്നതിൽ ഇങ്ങനെ പില ആകന്നമിക്കതകൾ സംഭവിക്കാം എന്നതിനുള്ള വിനിത്സാക്ഷ്യമായിരിക്കുക്കുടെ എന്ന അപേക്ഷയോടെ ഞാനതിനു വിധേയനാവുകയാണ്.

സർജജീവിതത്തിന്റെ എതാണ്ഡു സാധംകാലത്തേൽ എന്നു പറയാമോ എന്തോ? എതായാലും, ബാലാമണിഅമ്മയിൽനിന്ന് 1983-ൽ വാർന്നുവിണി ‘വേണുഗാനം’ എന്ന ഭാവതരളമായ രചനയാണ് ഇപ്പോൾ എന്ന വിധേയനാക്കുന്നത്. വൈഷ്ണവവക്തിയുടെ വശിക്കരണക്ഷമമായ പരിസരം എന്ന് വ്യാപകമായി സുചന മാത്രം നല്കുന്നതാവും ഈ കവിതയെല്ലംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പാകരം. ഇനി അതിലെ വക്താവായ ഗോപികയുടെ അനുഭൂതിയെ ആശയിക്കുന്നു. ‘പുലർമൺതു മുട്ടും രാവറുതിയിൽ’ എന്നാശ്രിത ശോപിക ‘പുശവെള്ളം മുകുവാൻ’ ചെന്നു. പിന്നെ ചുരുളിയുന്നത് അപൂർവമായൊരു സാക്ഷാൽക്കാരത്തിലേയ്ക്കുള്ള അതാതു ചോടുകളും; നിശ്ചർപ്പോലാമുഴിയിൽ വറും നിലാവ് അപ്പോൾ

തന്റെ മിചിയിൽ വിളക്കു കൊളുത്തുകയായി. നവമാം വികാസത്തിൻ പിവിധ സ്വഭവങ്ങളാണെല്ലാ ആ അന്തരീക്ഷത്തിൽ അലഞ്ഞുനടക്കുന്നത്. വഴികാണാക്കാടുകൾ പിന്നിട്ട്, നേർത്ത്, നിന്നകുഴലാച്ചു കാതിൽ എത്തു നുണ്ടല്ലോ. ‘ഇരുൾ നീകിയിവബോധമലിയിച്ച തീർത്ഥമാണിതു നോക്കു’ എന്ന് ആ ഒഴുവിട്ടുകൊണ്ടു ഇരുന്നു.

ചെറുകുടം ആറ്റിന്റെ കടവിലിട്ട് അതു നിറവതുംപാർത്ത് താൻ ഇരിപ്പായി. അപ്പുറത്ത് ശിരിയുടെ കുപ്പുകൈ ഉയരുന്നിടത്ത് തെളിഞ്ഞതു നിന്റെ ചരണത്തുടപ്പാണെല്ലാ. ഇളിവിശി ചുഴി നീറിൽ ഉലയുന്നത് നിന്റെ പട്ടാച്ചുളിവുകളും. അവതൊടുത്തലോടി താൻ ആ തിരുമെയ്യിന്റെ ചുടറി ണ്ണതു. കൊടിയ കയങ്ങൾക്കു മീതേയലച്ചാർത്തിൽ നിന്റെ കുഴൽനാടം നടമാടി. അതിന് ഒന്നേ ഉദ്ദോധിപ്പിക്കാനുള്ളൂ: ‘ഉഴറാതെ, ഡോരാതെ, യുൾക്കൊൾക്കീയാർദ്ദമാം അഴകിനെ!....

പതുക്കു കുടം ഒട്ടു നിരഞ്ഞു. അതും പേരി താൻ ഒറ്റയടിപ്പാത യേറി ഒക്കെത്ത കുടത്തിൽ തുള്ളുന്ന പെള്ളത്തിൽ തുടക്കുന്നതോ, നിന്റെ തുക്കശലാച്ചതെന. ‘ചലനത്തിൽച്ചലനത്തിലാനും’ എന്നാണെല്ലാ അതു പലവട്ടം കാതിൽ മണ്ണിച്ചത്.

തനിക്കുറപ്പുണ്ട്: ‘അപനിവാരണ, ദുർഘടപനമാവും നീ പിന്നി ലുള്ളപ്പോൾ ഭേദം! ഉച്ചവെയിലിന്റെ ചുടു മുകുന്നു. പക്ഷേ നിന്റെ ഉണ്ണാ സവായു ഏൽക്കുന്നവർക്കുണ്ടോ തളർച്ച! കുടം അതിനിട വഴുതിവിണ്ട് ഉടയുകയാണോ? എന്നാലെന്ത്: ചോരുന്ന ഓരോ തുള്ളി നീരിലും നിന്റെ ദീപ്തരുപം ഉരുത്തിരിയുന്നണബല്ലോ. വേണു ഇപ്പോഴും മുള്ളുനു: അത് തന്റെ മുർഖാവിൽനിന്നുവാം, ഉൾക്കൊന്നിൽനിന്നുവാം. എന്നായാലും അതിന്റെ അനാദ്യന്തനാദത്തിന് ഒന്നേ ഉണ്ടത്താനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ: ഈ പുഴ എന്നും വരളുകയില്ല; ഈ വീട് എന്നും സ്ഥിരം.

ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന് കാമുകി കാമുക ഭാവം കല്പിക്കുക എന്നത് ഭാരതീയപാരമ്പര്യം വൈഷ്ണവക വിത്തിലും വളർത്തുകൂടത്ത എന്നാണ്. വഴിയേ അത് ശുദ്ധസാങ്കരി കവും ശുഷ്കമായ അനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ ആവർത്തനവും എന്ന നിലയിൽ അനുഭൂതിവിഷയകമായി പ്രക്ഷിണമായിട്ടുണ്ടാവാം. എങ്കിൽ, റാഗോൾ പുതിയ വൈകാരികചെത്തന്നും പകർന്ന് അതിനു പുനരുജ്ജീവനം ഭാവ ഗാനത്തിന്റെ പടിവിൽ വരുത്തി എന്ന വസ്തുതയുടെ അർത്ഥവാദമാവാം ‘വേണുഗാന’ത്തിലെ വറ്റാത്ത പുഴയും സ്ഥിരമായ വീടും.

അമവാ, വ്യാവ്യാനത്തിന്റെ ഈ അതിഭാരം വർജിച്ചു, ‘വേണു ഗാന’ത്തെ അതിന്റെ കേവലരുപത്തിൽ സമീപിക്കാം. അപ്പോഴും ഇതു ഭാവസൃഷ്ടമായ ഇന്നും സാലാമണിഞ്ഞമയ്യുടെ എന്നല്ലോ, മലയാളകവിതയു

ഒത്തെന ശ്രേഖരത്തിൽ എനിക്ക് സന്ധിക്കാൻ ഇടവനിട്ടില്ല. ഇതു പെരു പ്രീച്ച പരയലാണൊക്കിൽ, പൊറുക്കണം; ഒരനുവാചകന് ഉണ്ടാവുന്ന പ്രലോ ഭന്തിഞ്ചേ അവതരണം മാത്രമായി എടുക്കണം. പ്രശ്നം അതല്ല: ഈ ‘വേണുഗാനം’ എത്ര നിലയ്ക്കാണ് ‘ഗീതാഞ്ജലി’യുടെ സ്വാധീനത്തിനു നിബർശകമാവുന്നത്? ഇല്ല, ഇതു സംബന്ധിച്ച് നേരിട്ട് ഒന്നും നിർദ്ദേശി കാൻ എങ്കിൽ ആളല്ല. എക്കിലും ‘വേണുഗാനം’ ശ്രസ്വിക്കുന്നത് ‘ഗീതാഞ്ജലി’യുടെ അന്തരീക്ഷമാണ് എന്നതേ എന്നേന്നു നിഗമനം. പ്രമാണം ദേഹം പ്രതീതിനിഷ്ഠം മാത്രമാണ് പ്രസ്തുതത്തിനിഗമനം എന്നു വരാം. വെറും പ്രതീതിയാവഞ്ചെട്ട്, വിമർശകനു നിഷ്പിശ്വമാണ് എന്നും വരാം. എക്കിലും ആസ്വാദകന് അതിനെ തീർത്തും നിരസിച്ചുകൂടാ എന്നതല്ലോ നേര്? ‘ഗീതാഞ്ജലി’യുടെ പല പ്രകരങ്ങങ്ങളും പ്രതീതിനിഷ്ഠമായ സമീപനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ടാവാം. ഏതായാലും ആ പ്രതീതി എന്ന വിശ സിപ്പിക്കുന്നു: ദാശാർക്കവിത പൊതുവേയും ‘ഗീതാഞ്ജലി’ പ്രത്യേകിച്ചും നടത്തിയ സേചനത്തിലൂടെ നമ്മുടെ കവിതയ്ക്ക് സിലിച്ച സുക്ഷമാനുഭവിക്കുന്നു. സുപ്പിശ്ചിയാകുന്നു ‘വേണുഗാനം’. പ്രത്യേകിയ ലുജ്ജ ആശയമല്ല, പിന്നെയോ, പ്രശാസ്മായ അവബോധമാണ് ഈ പ്രക്രിയയിൽ പ്രവർത്തിക്കുക. സ്വാധീനത്തെ കുടുതൽ സർഖാത്മകമായി സാംഗീകരിക്കാനുള്ള ഈ സാധ്യത നമ്മുടെ കവികൾ എന്നെയേറെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതു നന്ന് എന്നും നിരീക്ഷിക്കുന്നു.

പകരം, കൂട്ടുമായി തൊട്ടുകാട്ടാവുന്ന ഒറ്റയൊറ്റ തെളിവുകളാണ് പ്രധാനമെങ്കിൽ, ഗീതാഞ്ജലിനിസ്വാധീനം എന്ന പ്രക്രിയ ഇപ്പോഴും തുടരുന്നതിന്ന് കൂഷ്ഠാന്തം ലഭിക്കാൻ ടട്ടും തെരുക്കം നേരിട്ടില്ല എന്നു തോന്നുന്നു. ഒരുപാട്ടും മാത്രം നപ്പിൽക്കൊണ്ട് വിഷ്ണുനാരാധരണാൻ നമ്പ്രതിരിയുടെ “ശ്രീവല്ലി” എന്ന സമാഹാരത്തിലുണ്ട്, ‘ഭൂമിക്കു നഷ്ടമാകുന്നവർ’ എന്ന പേരിൽ ശ്രദ്ധയമായ ഒരു രചന. ഭൂമിയോട് ഈ കവിക്കുള്ള പ്രതി പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. പ്രമേയപരമായി ആ ഗണത്തിൽ പെടുന്നു ഈ രചനയും. എന്നാലും, നേരമെത്തുവോൾ ഭൂമി വിടുക എന്ന മുറ തെറ്റിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. അന്തിമംഞ്ഞപ്പട്ടടത്ത് ശ്രദ്ധാമസുന്നരൻ ഇതാ എത്തിയേയ്ക്കാം. എക്കിൽ ഒപ്പം ഇഞ്ചിത്തിൽചോളകത്തെന എന്ന നിമിഷം ഇവിടെ ഉരുത്തിരിയുന്നു. ഈ ശ്രദ്ധാമസുന്നരെന വീണ്ടും വിവരിക്കുന്ന ഇതര ടിക്കൾ വിലോഭമാക്കുന്നു:

“എന്നെക്കുസ്വത്തിയാണി ശ്രദ്ധാമസുന്നരൻ,
എന്നെ മെടും കാടുമെറി നടക്കുവോൻ;
പ്രാണനിശ്ചാസം വലിച്ചുറുമാറു തന്ന
വേണുവിലുന്നമത്ത രാഗമുതിർക്കുവോൻ;

ആരെയുമുറ ചഞ്ചാതിയായ് മാറ്റുവോൻ;
ആരെയുമിഷ്ടം ചരിക്കാൻ വിടും, പിന്ന
ആരെയും കാണാത്ത നൃലിൽ കൂടുക്കുവോൻ”.

‘ശ്യാമസുദരം’ എന്ന സകല്പം മാത്രം മതിയാവും ഇവിടെ സ്വാധീന ത്തിനു സാക്ഷ്യമായി. പോരെങ്കിലോ, ആഗക്കേണ്ടതില്ല: “മരണ,രേ!
തുഹു മമ ശ്യാമസമാന്” എന്ന ദാശാർപ്പംക്കി അടിക്കുറിപ്പായി കൊടുത്ത്
കവി സന്നം കടപ്പാട് ആധികാരികമാക്കുന്നു.

ഇതിന്ത്യൻ; ഇത്തരം ഒരു ദുഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ ഇനിയും തങ്ങി
നില്ക്കുക എന്നേ ഉദ്ദേശമല്ലത്തന്നെ. ഈ കുറിപ്പിൽ ശേഷിക്കുന്ന ഇടമെ
കിലും, ദാശാർപ്പഭാവം തന്റെ പ്രാണചെതനയുമായി ഉൾക്കൊണ്ട മല
യാളത്തിലെ ഒരു മഹാപ്രതിഭയെ ഓർക്കാനായി നീകിലിവെയ്ക്കുന്നതാവും
നീതി. അതു മറ്റാരുമല്ല, ജി. ശക്രക്കുറുപ്പുതെ. മരുഭൂമി കവിയോടും നാം
ഇത്രയേറെ നന്ദികേടു കാണിച്ചിട്ടില്ല എന്നതല്ലേ സത്യം? ഇതിനു മാത്രം
അദ്ദേഹം എന്നുചെയ്തു? കിടയറ്റ കുറെ കൃതികളിലൂടെ മലയാളത്തിന്റെ
കീർത്തി പെരുപ്പിച്ചു; ഇന്ത്യയിൽത്തന്നെ നോമതായി അണാനപീഠം പുര
സ്കാരം നേടിയതു വഴി ആ കീർത്തി പൊലിപ്പിച്ചു. നമ്മളാവട്ട, ക്ഷുദ്ര
മായ വ്യക്തിസ്വർഖകളുടെ പേരിൽ ആ കവിയെ സാധിക്കുന്നിടത്തോളം
തമസ്കരിച്ചു. മലയാളത്തിലെ മുന്നു മഹാവിമർശകർക്ക് ഈ യത്തന്ത്തിൽ
നെത്തുചേരാൻ ഒട്ടും സങ്കോചമുണ്ടായില്ല. ജോസഫ് മുണ്ട്രേരി, കൂട്ടിക്കു
ഷ്ണമാരാർ, സുകുമാർ അഴീകോട് - മുന്നു പേരും അനേകാനുമുള്ള
പൊരുത്തക്കേടുകളാക്കുക മറന്ന്, ശക്രക്കുറുപ്പിന്റെ കവിതയോടു പുറം
തിരിഞ്ഞു നില്ക്കുക എന്ന സംയുക്തനയം അവലംബിച്ചു. അവഗണിക്കുക,
ഗജനിമീലിക ആലംബിക്കുക, ശാംഗീരിസന്നാഹങ്ങളാടെ ആക്രമിക്കുക
എന്നൊക്കെ നയത്തിൽ അന്തരം പുലർത്തിയാലും ഫലത്തിൽ അന്തര
മില്ല: ശക്രക്കുറുപ്പിന്റെ കവിത പൊള്ളയാണനന ധാരണ പൊതുവേ വായ
നകാരിൽ വളർത്തുക! മുന്നാമത്തയാൾ തന്റെ ഒരു പുസ്തകത്തിന് ‘ശക
രക്കുറുപ്പു വിമർശിക്കപ്പെടുന്നു’ എന്നുതന്നെ പേരിട്ടു. അന്തരിക്കുന്നതിനു
മുമ്പ് ഈ അടുത്തകാലത്തുപോലും അദ്ദേഹം ആ പേരിന്റെ പ്രസക്തി
യിൽ മെന്നിക്കാളള്ളുകയുണ്ടായി. രണ്ടാമത്തെ ആളാണ്ടെതെ പേരു നിർദ്ദേ
ശിച്ചത്. (നോമത്തെ ആളുടെ നിറ്റിബന്ധമായ ആഗീർവ്വാദവും നേടിയി
രുന്നോ - അത് അനിഞ്ഞുകൂടാ). ഏതായാലും വിമർശനത്തിനിടെ ആ
കവിതയിലെയ്ക്കുള്ള വിശാസ്യമായ ഒരു സമീപനം സംസ്ഥിക്കുക എന്ന
സ്വയർമ്മം വിസ്മിച്ചു എന്നതെതെ സകടം. എനിക്ക് അതിനാൽ
തോന്നുന്നു, ‘ശക്രക്കുറുപ്പ് വിശ്വാസ്യകപ്പെടുന്നു’ എന്നാരു യത്തന്ത്തിൽ
യമാർത്ഥസഹ്യദയർ സംഘടിക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്ന്. അങ്ങനെ ഒരു ഉഭത്തിന്

ഉടയുന്ന കുമിളയാണോ അദ്ദേഹം? നാം ആവർത്തിച്ച് അനോഷ്ഠണം നടത്തണംവിധിരിക്കുന്നു.

പോതെ, കവിതയോടുള്ള സമർപ്പണമൊധം ഹേതുവായി ഇവിടെ ലേശം നില മറന്നുപോയതാണ്. ദ്വാഗ്രാർ സ്വാധീനത്തിന് മലയാള ഓഷ്യക്കു നിർദ്ദേശിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും ഭേദമായ മാതൃകയായി ശക്രക്കു രൂപീനെ സ്ഥാനപ്പെടുത്തുക എന്നതാകുന്നു ഈ കുറിപ്പിന്റെ പ്രകാരണത്തിൽ പ്രസക്തം. ശക്രക്കുറുപ്പ് വയസ്സുകാലത്ത് പറുന്നിടങ്ങൊള്ളം ബംഗാളിവ ശപ്പട്ടുത്തി 'ഗീതാഞ്ജലി'യുടെയും 'നൃഭ്രാന്തുകിരണങ്ങൾ' ഇടയും വിവർത്തനം ബംഗാളിയിൽനിന്ന് നേരിട്ടു നിർവ്വഹിച്ചു. 'ഗീതാഞ്ജലി'യോടുള്ള ആത്മബന്ധം ആ വിവർത്തനത്തിന്റെ ആവർത്തിച്ചുള്ള തിരുത്തിലും മിനുക്കിലും കുട്ടി നിവേദിച്ചു. 'നൃഭ്രാന്തുകിരണങ്ങൾ' ആണെ കിലോ, നമുക്ക് കൈവന്ന മികച്ച കവിതാവിവർത്തനമായി വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നു. എന്നാലും ആ വിവർത്തനങ്ങളുടെ മികവു തഴുകുകയില്ല തരക്കാലം ഏറ്റെ ഉന്നം. പിന്നെയോ, ജി.യുടെ ആത്മബന്ധത്ത് ആർജിച്ചിരുന്ന ചില സവിശേഷതകളെ ശക്തിപ്പെടുത്താൻ ദ്വാഗ്രാറിന്റെ സ്വാധീനം എങ്ങനെ സഹായിച്ചിരിക്കാം എന്നാരു ഉപാം നടത്തുക മാത്രമാണ്.

ജി.യുടെ പഴയൊരു 'സാഹിത്യകാരനുകൾ' കവിതയുണ്ട് - പേര്, 'നേർ പരിയണം' എന്നാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഒന്തുനോക്കി ഉറപ്പുവരുത്താൻ, "ബാടക്കുഴ" ലടക്കം പിൽക്കാലത്ത് ഒരുക്കുട്ടിയ തിരഞ്ഞെടുത്ത സ്ഥാപാരങ്ങളിലോന്നും അതു പെടുത്തിക്കാണുന്നില്ല. (തിരഞ്ഞെടുപ്പ്, പലപ്പോഴും, കവിയുടെ തുടക്കം തൊട്ട് ഒടുക്കണമ്പരയുള്ള വികാസങ്ങൾ, ഒള്യും വ്യതിയാനങ്ങളെല്ലാം അനുകൂലമായി പരിക്കുന്നതിനു തകസ്സും വരുത്തുന്നു). ജി.യുടെ നിജമായ പ്രാതിനിധ്യത്തിനു പര്യാപ്തമല്ല 'നേരു പരിയണം' എന്ന നിഗമനത്തോടെയാവാം അതിനു സ്ഥാനം നിഷേധിച്ചത്. അതെത്തായാലും, അങ്ങനെ അപ്പാടെ അവഗണിക്കാവുന്ന ഒന്നല്ല ആ ചെന്ന എന്നാകുന്നു എന്റെ അനുഭവം. എന്നല്ല, ജി.യുടെ പിന്നൊടു പ്രമാണപ്പെട്ട അടിരൂച്ചികളിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഏതോ വീചിയുടെ ലയവും കൂളിരും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു എന്ന നിലയ്ക്ക്, മുഖ്യസമാഹാരങ്ങളിൽ 'നേരു പരിയണം' എന്ന അക്കുരത്തിന് സ്ഥാനം അനുവദിക്കുന്നതു സംഗതമായേനെ. ആദ്ദെ, ആ അക്കുരത്തിന്റെ സവിശേഷത അടയാളപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാമുകി കാമുകനോട്, അമ്ഭവാ നവവയ്ക്ക് വരെനോട്, നടത്തുന്ന മുശ്യസ്ഥിംഗ് ഇതിൽ പൂശ്ചപിക്കുന്നത്: വഴിയേ ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ജി. സവിശേഷമായൊരു പദം വിന്നുസിക്കാറുണ്ട് - 'ചാപലം'. ആ ചാപലത്തിന്റെ ചാരുതയേറിയ ചുരുളുന്തെ 'നേരുപരിയണം' എന്ന അരുമകവിതയിൽ അഴിയുന്നത്.

നേരു പറയണ, മങ്ങു വിളിക്കെയെൻ
 പേരു മധ്യരമായ്ത്തീരുന്നതെങ്ങനെ!
 നേരു പറയണ, മങ്ങു തൊടുവോൾ ഞാൻ
 താരുപോലെ മുദ്രവാക്കുന്നതെങ്ങനെ?
 അങ്ങയിലെന്തു നിഗ്യസ്ഥാം സ്റ്റിലിയാ
 സ്റ്റിംഗ്സനെയെന്ന രോമാഞ്ചമായ് മാറ്റുവാൻ?

.....

പാർഡലെ മുർശ്ചലുന്നെല്ലാക്കെയെൻ
 സാർഡിനികളുലെന്തുരുന്നുപോവതിൽ
 കാണുവാൻ വെന്നുമാ വെവർഡ്യുമാർന്ന കണ്ണ്-
 കോൺ ഞാൻ ചുംബനുംകൊണ്ടു മുടട്ടുയോ!

കാളിഓസനെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന (“കമമപ്പുനമിതം നച്ചുംബിതംതു” എന്നു ശാകുന്നെല്ലം) ഭാവനിയന്ത്രണം, ‘ചുംബനുംകൊണ്ടുമുടട്ടുയോ’ എന്നു ചോദിച്ച് ചുംബിക്കാതെ നിർത്തുന്നതിൽ സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. സംസ്കാര ത്വിന്റെ ആ നിയന്ത്രണമിരുന്നാലും, ഇതിലെ നായിക ശുല്ലഭത്തികവിതാ നത്തിൽ വർത്തിക്കുന്നു എന്നു സ്വപഷ്ഠം. ഇവളുടെ കേവലമായ ലാവ സ്ന്യം പക്കുപറ്റുന്ന ജനുസ്സുകൾ തുടർന്ന് ജി.കവിതയിൽ ഏറെയില്ല എന്ന തല്ലേ പരമാർത്ഥമം? നായികമാരുടെ ജീവസ്പദം പതുക്കെ സൃഷ്ടകാന്തി തൊടുള്ള പുക്കളിലും മറ്റും ആവുപ്പത്രമായി പകരുക എന്നതായി ജി.യുടെ സുപരീക്ഷിതമായ ശീലം. ഈ ശീലം പ്രബലമാക്കിയത് ദാഗോർ പ്രഭാ വംകുടിയാവാം എന്നുകുന്നു എന്നേ അനുമാനം.

ഒന്നുണ്ട്: പ്രസ്തുതപ്രഭാവം സ്വാംഗീകരിക്കാൻ പാക്കത്തിൽ ആസ്തികമോ ഉപനിഷദങ്കന്നേയോ ആയ സജജ്ഞീകരണം ജീ. സഹജ മായും ആർജിച്ചിരുന്നു. 1924-ൽ രചിച്ച ഒരു പ്രാർത്ഥനയുണ്ട് - ‘തെളിച്ചാലു മെൻ മനോരമം’; അതിൽ ഈ സജജ്ഞീകരണത്തിന്റെ തിരിന്നീളുന്നു.

നിഗമവോയാമുണ്ടും തിണ്ണും മന്ത്രതാരകങ്ങൾക്കാൻ
 നിറവെണ്ണേക്കതിരായ നിത്യനാം സത്യാത്മാവേ

എന്നു സംഖ്യായാം ചെയ്യപ്പെടുന്ന സ്വരത്നങ്ങളുണ്ടോക്ക് ഒന്നും തനിക്കു പ്രാർത്ഥന:

സാരഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിലുടെന്നൊൻ പ്രപബന്ധങ്ക-
 സാരമേ, തെളിച്ചാലുമെൻമനോരമംകുടി.

ദാഗോറിനെ സമശ്രംസമായി സ്വീകരിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധത ഇവിടെ സാക്ഷ്യപ്പെടുന്നുണ്ടോ. ശീതാശ്രംജലീസാധിനത്തിന്റെയും മറ്റും

സംസ്കാരം സിലവിചുതോടെ ഇതു യോഗാത്മകതയായി പാകപ്പെട്ടു എന്ന താവാം ജി. എന്ന കവിയുടെ പരിണാമത്തിന്റെ പ്രാണസാരം. ഈ യോഗാത്മകത പടിഞ്ഞാറൻ മിസ്റ്റിസിസതോട് ഒരു വരുന്നുണ്ടോ എന്നു തന്റെ ചുന്നോക്കാൻ നമ്മുടെ വിമർശനത്തിന്റെ ശ്രദ്ധപാണ്ഡിത്യം മിനക്കെടായ്ക്കയില്ല. ഇല്ല എന്നു വിധി മുഴക്കാൻ വ്യുഗ്രമാക്കായ്ക്കയും ഇല്ല. ഇതിനെ എന്തിനോടെക്കിലും തട്ടിക്കാമെങ്കിൽ, അതു ദാശാർക്കവിതയോടു മാത്രം എന്നാകുന്നു എന്നേ വിനിതമായ പക്ഷം. പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങളില്ലോ - പുവ്, കാട്ട്, മേലം, വണ്ട് അഞ്ചെന്നയങ്ങൾ - പ്രതീകതലത്തിലേയ്ക്കു തന്നെ പുതിയ പൊരുശർ നിവേദിക്കുക എന്നതാകുന്നു ഇതിന്റെ നിർണ്ണായകമായ ലക്ഷണം. പലതും കാമുകീകാമുകഭാവം കൈകെക്കാണ്. ‘അന്നേ ഷണം’പോലുള്ള അദ്യഷ്ഠപുർവ്വങ്ങളായ ഉദ്ഗമങ്ങൾ അതോടെ ആവിർഭവിച്ചു. അശാമ്യമായ ഒരു വിരഹബോധം, അതിന്റെ ആവേശത്തിലുള്ള അലച്ചിൽ, ആത്യന്തികമായ ഏകക്കൃതിലുള്ള അടിസ്ഥാന വിശ്വാസം - ഇത്തരമാരു ഭാവമണ്ഡിയല്ലോ ജി. ആവർത്തനിക്കുന്നതിനു പിന്നിൽ ദാശാർക്കു പ്രേരണ അഭോധമായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം എന്ന് ഈ പ്രവണത സംഗ്രഹിക്കാണെ ഈ പ്രകരണത്തിൽ സാധ്യമാവു.

വ്യക്തിസ്വത്തയും വിശ്വസ്വത്തയും അനേകാനും സാധിക്കുന്ന പിനിമയത്തിന് കാമുകീകാമുകബന്ധം എന്ന ഒറ്റപ്രതീകമേ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുള്ളൂ എന്നുമില്ല. ‘സാക്ഷാൽക്കാരം’പോലെ സമാനതകളില്ലോ തന്ത്രാരു രചനയിൽ, താഴെ രാഖിക്കുന്ന സന്തതിയായ ഉളിയ ഒരു തുള്ളി മണ്ണൽ സംഖ്യാധന നടത്തുന്നതും ഒരുക്കം സാധ്യുജ്യം വരിക്കുന്നതും മേലേ സമസ്തതത്തയും വ്യാപിച്ചുനിൽക്കുന്ന ആകാശത്തോടേ. ഉപാധികൾ ഏതായാലും, “ക്ഷണികമാകിവെന്നെന്നും ജീവിതക്കണികയിൽ കണ്ടിതണ്ണെയെത്തന്നെ ഞാൻ” എന്ന ഏകക്കൃപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു ഇതും അനുഭൂതിയാകുന്നു ഈ ഗണത്തിലുള്ള കവിതകളിലും ജി. ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. ഭാരതീയ ദർശനത്തിന്റെ ഭാവഭാഷ്ടിയുടെ ഒരലയങ്കിലും മനസ്സിൽ താലോ പിക്കുനാവർക്ക് ഇവയുമായുള്ള താംാദ്യം അക്കീഷ്ടമന്നപോലെ അവിന്മരണിയവും ആവാതിരിക്കയില്ല. ഇവയുടെ ശില്പപസംസ്കാരത്തിലും, ദാശാർക്കിൽനിന്ന് സ്വികൃതമായ ശിക്ഷണം, അനുകരണം എന്ന ബാഹ്യമായ അർത്ഥത്തിലും, അഭോധമായം എന്ന ആന്തരമായ അർത്ഥത്തിൽ ഫലിക്കുന്നുണ്ടാവാം.

വ്യത്യന്തഘട്ടങ്ങളിൽ വാർന്നുവീണതിനാൽ, ജി.യുടെ കവിതയ്ക്ക് മൊത്തം പ്രാതിനിധ്യം വഹിച്ചോളും എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്ന മുന്നു രചനകളെ പേരിനോന്നു മുകരാനാണ് ഈ കുറിപ്പിന്റെ സമാപനത്തിൽ മുതിരുന്നത്. ഓരോനിന്നെന്നയും ഉത്തേജിപ്പിച്ചിരിക്കാവുന്ന ദാശാർ

സ്വാധീനം അവിടവിട സ്വപർശിക്കുന്നില്ല. അത് ഒരു ആധാരസമിപന മായി അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു സമ്മതിച്ചാൽ മതിയണ്ണോ.

‘ഓടക്കുഴൽ’ ആവശ്യ ഓന്നാമത്തേത്. ഒറ്റയ്ക്കൊരു ലാല്പുരചന യുടെ പേരാണെങ്കിലും, ജി.യുടെ കാവ്യലോകത്ത് ഇതിനുള്ള വ്യാപക മായ പ്രസക്തി ഓർക്കാതെ വയ്ക്കുന്നു. 1930-ൽ ആൺ ഇതിന്റെ പിറവി. മലയാ ഉത്തിൽ കാല്പനികതയുടെ ചേലേറിയ ചിന്താഞ്ചലർ അതിനുകും തിച്ചുക ശിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആ പരിസരത്തിൽ ഓടക്കുഴൽ പെട്ടെന്ന് ഉണ്ടത്തുക, പേലവമായ ബന്ധങ്ങളായിരിക്കും. ഇടയാളി മുദ്രാലമായ സംഗ്രഹത്വാലക്ഷണം എന്ന നിലയിൽ ചാലാപ്പുഴ ഓടക്കുഴലിനു പകർന്ന ഓമന്ത്വം വിവ്യാതമാണെന്നോ. അതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ എന്നതാവാം, ജി. തന്റെ കവിതയിൽ ഇതിനെ ഉപകരണമാക്കുമ്പോൾ ഓർക്കേണ്ട വിശ്വേഷം. പശ്ചാത്യനിരുപകനായ ലാൻഡറുടെ രേഖയ്ക്കുണ്ട് “കിളിക്കുടുകൾക്കാണ് ഒരു സിംഹാസനം തീരുകയില്ല; മുളന്താട്ടുകൾ ആയിരു ചേർത്ത് ഉള്ളതി യാല്ലോ മുഴങ്ങുന്ന കാലജൂമാവുകയുമില്ല.” ഈ നിർദ്ദിഷ്ടമായ മുളന്താട്ടിന്റെ നേർത്ത രൂപാന്തരം മാത്രമാകുന്നു ചാലാപ്പുഴയുടെയും മറ്റും ഓടക്കുഴൽ. എന്നാൽ ജി. യുടെ കൈയിലോ - ഓടക്കുഴൽ ഉദാത്തമാവുന്നു.

ലീലയിൽ ജീവിതഗീതികൾ പാട്ടും ഭി-
ക്കാലാതിവർത്തി മാഹാത്മ്യശാലിൻ,
ആരാല്പുമജഞ്ചാതമാമത്തോമണ്ണിൽ വീ-
ണാരാൽ നശിക്കുവാൻ തീർന്മോരെനെ
നിന്മദയാവെഭവും ജംഗമാജംഗമ-
നന്നനമാമൊരു വേണ്ണുവാകി.
ഭാവത്തുക്കശവാസത്താൽ ചെച്തന്നൃപുർണ്ണമെൻ
ജീവിതനിന്നും ശുന്നുനാളം!

എന്നിങ്ങനെ, ആരംഭംതന്നെ ഈ ഉദാത്തവർത്തകരെന്നതെന്ന ഉദ്ദേശ്യം കുന്നത് അഭ്യർത്ഥമാർക്കേം. അവസാനം, ഇതിലും നേടുന്ന ചാതിതാർത്ഥ്യ ത്തിന്റെ വിളംബരമായി വികസിക്കുന്നു:

ഓടക്കുഴലിതു നീടുറകാലത്തിൻ
കുടയിൽ മുകമായ് നാളെ വീഴാം.
വൻചിതലായേയ്ക്കാ, മല്ലേക്കിലിത്തിരി
വെണ്ണചാരം മാത്രമായ് മാറിപ്പോകാം.
നന്നയെച്ചുണ്ണി വിനിശ്വസിക്കാം ചിലർ
തിന്മയെപ്പറ്റിയേ പാട്ടുലോകം.

എന്നാലും നിൻകെകയിലർപ്പിച്ച മജങ്ങ-

മെന്നാളുമാന്നസാന്നം ധന്യം!

വ്യക്തി അതിത്രശക്തിയോടു പുലർത്തുന്ന സമ്പർക്കത്തിന്റെ പ്രതീകം എന്ന നിലയ്ക്ക് ഇവിടെ ഓടക്കുഴൽ പെരുമ നേടുന്നുണ്ടാല്ലോ.

രണ്ടാമത്തെ മാതൃക എന്റെ പ്രശ്നപ്പത്തായ ഇനമാണ് - ‘എന്റെ വേജി’. 1932-ൽ ആവിർഭവിക്കുന്നോൾ, മരണത്തെ ജീവിതം എന്ന വധു വിന്റെ ആധിപത്യസഭാവമുള്ള വരനായി കല്പിക്കുന്ന, മലയാളത്തിന് അന്നു ദാഗാർക്കവിതയിലുണ്ടാതെ പരിചയം സിദ്ധിക്കാതെ, പുതിയ സമിപനം മാത്രമായിരുന്നിരിക്കാം ഈ രചനയുടെ പ്രത്യേകത. പിന്നീടോ, മരണവുമായി ചിരകാലം സംവദിക്കേണ്ടിവന്ന ജി.യുടെ പ്രതികരണ ദേഹം അശ്വക്കു കൈവന്ന പ്രമാറുപം എന്ന പദവി ഇതു നേടി. നെടുവീർപ്പും നിസ്സഹായതയും, ആകാംക്ഷയും ആശക്യയും ഒക്കെ ഇഴ ചേർന്നതാണാല്ലോ ‘എന്റെ വേജി’യുടെ ഭാവഗ്രിഡപം.

വിഹ്വത്തിലല്ലാതെ, ലാവണ്യം സമഗ്രമായ

നിരവദ്യമായിട്ടു കാണുവാൻ കഴിവീല

മുതലായ ഒൻഗണങ്ങളുടെ ഒളം ഇടയ്ക്കു വിടരുന്നുമുണ്ട്. 1977-ൽ അതായത് നാല്പത്തിഞ്ചു വർഷം പിറകെ - ജി.യുടെ അവസാന രചനയും മരണവിഷയകംതന്നെ. ഇതിനിടെ 1962-ൽ ബാധിച്ച ഫൂദയാലൂതത്തെത്തു ടർന്ന പതിനഞ്ചുവർഷം, കരുതലോടെയുള്ള കാൺവെപ്പുകൾ. വേറൊരു മുണ്ടായിരുന്നു സന്തിഗ്രംതയുടെ കനം തുണ്ടിയ ഏട്ടഞ്ചാൽ. ആകുപ്പാടെ, മുത്യുവിന്റെ പാദന്യാസത്തിൽ കാരു പാകിക്കൊണ്ട് ഇതു ദിർഘകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടിയ മറ്റാരു കവി മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നതാവുമോ പരമാർത്ഥമാണ്? ഈ അഭിമുഖീകരണം ആ അനിവാര്യതയുമായി പല പാക തത്തിൽ സന്നേഹം വളർത്താനും സാത്യം വരിക്കാനും അവസരം നല്കി. എറണാകുളത്തു സ്വന്തം വീടായ ‘ഭ്രാലയ്’ത്തിലായിരുന്നുവെല്ലോ ജി. അവസാനം കുറെ കൊല്ലും വാണിൽ. അവിടെ മോളിലെ കിടപ്പിയുടെ കിളിവാതിലിൽനിന്നു നോക്കുന്നോൾ സൗത്ത് സ്റ്റോഷൻ കണ്ണിൽ പെട്ടോളും. നിലാവൽത്തു മിനുങ്ങുന്ന തീവണ്ടിപ്പുണ്ണം, ചുവപ്പും പച്ചയുമായ വെളിച്ചുങ്ങൾ - എല്ലാം ജീവിതകാമനയും മരണശാസനയും തമിലുള്ള വടവലിക്കു തിടം വെപ്പിക്കയായിരുന്നു. ഈ വലിച്ചിലിന്റെ പിടയ്ക്കുന്ന രേഖയാണ് 1964-ൽ പിന്ന ‘പാതി നേർ, പാതി നൃണാ’. അങ്ങനെ അനേകം രചനകൾ. അവസാനരചന 1977-ൽ, അതിനാവബെട്ട്, ‘അനിവാരണമുകിൽ’ എന്ന് അനുർത്ഥമായിതന്നെ പേര്. ആശകും കുളിരും അശായും എല്ലാം പോയി, കേവലം നിശ്ചായി, ദുരച്ചകവാളത്തിൽ മിച്ചിയോടെ എക്കാക്കിയായി താൻ

ഉചലുന്ന അവസ്ഥ. തളർന്തിരിക്കുന്നു താൻ, പരാധീനനായിരിക്കുന്നു. ഇഗൾപാണൻ സ്വയം, സന്ദരം ഹിതംപോലെ, എങ്ങോടു നയിക്കുക എന്നായിരിക്കുന്നു. ‘ജയപരാജയ സകൽപ്പാർക്കണ്ടംഡ്യോ പതനോർപ്പ് തന വിഭ്രമമോ’ എന്നുമില്ലാതെ, താൻ ഒരു ശുദ്ധസാതികവെണ്ണതൻ സ്ഥിത മായി അരുമസപ്പന്തതികൾ അന്തിയിൽ അലിയുകയാണല്ലോ. ആ അന്തു നിമിഷത്തിലഭ്രത അതിനിസ്ത്വലുമായൊരു അനുഭൂതി:

കാതിൽ വീണാലിയുന്നുണ്ടാരു ദിവ്യവേണ്ണുവിൻ
ഗൈതി - ഞാനന്നാടിപ്പെട്ടുക്കുട്ടിപോതെ കുതിക്കുന്നു.

ഈത് ദ്വാഗോറിന്റെ ശ്രാമസുന്നരംഗത്തെന്ന് നാദസാന്നിധ്യംതന്നെ. ആ സാന്നിധ്യ തതിലേയ്ക്ക് വിലയം പ്രാപിക്കാൻ വ്യുദ്ധമാവുന്ന വ്യക്തിസന്തയാണല്ലോ കുതിക്കുന്ന അബ്യാടിപ്പെട്ടുകുട്ടി. ഈ പാകം, ‘എൻ്റെ പേജ്’യിലെ പക്ഷ്യം പരാധീനതയും കലർന്ന ഭാവത്തിൽനിന്ന് എത്രാക്കലെ, ഉയരെ, ആണ് എന്നു ശ്രദ്ധിക്കുന്നതില്ലെങ്കിലും, നമുക്ക് കവിതയിൽനിന്ന് ശ്രേഷ്ഠമായ മുത്രു പാംം സിഖിക്കയോണി. ‘മരണത്തെ മധ്യരീകരിക്കുക’ എന്നത് മലയാളക വിതയ്ക്ക് പണ്ണേ പരിചിതമായ ആശയമാണല്ലോ. അതിന്റെ അനുഭൂതിത ലഭ്യത ആദ്ദേഹികകാണം, ജീ. മരണവുമായി സാധിച്ച നാനാവിധം സംവാദങ്ങൾ നമുക്ക് അവസരം നാശകുന്നു.

ഈനി ഈ കുറിപ്പിൽ കണക്കിലെടുക്കുന്ന ഒടുക്കത്തെ മാതൃക. അതും, വെയിലാറുന്നതോടെ വികസിക്കുന്ന സമന്വയത്തെ ഉൽപ്പന്നം തന്നെ. അവനവെന എന്നു തിരിഞ്ഞെന്നുകുക എന്ന ആത്മാവ്യാനപരത ഇതിനെ ആകർഷകമാക്കുന്നു. അനുഷ്ടുപ്പുവുത്തം ഇതിന് ഭാർഷനിക മായ ഒരു നാദതലം ആവാഹിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ആവ്യാനത്തിന് അതിരീർഘതകൊണ്ട് ആലസ്യം പിണയുന്നുവോ എന്ന ഭോഷശക നിയന്ത്രിച്ച് ഞാൻ ഇതു സംബന്ധിച്ച ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾക്കു തുനിയട്ട.

1963-ലേതാണ് ഈ രചന. ‘നിശല്യകൾ നീളുന്നു’ എന്ന തലക്കട്ടു തന്നെ ഇതിന് തക ഭാവാന്തരീക്ഷം ഇണക്കുന്നു. തലേക്കാലുമാണ് താൻ ആദ്യത്തെ ഫൂട്ടയാലാത്തതിന് ഇരയായത്. അതുതൊടുണ്ടത്തിയ ജാഗ്രതയോടെയാണ് തുടക്കം.

പഴക്കുംതോറുമേറുന്നു|പാരം മമതയെക്കില്ലും

ഈ വീടുവിട്ടിരഞ്ഞീടാ-|നിനിത്താമസത്തില്ലമേ.

ഇരക്കണ്ണിന്റെ തെരുക്കണ ഇരിക്കേത്തെന്നെ, അത് ഉണർത്തുന്ന തിടുകവും നിർധരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്:

ആരോ വിജ്ഞക്കുമുടക്കെ-|നന്ദിയാതിയുന്ന പോതെ

ഉൽക്കണ്ണം കണ്ണുചീമാതെ-|യുള്ളിൽ നില്പവു പ്രതീക്ഷയിൽ.

മുരളീരാഗമധ്യരംഗവനാമൊരു യാത്രികൻ

വരും, വിളിക്കും, ഞാൻ പോകും|വാതിൽ പുട്ടാതെയക്ഷമം.

പിന്നിട്ടുപോന്ന ജീവിതത്തിലേയ്ക്കുള്ള തിരിഞ്ഞുനോട്ടം ഇത്തരമൊരു സന്ദർഭത്തിൽ സ്വാഭാവികമാണെല്ലോ. ജി., നമുക്കറിയാം, വിമർശകരാൽ പലപാട് അപവർക്കശപ്പെടുകയും അസ്യമാകർഷിക്കപ്പെടുകയും ഒക്കെ ഉണ്ടായി. ഇത് അദ്ദേഹത്തെ ഏറ്റര അലോസരപ്പെടുത്തിയിരുന്നതായാണ് കേൾവി. ഇര ഉഴുവും എന്നാവുഡോൾ പേട്ടക്കാർക്ക് ഉംക്കു കൂടുമെല്ലോ. എന്നോ, ആ അലോസരമൊക്കെ അവശണിച്ച് തന്റെ കവിതയെ താൻതന്നെ എറുക്കുരു വിലയിരുത്തുന്ന ഒരു ഭാഗം ഈ ‘നിശ്ചലുകൾ നീഇളുന്നു’ എന്ന ആത്മാവിഷ്കാരത്തെ വൈസവൃത്തമാക്കുന്നു. (കേരളസാഹിത്യസമിതിയുടെ പാർഷ്വക്കന്തിൽ കോഴിക്കോടു ടൗൺഫാളിൽ ജി. തന്ന ഈ കവിത യുടെ ആദ്യാലാപം നടത്തിയത് കേട്ടിരുന്ന ആരാധകനാണ് ഞാൻ. അദ്ദേഹം സന്നതം കവിതയിലേയ്ക്കു ശുപാതുരതയോടെ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയ ഈ സന്ദർഭം എന്നില്ലെന്നർത്ഥിയ ത്രസ്സിപ്പുകൾ ഇപ്പോഴും ഓർമ്മ തിൽ പുന്നിസ്പൃഷ്ടക്കാം.) പിരുക്കോട്ടു കണ്ണായയ്ക്കേ, ആത്ര വേദിക്കാൻ വല്ലതുമുണ്ടാ തന്റെ കവിതയുടെ പേരിൽ?.. നിശ്ചിതനിമിഷത്തിന്റെതായ സവിശേഷസന്തുലനത്തോടെ അദ്ദേഹം തന്റെ സർഗ്ഗജീവിതത്തോടു ശപം ചെയ്യുന്നു:

കതിരിട്ടോരു സങ്കല്പം | കാറ്റത്താടുന്നപാടമേ

നെടുവീർപ്പിട്ടുണ്ടാൻ നിന്റെ | നേരേ നോക്കുകയില്ലിനി!

പ്രസ്തുതസന്തുലനം, വിമർശകരോട് ഒരു നിലപാട്ടുകാണ് കവിയെ കരുതതനാക്കുന്നു എന്നതിന്തെ പ്രധാനം:

നിരച്ചുപതിരാണുന്നു | നിന്തിച്ചീടുന്നിഷ്ക്രിയർ

കരളിന്റെ നിറം ചായ | കരിയായക്കണ്ണ പണ്ണിതർ.

ശരി, വിമർശകരെ വിഗണിക്കാം; സഹൃദയരയോ? ഇല്ല, അവരിൽ കവി വിശ്വാസമർപ്പിക്കുന്നു:

അപാരതയെയാസ്താദി-| ചുളക്കും ചിരകുള്ളവർ,

അനാദിയാം വെളിച്ചത്തെ-| യാവോളം മോന്തിടുന്നവർ,

കാവുറച്ചുരു കതിരിൽ-| കലരും ചിലനേന്മണി

കൊത്തിക്കൊരിച്ചു പുളക്കം|കൊണ്ടു പട്ടവത്തുസവം.

സന്നതം രചനകളോടു ജി. സരികരിക്കുന്ന നിസ്യംഗവും പ്ലം ഉൽസുകവുമായ ഈ പാകം, ഒരു പക്ഷേ, വേരാരു വിധത്തിൽ ദാഗോറിനെ സ്മൃതിയിലേയ്ക്ക് എത്തിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ “ഘേജശേർക്കാബിതാ”

(അവസാനത്തെക്കവിത - മലയാളപരിഭ്രാംഖ: ജയേന്ദ്രൻ) എന്ന നോവലിന് പ്രമേയപരമായി ഇതു പാകത്തോടു ബന്ധം നിർണ്ണയിക്കാം. സന്നദ്ധ രചന കൗൺസിൽത്തമായി വിമർശിച്ചുവരെ കമാപാത്രങ്ങളാക്കുക, താൻ സ്വയം കമാപാത്രമായി അവരുടെ ഇടയ്ക്ക് പെരുമാറുക - എല്ലാം ‘ഷേഷഷേർക്കൊ ബിത്ത്’യുടെ ഘടനയിൽ ഒന്തുചേരുന്നു. നോവലിന്റെ ആദ്യാന്തത്തിൽ റീക്ഷിക്കുന്ന അത്ര നിസ്സംഗത കവിതയുടെ ആവിഷ്കാരത്തിൽ പ്രയോഗ ക്ഷമമാണോ എന്ന പ്രശ്നത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുന്നില്ല. എതായാലും കേവലം ആത്മനിഷ്ഠമല്ല, വസ്തുനിഷ്ഠതയുടെ സ്വരംകൂടി നെയ്തിന കരിയാൻ ‘നിശ്ചല്യകൾ നീളുന്നു’വിൽ ശില്പം സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നു സുക്ഷിക്കാവുന്നതായാണ്.

അപ്പുറത്തു ‘കരിസ്വം പുതച്ചിട്ടു കാത്തുനില്ക്കുന്ന ഒരാളെ നിർണ്ണ ശിച്ചുകൊണ്ടാണ് ‘നിശ്ചല്യകൾ നീളുന്നു’ കലാശിക്കുന്നത്. അധ്യാളുടെ നിയോഗം ‘ചുട്ടുകാണിച്ചു തീവെയ്ക്കുക, കുടോടെല്ലാമെരിക്കുക’ - ഒക്കെ തത്തെന. അധ്യാർഥ തീവെച്ചാലും, ചിലത് ‘തീയുടെ തീക്ഷ്ണാദത്തായാൽ തൃന്ത സുക്ഷമാംശമായ്’ ശേഷിക്കും എന്നാവാം കവിയുടെ പ്രത്യാഗ. അവസാനഗ്രോക്കമാവെട്ടു, അപ്പോഴും നിശ്വാസത്തിനേറ്റല്ലോ എന്നു പേടി:

കാലാർത്ഥത്തിനിരത്തട്ടുകാലം ജീർണ്ണിച്ചതോക്കെയും

നിത്യമാനസബന്ധങ്ങൾ|നിരാലംബങ്ങളുള്ളിയിൽ!

.... ആണോ, നിത്യമാനസബന്ധങ്ങൾ ശുശ്രൂതനിരാലംബങ്ങളാണോ? കവിതയോടുള്ള മാനസബന്ധം നിത്യാന്തതെന, നിരാലംബമല്ല എന്നതിനു നിദർശനമാണല്ലോ, ദ്വാഗ്രാഹിനെയും, അദ്വൈതത്തിനേരു പ്രഭാവം മറ്റാരക്കാളും പുർണ്ണമായി മലയാളത്തിൽ സാക്ഷാത്കരിച്ച ശക്രക്കു രൂപ്പിനെയും മറ്റും നാം ഇടയ്ക്കെങ്കിലും പ്രശ്നയപൂർവ്വം സ്ഥാപിക്കുന്നു എന്നത്?

ശ്രീഹ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
സാഹിത്യ വിമർശനം

ചാത്തനാൽ അച്ചുതനുണ്ടി

പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ കെ. ജി. ചെത്തല്ലുർ എന്ന കവിയായിട്ടാണ് മലയാളസാഹിത്യത്തിലേക്കു കടന്നുവന്നതെങ്കിലും, ലഭ്യപതിഷ്ഠംനായത് ഗവേഷണോത്സുകനായ സാഹിത്യവിമർശകനെന്ന നിലയിലാണ്. കവിപ്രതിഭ വിമർശനത്തിന്റെ സർബ്ബാത്മകതയിൽ തെളി ഞ്ഞുനിന്നു.

1981 തോഡി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച വി. സി. യും കാല്പനിക കവിതയും എന്ന പുസ്തകം പ്രൊഫ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ വിസ്തൃതിഷ്ഠംമായ ഗവേഷണത്തെപുണ്ണ്യവും ആത്മനിഷ്ഠംമായ വിമർശനവെളവും സമാജം സമായിണങ്ങി നിൽക്കുന്ന ശ്രദ്ധയമായ രചനയാണ്. ചിരപ്രതിഷ്ഠിതമെന്നും അവിചാല്യമെന്നും കരുതപ്പെട്ടുപോരുന്ന ധാരണകളെ സഥയരും ചോദ്യം ചെയ്യുവാനും യുക്തിഭേദവും സമതുലിതവുമായ നിഗമനങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടുതുവാനും പ്രൊഫ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ നുഐ വൈദഗ്യം ഇതു കൂട്ടിയിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം. വെണ്ണണി-കൊടുങ്ങല്ലുർ കവികളെ പുർണ്ണകാലപ്പനികരായി പരിശൃംഖലയുമുന്നു ശരിയല്ലെന്നാണ് ഗോപാലകൃഷ്ണൻ സുചിത്രതമായ അഭിപ്രായം. ഏ. ആർ. രാജരാജേൻ്റെ മലയാളാസം, സി. എസ്. സുഖേമണ്ണൻപോറ്റിയുടെ ഒരു വിലാപം, ജി. രാമൻമേനോൻ എന്തേ അമ്മ, വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപുണി കരുടെ ഒരു വിലാപം, വിശ്വരൂപം എന്നീ കവിതകൾ മലയാളത്തിൽ കാല്പനിക പ്രസ്താവനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്ത രചനകളാണെന്ന നിരുപകമതവും ഇതു വിമർശകൾ യുക്തിപൂർവ്വം നിരസിക്കുന്നു. ഇതു കവികൾ കാല്പനികരലു പുർണ്ണകാലപ്പനികരാണെന്ന പ്രൊഫ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ നിഗമനം സംഗതമാണ്. മാത്രമല്ല, കുമാരനാശാനം കാല്പനികവിയായി പരിശൃംഖലയും വിഷയത്തിൽ പ്രൊഫ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ സംശയാലുവാണ്. ‘കുമാരനാശാൻ കാല്പനികവിയായിരുന്നുവോ?’ എന്ന ചോദ്യമുന്ന

യിച്ച് അത് ഒരു ഉപരിഗവേഷണത്തിനു വിധേയമാക്കേണ്ട വിഷയമാണെന്നു സുചിപ്പിക്കുന്നത് ആലോചനാമുത്തമാകുന്നു. ഈത് ഈ വിമർശകൾന്റെ ഗവേഷണാത്മകമായ സത്യാനേഷണപ്രവണതയ്ക്ക് നിദർശനമാണ്.

ഇടയ്രേറിക്കവിതയെക്കുറിച്ച് ഘടനാവിജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിച്ച തത്ത്വത്തിൽ ഗവേഷണാത്മകമായ വിമർശനം നടത്തുവാനുള്ള ഒരു പദ്ധതി ശോപാലകൃഷ്ണൻ ആസുത്രണം ചെയ്തിരുന്നു. അതു നിർവ്വഹിക്കുവാൻ, എന്തുകൊണ്ടും, ഇടവന്നില്ല. എന്നാൽ, അതിനു മുന്നോടിയായി ഇടയ്രേറിയുടെ ഏതാണ്ട് എല്ലാ കവിതകളും ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളും തെക്കിപ്പി ടിച്ച് പ്രസാധനം ചെയ്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഓരോ കവിതയും ഏത് ആനുകാലികത്തിലെ ഏതു ലക്ഷ്യത്തിലാണ് ആദ്യമായി പ്രകാശിപ്പിച്ചതെന്നും ഏതു സമാഹാരത്തിലാണ് ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും (സമാഹാരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലാത്തതെങ്കിൽ ആ വിവരവും) ഇടയ്രേറിയുടെ കവിതകൾ സമ്പൂർണ്ണസമാഹാരം എന്ന പുസ്തകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത് ഗവേഷകർക്ക് അത്യുന്നം ഉപയോഗപ്രദമാണ്. സാഹിത്യത്തെത്തയ്യും ജീവിതത്തെത്തയ്യും സംബന്ധിച്ചുള്ള ആ മഹാകവിയുടെ സുക്ഷ്മചപിതകൾ ‘പ്രസാരണിഗ്രാവൃതിരേകം കൊണ്ടും വ്യാപ്തികൊണ്ടും വർണ്ണപ്പോലിമ കൊണ്ടും അനന്നരയങ്ങളായിത്തന്നെ വർത്തിക്കുന്നു’ എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്ന പഠനമാണ് ഇടയ്രേറിയുടെ ഗദ്യപ്രബന്ധം. ഇടയ്രേറിയുടെ അസാധാരണമായ ധർമ്മഭോധം ‘ചുടുക്കണ്ണതിയിൽ പുതുവെണ്ണ പോലെ’ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മികച്ച ലേഖനങ്ങളിലും മിനിത്തിളങ്ങുന്ന പോഷകശക്തിയാണെന്നും ദുഃഖാനുഭൂതി മനുഷ്യനെ മഹാനാക്കുന്നു എന്ന സിദ്ധാന്തം ഇടയ്രേറിക്കുത്തികളുടെ പ്രാണാഭവലമാണെന്നും, പഴയ തലമുകള് പരിചിതമായ ‘സമിത്പ്രജനത്വം’ എന്ന പദം കൊണ്ടും ഈ സവിശേഷമനോഭാവം സുചിപ്പിക്കാനാവു എന്നും പ്രോഫ. ശോപാലകൃഷ്ണൻ ചുണ്ടിക്കൊണ്ടിക്കുന്നു. ഇടയ്രേറിയുടെ വാദങ്ങളെപ്പാണുത്തിന്റെ ആഴഞ്ഞ ക്രിയേക്ക് ആണിടിങ്ങിച്ചല്ലോവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ആധുനികാലത്തിന്റെ ആചാര്യനായിരുന്ന കേസരി ഏ. ബാലകൃഷ്ണൻപിള്ളയുടെ നിലപാടുകളെ വിമർശിക്കുന്ന പഠനമാണ് ‘കേസരിയുടെ വിമർശനം.’ കേസരിയുടെ സാഹിത്യാവിക്ഷണങ്ങളെ ഇതു നിശ്ചിതമായും യുക്തിഭ്രമായും വിമർശിക്കുന്ന മറ്റായും പ്രബന്ധം ഇതുവരെ ആരും എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നിഷ്കളക്കനും സർവ്വത്തനുമായി ഒരു സന്യാസിയെപ്പോലെ ജീവിച്ച കേസരിയിൽ നിന്ന് തികച്ചും അനാരോഗ്യകരവും അപക്രാന്തമായ മാർഗ്ഗിന്റേൽ അഭ്യാണ്ട് അനുയായികൾക്കു കൈവന്നതെന്ന് ശോപാലകൃഷ്ണൻ ചുണ്ടിക്കൊണ്ടിക്കുന്നു. അവയിലെങ്ങനെയും ആശ്വര്യജനകമായ വൈരുവ്യത്തിലേക്ക് ഈ വിമർശനം നമ്മുടെ കല്ലുതുറപ്പിക്കുന്നു. “സംശ്കാരത്തെ നുറും

തമാനം ബലികഴിച്ചായാലും വേണ്ടില്ല പരിഷ്കാരവും പുരോഗതിയും കൈവർക്കുന്നതിനുള്ള ഒരുപസ്വദും പാശാക്കിക്കുടാ” എന്ന ശാംഗ് കേസ് തിയുടെ സന്ധാസജീവിതത്തിൻ്റെ മറുപുറമ്പെതെ! പാശാത്യപരിചയത്തിൽ നിന്നു മുക്കിയെടുത്ത നവീനാധികാരങ്ങൾ പുതുമുളകളുടെ മുര്ത്തിൽ ചുട്ടോടെ ഒഴിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ട നിൽക്കുന്ന ഒരു സാന്നിധ്യം” എന്നു കേസിൽ യെ പിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് സരസവും സാരവത്തുമാകുന്നു. ലക്ഷ്യാമണ്ഡലി മഹത്താം നിർണ്ണയിക്കുന്ന നിരുപണരിതിയുടെ വൈകല്യം കൊണ്ടും നിരാ ധാരമായി നിഗമനങ്ങളിലെത്തുന്ന ചരിത്രഗവേഷണത്തിന്റെ അല്ലെങ്കാം കത്തം കൊണ്ടും അസ്ഥായ പാശാത്യമേം കൊണ്ടും തലതിരിഞ്ഞ വിശ മാനവസങ്കല്പം കൊണ്ടും വഴിതെറ്റിപ്പോയ വിമർശകനായിരുന്നു കേസി എന്ന പരമാർത്ഥം ശക്തമായ ഭാഷയിൽ പ്രോഫ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ അവ തരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് ആദരപൂർവ്വമായ ശ്രദ്ധയാർഹിക്കുന്നതാണ്.

നേരേമറിച്ച് വിവേകപുർണ്ണമായ സാഹിത്യാവബോധത്തിന്റെ വെളിച്ചും നിംഠത്താണ് എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ അനുസന്ധാനം ചെയ്ത വിമർശനമാർഗ്ഗമെന്ന സത്യവും പ്രോഫ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ ഉപ പാദ്ധ്യട്ടിക്കുണ്ട് - ‘എൻ. വി. യുടെ സാഹിത്യവിമർശനം, സിഖാനവും പ്രയോ ഗവും’ എന്ന പഠനം. സെസ്റ്റാന്റികവും പ്രായോഗികവുമായ തലങ്ങും ഭാരതീയവും പാശാത്യവുമായ വികൾണങ്ങളെ സമരപാപ്പെടുത്തി കൊണ്ട് സ്വകാര്യമായ ഒരു വിമർശനസരണിയിൽ എൻ. വി. അവലംബി ചെയ്തു. സർജ്ജാത്മകസാഹിത്യപ്രവാഹത്തിലെ കാലികവൈകല്യങ്ങൾ പരി ഗതിക്കുകയാണ് വിമർശനത്തിന്റെ ധർമ്മമെന്നതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭി പ്രായം. സാഹിത്യം വിദ്യയാണെന്ന കൂടികൃഷ്ണനമാരാറുടെ നിലാപടി നോടു വിയോജിച്ചു കൊണ്ട് സാഹിത്യം കലയാണെന്ന് എൻ. വി. സിഖാ ന്തിച്ചതിന്റെ സാംഗത്യം വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പുതിയ കാലഘട്ടത്തിൽ തീരുത്തും തളളികളെയേണ്ട ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണ് മഹാകാവ്യം, കവിത പുതിയവന്യം വെടിഞ്ഞ ഗദ്യരൂപം സീകരിക്കുകയാണ് ഉചിതം, കാല്പ നികത തികച്ചും നിരാകരിക്കേണ്ടതാണ് എന്നും മറുമുള്ള അപകരമായ അഭിപ്രായങ്ങളാട്ടുകളം ഇടന്തിരിഞ്ഞു നിന്ന് എൻ. വി. അവതരിപ്പിച്ച സമതു ലിതമായ നിരീക്ഷണങ്ങൾ വിഭദ്യമായി ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പാശാത്യ മായ ആധുനിക ശശ്ലീവിജ്ഞാനസങ്കേതങ്ങളെ പ്രാചീനലാരതീയ കാവ്യ മീമാംസയിലെ ഉപാർശനങ്ങളാട്ടു സമന്വയിപ്പിച്ച് നമ്മുടെതായ ഒരു പുതിയ ശശ്ലീവിജ്ഞാനപദ്ധതി ആവിഷ്കരിക്കുകയാണ് എൻ. വി. വള്ളി ത്രേണാളിന്റെ കാവ്യ ശില്പത്തെ കുറിച്ചുള്ള വിഭദ്യപഠനങ്ങിൽ ചെയ്തതെന്നു പ്രോഫ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ വിശദമാക്കുന്നു.

ചില പ്രശ്നങ്ങൾ മലയാളകവികളെ താരതമ്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് മുണ്ടഞ്ഞേരി അവത്രിപ്പിച്ച നിരുപണാദർശനങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള ലാലുചർച്ച

‘മുണ്ടഭേദരിയുടെ താരതമ്യനിരുപണം’ അതിൽ കാണാം. ‘മാറ്റാലി’ യിലെ കരുണാനിരുപണത്തിൽ ‘ആശാനോടുള്ള ആരംശങ്കരി കൊണ്ടോ മറ്റു ചില കവികളോടുള്ള ഇന്നർഷ്യാബെലം കൊണ്ടോ’ സന്തുലനം നഷ്ടപ്പെട്ട ഭാഗങ്ങളുണ്ടാനു ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാവോദ്ദേശവും പാത്രാവി ഷക്കാരവും തമിലുള്ള പൊരുത്തക്കേടു കൊണ്ടുള്ളവായ ശില്പവെകല്യം മഗ്ദലനമിയത്തിലും പിങ്ഗളയിലും എടുത്തുകാണിച്ച മുണ്ടഭേദരി കരുണായിലുള്ള അതേ വൈകല്യത്തിനു നേരേ ഉദാഹരണമനസ്ഥിതി കൈക്കൊണ്ടു നീതിയല്ലെന്നു പ്രോഫ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. നിരുപണത്തിൽ ഭാരതീയവും പാശ്ചാത്യവുമായ സാഹിത്യസിഖിഭാനങ്ങൾ സ്വികരിച്ചതിൽ മുണ്ടഭേദരിക്കു നേരിട്ട് പാക്സികളിലേക്കും സുക്ഷ്മമന്ത്രപ്പട്ടി എന്ന സിഖാനന്തതിന്റെ താത്പര്യം കടന്നുചെന്നിട്ടുണ്ട്. വളക്കാക്കിക്കാവും ജീവിതം എന്ന സിഖാനന്തതിന്റെ താത്പര്യം മുണ്ടഭേദരി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലെന്ന പ്രസ്താവം ഒരുദാഹരണമാം. ചങ്ങമുപ്പാശയപ്പോലുള്ള കാല്പനികക്കവികളുടെ ആരത്മാലാപങ്ങളിൽ അഭിരമിക്കുന്ന മുണ്ടഭേദരി ജി. യുടെ കവിതക്കു നേരേ ‘ഇടവും വലവും മുഷ്ടിവിലടനം’ നടത്തുകയും ഉള്ള നിനെ അനവസരത്തിൽ ‘അർത്ഥകല്പനകളുടെ അയ്യർകളിക്കാരനെ’ നും ആകേഷപിക്കുകയും ചെയ്തതു ചുണ്ടിക്കാണിച്ച്, ‘തൊ’ടിപ്പുറത്ത് ദുരവ സമയിലും വീണപുവിലും നാടക്കീയമായ ആവിഷ്കാരം ഉപദർശകരാണ് അദ്ദേഹം പാടുപെടുന്നതു കാണുമ്പോൾ കഷ്ടം തോന്നുന്നു’ എന്നു മർഹം ദേശിയായ വിമർശനം തൊടുത്തുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. മുണ്ടഭേദരിയുടെ സാഹിത്യത്താവിച്ചാരവും വിമർശനരീതിയും തമിലുള്ള പൊരുത്തക്കേടുകളുടെയും സമതുല്യത്തെ ധാരാകളിലും സാഹിത്യത്തിനു സംശയിക്കുന്ന പക്ഷപാതങ്ങളിലും കാണുന്ന അധ്യക്ഷത്തിനും ഉള്ളിടകളിലേക്ക് നമ്മുടെ കണ്ണു തുറപ്പിക്കുകയാണ് പ്രോഫ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ.

മലബാറിന്റെ ഫലിതപാരമ്പര്യം പരിപോഷിപ്പിച്ചവരിൽ പ്രമുഖ നായ സഞ്ജയൻ മുൻനിർത്തി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുർവ്വഗാമികളായ വേദങ്ങളിൽ കുണ്ടിരാമൻനാഡി, കെ. സുകുമാരൻ, സമകാലികരായ മാധവജി, മലകാടൻ, ഗ്രാമീണൻ, തിക്കാടിയൻ എന്നിവരുടെ സാഹിത്യസംഖാനകളെ സുക്ഷ്മരംശിത്തയോടെ അവലോകനം ചെയ്യുന്ന ‘സഞ്ജയനും കൂട്ടരും’ ഈ വിമർശകൾന്റെ പ്രസാദാന്തകമായ സാഹിത്യാവബോധവും ധർമ്മബോധവും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. ഉപനിഷത്തുകളുടെയും ഗ്രഹംഗി തയുടെയും ഭാർഷനികമഹത്യം ഉൾക്കൊണ്ട സമുന്നതവും നിർഭീകരിക്കുമായ ധർമ്മവ്യസനത്തിനു വിശ്വലിയാണ് സഞ്ജയഹാസ്യത്തിന്റെ ശക്തിയെന്നും ‘മശയ്ക്കിടയിലെ വൈയിൽനാളം പോലെ കണ്ണിർധാരയ്ക്കിടയിലും തെളിച്ചു തുവുന്ന രൈപുർവ്വസിഖിയാകുന്നു മാധവജിയുടെ ചിറി’ എന്നും ഈ ഹാസ്യപാരമ്പര്യത്തിന്റെ അനന്തര തൊടുകാണിക്കുന്നു.

ഗവേഷകൻ, ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞൻ, ചിന്തകൻ, ഉപന്യാസകാരൻ, കമാക്ഷ്യത്ത്, വിവർത്തകൻ, ബഹുഭാഷാപണ്ഡിതൻ, പ്രതിഭാധനായ കവി എന്നിങ്ങനെ പ്രകാശമാനമായ പല മുഖങ്ങളുള്ള ദോ. കെ. എൻ. എഴു തുച്ഛന്റെ വ്യക്തിസ്വത്തയുടെ മുല്യം തിളക്കിക്കാണിക്കുന്ന ‘അനേഷണ ബുദ്ധിയുടെ കാലടിപ്പാടുകൾ’ എന്ന നിബന്ധം നമ്മുടെ സാദരശഭയർഹി കുന്നതാണ്. മലയാളത്തിൽ മാത്രമല്ല ഇംഗ്ലീഷിലും സംസ്കൃതത്തിലും എഴുത്തുചുൻമാറ്റുകൾ നൽകിയിട്ടുള്ള ഗണനീയമായ സംഭാവനകളും അവയ്ക്കു പദ്ധതിലെമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതവും നാതിദീർഘവും മർമ്മസ്വർണ്ണിയുമായ ഈ പഠനത്തിൽ നിരുപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരന്തരവും നിസ്തന്മായ അനേഷണബുദ്ധി വിവിധവിജ്ഞാനമേ വലകളിലും വിവിധഭാഷകളിലും സർവ്വാത്മകമായി വ്യാപരിച്ചതിന്റെ മായാത മുദ്രകൾ വേണ്ടുംവള്ളും തഥാടുകാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘മലയാളത്തിലെ ഗവേഷണനിരുപ്പണരംഗങ്ങൾക്ക് ഇടപെടമമായി ഭാരതീയമായ ഒരുക്കത്തിൽ പാകിയതാണ് ദോ. കെ. എൻ. എഴുത്തുചുനെ മറ്റൊരു പണ്ഡിതന്മാരിൽ നിന്നു പുതിരിക്കത്താക്കുന്ന സുപ്രധാനപടകം എന്ന നിരീക്ഷണം തികച്ചും സമീചനിക്കാണ്. ഭരണാധികാരികളുടെ അപദാനം വർണ്ണിക്കലെല്ലാ ജനങ്ങളിൽ തിരിക്കേണ്ട സംസ്കാരകവും ഭരതികവുമായ വളർച്ചയുടെയും പരിശാമ ത്വായും സത്യസന്ധാരവും അപഗ്രാമനായകവുമായ വിഭേദനമാണ് ചർച്ചയിൽ പുതിയ വീക്ഷണമാണ് ദോ. കെ. എൻ. എഴുത്തുചുനു കേരള ജ്ഞാനമെന്ന സംസ്കൃത മഹാകാവ്യത്തിലെ കേരളചരിത്രത്തിന്റെ ആവ്യാസത്തിൽ കൈകെളക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘തന്റെ വിഭൂതം മുഴുകെ സ്വപ്നം, സ്മൃതി, ഏതിഹ്യം, ഭോധം, ചരിത്രം, എന്നിങ്ങനെ പേരിട്ടവിളിക്കുന്ന പണ്ണമണ്ണജീരികളിലായി വിടർന്നുവരുന്ന ഈ അപൂർവ്വപതിഭാസത്തിൽ ആത്മത്യാഗിയായ ആ ഒച്ചിത്യവേദി നമുക്കുവേണ്ടി സംഭരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു’ എന്ന നിരീക്ഷണത്തിൽ കവിയുടെയും കാവ്യത്തിന്റെയും അന്തിസ്തത ആറ്റിക്കുറുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു.

സുതാരുത നഷ്ടപ്പെട്ട കൊണ്ടിരിക്കുന്ന എഴുത്തിന്റെ പുതിയ വഴികളിലേക്കു തിരിയാതെ വായനക്കാരുടെ മനസ്സിലേക്കു തടവറ്റു കടന്നുചെല്ലുന്ന ഭാഷയുടെ കാറ്റുംബെളിച്ചവും പ്രോഫ. ഗോപാലകൃഷ്ണന്റെ വിമർശനങ്ങളിൽ നിന്നെന്നതുനിൽക്കുന്നു. തനിയ്ക്കു തികച്ചും ഭോധ്യമായ വസ്തുതകൾ സഹ്യദയവും യുക്തിഭ്രതയും പരസ്പരമിണങ്ങി നിൽക്കുമ്പോൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നേണ്ടി വിമർശനത്തിനുണ്ടാകുന്ന ഉൾക്കെടുത്ത ശില്പാലടനയെ സന്പന്നമാക്കുന്നു. പറയേണ്ടതുമാത്രം പറയേണ്ട പോലെ പറയുക എന്ന സാഹിത്യകലയുടെ സാഹല്യത്തിന് ഈ വിമർശകൾക്ക് എല്ലാ രചനകളും നിബർശനങ്ങളാണ്.

ഭാഷയ്ക്കുയിർപ്പേക്കുവാൻ

പി. എം. നാരായണൻ

പ്രൊഫ. എക. ഗോപാലകൃഷ്ണൻന്റെ അപേതീകച്ചിതമായ ഭേദവി യോഗം കനത്ത നഷ്ടബന്ധാധികാരിയാണ് സുന്ദരമാണ് എന്നില്ലെങ്കാക്കുന്നത്. എനിയക്കേളേറ്റം വരുമെന്നു സുഹൃത്തോ സഹപ്രവർത്തകനോ മാത്ര മായിരുന്നില്ല; അതില്ലെങ്കിൽ എൻ്റെ സുഖാദ്ദുഖങ്ങൾ പങ്കാളിയായി പ്രതി സന്ധികളിൽ മാർഗ്ഗംപോലെ കാണിച്ചുതന്ന ജ്യോഷംസഹാദരിതനെന്നയാ വിരുന്നു.

ഗോപാലകൃഷ്ണന്നെന്ന ഞാനാദ്യം കാണുന്നത് ഏതാണ്ട് 45 കൊല്ലം മുമ്പ് ഒരു 'കോലായ'യിൽവെച്ചാണ്. 15 വർഷത്തേഴ്ത്താളം സ്കുൾ അധ്യാപകനായി ജോലിചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ ബി.എ യും എം.എയും പ്രൈവറ്റു പറിച്ചു ജയിച്ച് കോഴിക്കോട് മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ ലക്കച്ചറ റായി അദ്ദേഹം ചേർന്നിട്ടുള്ളായിരുന്നുള്ളതു. കവി ആർ. രാമചന്ദ്രൻ്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള സഹായസമരപ്പായ 'കോലായ'യിൽവെച്ച് എല്ലാ ആച്ചചയ്യും ഞങ്ങൾക്ക് കണ്ണുമുട്ടും. ആർ. രാമചന്ദ്രനും എനിയക്കും പുരം ജോർജ്ജ് ഇരുന്നയും, എൻ. എം. നമ്പുതിരി, ഉള്ളിക്കുഴ്ച്ചൻ ചേലേരു, ശോവിനൻ, നമ്പിശൻ, ഗോപാലകൃഷ്ണൻ എന്നിവരായിരുന്നു കോലാ യയിലെ സ്ഥിരം അംഗങ്ങൾ. അക്കാദമി, കക്കാട്, എം. ജി. എൻ്, എൻ. പി. മുഹമ്മദ് എന്നിവർ ചിലപ്പോഴെല്ലാം പങ്കടുക്കും. അക്കാദമിത്താൻ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മലയാളകവികളിൽ പ്രമുഖരായ കുമാരനാശൻ, പള്ളത്തോൻ, ചങ്ങമ്പുഴ, ജി. ശങ്കരകുമാർപ്പണ, വൈലോപ്പിള്ളി, പി. കുഞ്ഞി രാമൻനായൻ എന്നിവരുടെ കവിത ഞങ്ങൾ വിശദമായി ചർച്ച ചെയ്തത്. പൊതുവെ കോലായക്കാരല്ലാം ആശാൻ പക്ഷപാതികളായിരുന്നു. അതിനാൽ പള്ളത്തോൻകവിതയ്ക്ക് അതശ്ചിയക്കുന്ന പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചില്ല.

വള്ളത്തോഴികവിതയെ സാധുകരിച്ചുകൊണ്ട് ആവേശത്തോടെ സംസാരിച്ചത് ഗോപാലകൃഷ്ണൻ മാത്രമായിരുന്നു. ‘കൂസിക് കാവുരീതിയെ കാല്പനികാംശം ചേർത്ത് പ്രകരണശുഭ്യിയോടെ അവതരിപ്പിച്ച കവിയാണ് വള്ളത്തോഴി. അനുവാചകമനുണ്ടിൽ ലയിപ്പിയ്ക്കാൻ കഴിവുള്ളതാണ് വള്ളത്തോഴിന്റെ കാവുശ്ശേഖരി. കേരളപ്രകൃതിയുടെ സ്വഭവവും ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിന്റെ ശത്രിമയും ആദ്യമായി അനാവരണം ചെയ്തത് വള്ളത്തോഴാണ്.’ - ഇങ്ങനെപോയി ഗോപാലകൃഷ്ണൻന്റെ വാദങ്ങൾ. മുഗ്ധസദ്ധമായ ജീവിതാസകതിയുടേയും ഭോഗക്കാരിയുടേയും കവിയായി, മെറ്റാരു വെണ്ണണിയായി, വള്ളത്തോഴിനെ എഴുതിത്തള്ളുകയാണ് കോലായ ചെയ്തത്. ആശാൻ തലയ്ക്കുപിടിച്ച കോലായക്കാർ വള്ളത്തോഴിനോട്- ഉള്ളുരിന്റെ കാര്യം പറയുകയേ വേണ്ട; ഉള്ളുരികവിത ചർച്ചക്കെടുക്കാൻപോലും ആരും തയ്യാറായിരുന്നില്ല- വേണ്ടതു നീതിചെയ്തില്ലെന്ന് ഇപ്പോൾ തോന്നുന്നു. ഗോപാലകൃഷ്ണൻന്റെ ആശയങ്ങൾ കാലഗതിയിൽ കുടുതൽ പ്രസക്തി കൈവരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും.

കവിതയെഴുതിക്കൊണ്ടാണ് ഗോപാലകൃഷ്ണൻ തന്റെ സാഹിത്യജീവിതം ആരംഭിച്ചത്. ചെറുപ്പകാലത്ത് കെ.ജി. ചെത്തല്ലുർ എന്ന തുലികാനാമത്തിൽ മലയാളത്തിലെ പ്രശ്നപ്പരാജയായ അനുകാലികങ്ങളിലെല്ലാം അദ്ദേഹം കവിതകളുതിയിരുന്നു. 1956 ലെ ‘പടയാളി’ എന്ന പേരിൽ ഒരു സമാഹാരം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പ്രസിദ്ധ നിരുപകനായ ഉള്ളാട്ടിൽ ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായരാണ് അതിന് അവതാരിക്കയെഴുതിയത്. കൂസിക് ശേഖരിയിലുള്ള, കാല്പനിക്കാഭാവങ്ങളാർന്നു തന്റെ കവിത ഫണ്ടുനായി എന്നു സ്വയം തോന്നിയിട്ടോ, ജീവിതപ്രാരംഭം അഭ്യാസങ്ങൾക്കിടയിൽ കവിതയെ വേണ്ടതു താലോലിയ്ക്കാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടു ഗോപാലകൃഷ്ണൻ കവിതയെഴുത്തു നിർത്തി. പിന്നിട്ടെപ്പറ്റിന്റെ കർമ്മരംഗം സാഹിത്യഗവേഷണവും നിരുപണവുമായിരുന്നു.

ഗവേഷകൻ എന്ന നിലയിൽ മലയാളസാഹിത്യത്തിന് ഗോപാലകൃഷ്ണൻ കനത്ത സംഭാവനയാണ് ലഭ്യകിയിട്ടുള്ളത്. എ.ഓ.മില്ലിനുവേണ്ടിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗവേഷണപ്രബന്ധം വി.സി. ബാലകൃഷ്ണൻപുണിക്കരെപ്പറ്റിയായിരുന്നു. ‘വി.സി യും കാല്പനികകവിതയും’ എന്ന പേരിൽ അത് പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുണ്ട്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തിൽ ജീവിച്ചിട്ടും വി.സി യുടെ ജീവിതവും സാംസ്കാരികസംഭാവനകളും വലിയൊരുത്തിവരെ ഇരുൾമുട്ടിക്കിടക്കുകയായിരുന്നു. അവയിൽ എറെ വെളിച്ചുപറത്താൻ ഗോപാലകൃഷ്ണൻന്റെ ഗവേഷണത്തിനു കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം വി.സി യുടെ കൃതികൾ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു സന്ധാരിയ്ക്കുകയും സമഗ്രമായ പഠനത്തോടെ അവ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും

ചെയ്തു. ‘ഒരു വിലംബം’ എഴുതാൻ വിസിയക്കു കുട്ടിയ പ്രചോദനത്തക്കുറിച്ചും അതിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തക്കുറിച്ചും പുതുമയാർന്ന, എന്നാൽ വിശ്വസനീയമായ, കണ്ണഭാരതാം അദ്ദേഹം നടത്തിയത്. വി.സി യുടെ ചരമദിനം തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കൃത്യമായി നിർണ്ണയിയ്ക്കാനും ശോപാലകൃഷ്ണനു കഴിഞ്ഞു.

ശോപാലകൃഷ്ണന്റെ ഗവേഷണങ്ങൾിൽത്തിന്റെ മറ്റാരു വലിയ നേട്ടമാണ് ഇടയ്ക്കുരിയുടെ സമുർഖ്യകവിതകളുടെ സമാദനവും പ്രസിദ്ധീകരണവും. ആനുകാലികങ്ങളിലും മറ്റും ചിത്രക്കിടന്ന ഇടയ്ക്കുരിയുടെ കവിതകൾ കണ്ണഭാരതി കാലാനുക്രമമായി സമാഹരിച്ചു, പ്രസക്തമായ പഠനത്താടയും കുറിപ്പുകളോടെയും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതിനുശേഷമാണ് സഹൃദയലോകത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ, അർഹിയക്കുന്നവിധത്തിൽ, ആ മഹാകവിയിലേയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹാകവിതകളിലേയ്ക്കും തിരിഞ്ഞത്. സാഹിത്യഗവേഷണം സർഗ്ഗാത്മകമാകുന്നത് ശോപാലകൃഷ്ണനെന്നപോലുള്ളവരുടെ ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെയാണ്.

ജീവചരിത്രം എന്ന സാഹിത്യശാഖയ്ക്കും തന്റെതായ സംഭാവന ശോപാലകൃഷ്ണന്റെ നല്കിയിട്ടുണ്ട്. കേന്ദ്രസാഹിത്യാക്കാദാമിയ്ക്കു പേണി എഴുതിയ ‘പി.ടി. ടെതിരിപ്പാട്’, കേരളസാംസ്കാരിക പ്രസിദ്ധീകരണവകുപ്പിനുവേണ്ടി എഴുതിയ ‘എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ’ എന്നിവയാണവ. പുന്നയൈരി നമ്പി മുതൽ ഇടയ്ക്കു ശോവിന്നൻനായർവരെ 19 ഉം 20 ഉം നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ജീവിച്ച 12 സാഹിത്യനായകരുടെ ജീവചരിത്ര മുർക്കണാളജുന്ന ‘കുലപതികൾ’ ആണ് ഈ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടുന്ന മറ്റാരു ശനമം.

എൻ.വി യുടെ ജീവചരിത്രം പ്രത്യേക പരാമർശമർഹിയ്ക്കുന്നു. എൻ.വി യുടെ കൃതികളും ഡയറിക്കുറിപ്പുകളുടെ സംഗ്രഹവും എൻ.വി യൈക്കുറിച്ചുള്ള കൃതികളും വായിച്ചുപറിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധുക്കളും സുഹൃത്തുക്കളുമായി സംവർച്ചയും ശോപാലകൃഷ്ണന്റെ രചിച്ച പുസ്തകം സമഗ്രവും ആധികാരികവുമാണ്. ജീവചരിത്വവിഭാഗത്തിൽ മലയാളത്തിനുണ്ടായ ഗണനായമായ ഒരുപലം്പയിത്തന്നെന്നയാണ് “എൻ.വി കൃഷ്ണവാരിയർ”.

ദീപശ്രീവ, നാട്ടുവെളിച്ചും, കവികൾ പാടിയതും പാടാത്തതും, അനേപാശാഖവിയുടെ കാലടിപ്പാടുകൾ, നാട്ടുവഴിയിലെ നക്ഷത്രവെളിച്ചാഞ്ചൾ, പലതുള്ളി എന്നിവയാണ് നിരുപണശാഖയിലെ ശോപാലകൃഷ്ണന്റെ ശ്രമങ്ങൾ.

പത്രതാവത്തും ഇരുപത്തും നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ പരിണാമവും വളർച്ചയും തളർച്ചയും സശ്രദ്ധം വികസിയ്ക്കുകയും അപഗ്രാമിയ്ക്കുകയും ആവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ലേവനങ്ങൾ

ഇംഗ് ഗോപാലകൃഷ്ണൻറെ പ്രധാനപ്പെട്ട നിരുപണങ്ങൾ. അവ എറിയ കുറും ആസാദനങ്ങളാണ്. കൃതികളുടെ ചർത്തെത്തയെ മാനിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ അവയുടെ ധാർമ്മികവും സഹായാത്മകവുമായ മാനങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കണമാണ് നിരുപണ ലേഖനങ്ങളിൽ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ ശാമി യുടെനാൽ. കൃതികളുടെ ആഴങ്ങളിലേയ്ക്കിടിച്ചെന്നും എഴുത്തുകാരൻറെ അനുഭവത്തെ സ്വാനുഭവമാക്കിമാറ്റി അവൻറെ ജീവിതത്തിലെന്നും പ്രപഞ്ച ദർശനവും എന്നെന്നാരാണതു കണ്ണടത്തുന്നു അദ്ദേഹം. ഒരുദാഹരണം: പരശ്രാമൻ, വിഭീഷണൻ, വിശ്വാമിത്രൻ എന്നീ ഇതിഹാസകമാപാത്ര അഭജ്ഞക്കുറിച്ച് ബാലാമണിയമയുടെ മുക്കവിതകളുടെ ഒരു സമാഹാരമുണ്ടാക്കാം. ഹിംസാഹിംസകഭജക്കുറിച്ചുള്ള യക്ഷപ്രശ്നങ്ങളാണ് ആ കവിതകൾ പൊതുവെ കൈകാര്യംചെയ്യുന്നതെന്ന് ഗോപാലകൃഷ്ണൻ പറയുന്നു. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ തുടരുന്നു: ‘നീതിയേയും കാര്യങ്ങളേതയും മാത്രമല്ല സന്യാസത്തെയും ഗാർഹിക്യത്തെയും അധികാരത്തെയും അവ കാശത്തെയും കർത്തവ്യത്തെയും സ്വന്നഹത്താട്ടം ത്യാഗത്താട്ടം ഇണ കിയാൽമാത്രമേ ഹിംസയിൽനിന്നു മോചനം നേടാനാവു. ഹിംസയിൽനിന്നു മുക്തി ലഭിച്ചാലേ മനുഷ്യരാഗിയുടെ ക്ഷേമം സുനിശ്ചിതമാവു, സുസ്ഥിരമാവു. ഈ തത്ത്വമാണ് ബാലാമണിയമയക്കവിതയുടെ പ്രാണം സഖമായി വർത്തിയുടെനാൽ.

എത്താണ്ട് 2000-ാംാണ്ടിൽ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ നേതൃത്വാശം ബാധിയ്ക്കുകയും കണ്ണിഞ്ഞു കാഴ്ച വളരെ കുറയുകയും ചെയ്തു. വായിയ്ക്കാനും എഴുതാനും വിഷമം നേരിട്ട് അക്കാദമിയാണ് നാല്പതുകൊണ്ടും മുമ്പു തന്നിൽ നിന്നുകന്നുപോയ കവിതാകാമുകി അപ്രതീക്ഷിതമായി മടങ്ങിവരുന്നത്. ‘തന്ത്രാവ് കോടി കായ്ക്കുന്നു’ എന്നാണ് ആപ്പോരകരുമായ ഈ അനുഭവത്തെപ്പറ്റി നൽകുമ്പുരമായി ഗോപാലകൃഷ്ണൻ പറയുന്നത്. ആദേശകാലിജ്ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ അന്വതിലേരെ കവിതകൾ അദ്ദേഹം എഴുതി. വീടാക്കടം, ശ്രൂമസ്യഗ്രാമം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു സമാഹാരങ്ങൾ പൂരത്തിരുക്കുകയും ചെയ്തു. ഗോപാലകൃഷ്ണൻറെ രണ്ടാം കാവ്യജഞ്ചം സാർത്ഥകവും സഹായമായിരുന്നു. ഉദാത്തവും ഉജ്ജവലുമായ പല കവിതകളും ആ തുലികയിൽനിന്നു വാൻനുവിണ്ടു. കക്കാടിനെപ്പറ്റി എഴുതിയ ‘മൃത്യുശ്രദ്ധയം’, ആർ. രാമചന്ദ്രനെക്കുറിച്ചെഴുതിയ ‘വർഷകാലത്തിനോട്’, തന്റെ ശ്രാമത്തെയും ബാല്യാനുഭവങ്ങളെയും കുറിച്ചെഴുതിയ ‘വീടാക്കടം’ എന്നിവ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ടവയാണ്.

‘നാട്ടുവഴിയിലെ നക്ഷത്രവൈളിച്ചങ്ങൾ’ എന്ന തന്റെ ലേഖനസമാഹാരത്തിന്റെ കോപ്പി എനിയ്ക്കുത്തരുന്നേം ഗോപാലകൃഷ്ണൻ അതിലോരു ശ്രദ്ധാകം കുറിച്ചിട്ടുകയുണ്ടായി. അതിങ്ങനെ:

അർബാസ്യകാരത്തിലെഴുത്തുമുട്ടി-
 യന്തിച്ചുനില്ക്കേന്നതുണ്ടായി വന്നോൻ
 അക്കപ്പാരുത്തം കവിയും സുഹൃത്താം
 നാരാധാനേറിയമോദമോട.

യഴ്രൈരനായ കെ. എൻ. എഴുത്തച്ചേന്നപ്പറ്റി ഗോപാലകുഷ്ണൻ
 നെച്ചുതിയ, താഴെ ഉള്ളരിക്കുന്ന ശ്രോകം അതിന്റെ പുർണ്ണമായ അർത്ഥ
 തതിൽ തന്നെപ്പറ്റിയും കുടിയാണ്:

ആടിപ്പാടിനടക്കുവാനനുചര-
 ന്നാരില്ലു, കളിപ്പണം
 വാരിക്കൊരിയെറിഞ്ഞു ‘കാകപിടി’യി-
 ല്ലോട്ടും വശം, കൈവശം
 കാമിച്ചില്ലാരു പത്രമിട്ടിരപിടി-
 ചീടുന്നതിനും വോൻ
 ഹോമിച്ചു നിജ ജീവശക്തി മുഴുവൻ
 ഭാഷയ്ക്കുയിർപ്പേകുവാൻ.

**“ചങ്ങമുഴക്കവിത” –
വാക്കുകളുടെ സ്ഥാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനം**

ജയൻ ജോസ്

“തങ്ങളുടെ ഭാഷ നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം കാലം കേരളീയർ ഏറ്റവും അധികമായി ഓമനിക്കാനിടയുള്ള രണ്ട് രണ്ടു മഹാകവികൾ മാത്രമേ ഈ മല്ലിൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ളു. കുഞ്ഞൻമ്പ്രാരും ചങ്ങമുഴയുമാണ് ഇവർ.” ചരിത്രാതിതകാലം മൃത്തശ്ശക്കുള്ള കേരളചരിത്ര ഗവേഷണം തനിക്കു നൽകിയ വിജ്ഞാനത്തെ ആസ്പദമാക്കി കേസർ എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള നടത്തിയ ഈ നിരീക്ഷണത്തിന് പ്രവചനസ്രാവമുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് തിരിച്ചറിയപ്പെടുന്ന ഒരു കാലത്താണ് നാമമാക്കയും ജീവിക്കുന്നത്. അൻപതുവർഷത്തെ സംഗീതജീവിതം പുർത്തീകരിച്ച യേശു ദാസിനെ ഗാനഗയർഹത്വത്തെന്നു വിശ്വേഷിപ്പിക്കുന്ന മലയാളികൾ അതിനു മേരു മുണ്ണു ചങ്ങമുഴയെന്ന ഗഡർവ്വശായകനെ തങ്ങളുടെ നണ്ണേം ചേർത്തവരാണ്. ആരുമാവശ്യപ്പടാതെയും പ്രചാരവേലകളില്ലാതെയും സാഹിത്യസ്നേഹികളായ ഓരോ മലയാളിയും സന്നമാക്കിയ കവിയായിരുന്നു ചങ്ങമുഴ കൂഷണപിള്ള. കവിതയെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഓരോ മലയാളിയുടെയും സ്വകാര്യ അഹിക്കാരവും ആവേശവുമായ ചങ്ങമുഴയ്ക്ക് നുറു വയസ്സും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശസ്തകാവ്യമായ രഥമാന് എഴുപത്തണ്ണും തികഞ്ഞ പർഷ്മായിരുന്നു രണ്ടായിരത്തിപ്പതിനൊന്ന്.

ഭാഷ കൊണ്ടു സൃഷ്ടിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ കലാത്തുരമാണ് കവിതയെന്ന് വളരെ ചെറിയ ഒരു ജീവിതകാലം കൊണ്ടു തന്നെ തെളിയിക്കുന്നതിന് ചങ്ങമുഴയ്ക്ക് സാധിച്ചു. ആവിഷ്കരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതെന്നും ജീവിതത്തിലില്ലെന്നും തെളിയിക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സമൂഹത്തിന്റെയും ജീവിതത്തിന്റെയും സമസ്ത താളപ്പിശകളും കവി വർച്ചുകാട്ടി. തനി നഗനായി തന്നെത്തന്നെ വരച്ചുകാട്ടിയ മറ്റാരു കവി മല

യാളത്തിലില്ലെന്ന് നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മലയാളകവിതയ്ക്ക് അനേൻ വരെ പരിചയമില്ലാത്ത അനുഭവങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരമായിരുന്ന ചങ്ങ സൃഷ്ടഖവിത കാവ്യമേഖലയെ ഉമിഷ്ടാക്കിയതിനൊപ്പം ഒരു നബാധുക ത്രത്തെ സൃഷ്ടിക്കുക കൂടിയായിരുന്നു. ആർക്കൂറ വേണ്ടാതെ മണ്ണിൽ പുതഞ്ഞുകിടന്ന നാടൻപദങ്ങളെ പെറുകിയെടുത്ത് കാവ്യമുത്തുകളാക്കി പരിശാമിപ്പിച്ചതിനൊപ്പം നാടൻവൃത്തങ്ങളുടെ ഉയരിർത്തഞ്ഞേഡപിനും ചങ്ങസ്വീഴ്സ്കവിത വഴിയാരുകൾ. നിത്യജീവിതത്തിലെ സ്ഥാഭവിക സാന്നി ഖ്യമായി കവിതയെ മാറുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സാധാരണക്കാരിൽ നിന്ന് അകന്നുമാറി നിന്ന കവിത വീണെങ്ങും ജനമഖ്യത്തിലേക്കെത്തുകയായിരുന്നു. സാർവ്വജനീനമായ ഒരു ആനന്ദപിഷയമായി കവിത മാറുകയായിരുന്നു. ജാതിയുടെയും മതത്തിന്റെയും സമുദായത്തിന്റെയും വേലി ക്ഷേത്രുകൾക്കൊന്നും തടയിടാനാവാത്തവിധം ജനസമൂഹം ഏറ്റുപാടുകയായിരുന്നു ലജ്ജിതസുന്നരമായ ആ കവിതകൾ.

കവിയുടെ വ്യക്തിജീവിതത്തിലേക്ക് കള്ളുകൾ തുറന്നുവച്ചതിനാൽ വേണ്ടവല്ലോ കവിത ആസ്വദിക്കാനാവാതെ പോയ ഒരു നൃനപക്ഷ ത്രതക്കുറിച്ച് സഹതാപത്രതാട ചിന്തിക്കാൻ മാത്രമേ നമുക്കാവുകയുള്ളൂ. ചിലരെല്ലാം കവിതയിൽ ശ്രദ്ധക്കാരതെ കവിക്ക് കുറ്റപത്രം തയ്യാറാക്കുന്ന തിരക്കിലായിരുന്നു. ഒരു വശത്ത് കുറ്റാംഗേഷണ റിപ്പോർട്ടുകൾ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടോർ മറുഭാഗം വ്യതിപ്രാണങ്ങൾക്ക് ന്യായീകരണം കണ്ണം നീതാനുള്ള തത്തപ്പാടിലായിരുന്നു. നിരുപകമാരിൽ ഏറിയ പക്കും തങ്ങളുടെ അനോഷ്ഠാങ്ങളെ ഇള്ളിയം ചുരുട്ടിക്കെട്ടിയപ്പോഴും കേസരി എ. ബാലകൃഷ്ണപാണിഇള്ളയ്ക്ക് ചങ്ങസ്വീഴ്സയെന്ന ജീനിയസ്റ്റിനെ തിരിച്ചറിയാനായി. കുഞ്ഞൻനമ്പ്പാർക്കു ശ്രേഷ്ഠം ഭാഷയിൽ വ്യക്തമായ പൊഴിഞ്ച്ചു തനിനു തയ്യാറായ ചങ്ങസ്വീഴ്സയ്ക്ക് കിട്ടിയ സീറികാരുത നമ്പ്പാർക്കൊപ്പമോ അതിനേക്കാളേറേയോ ആണെന്ന് കേസരി മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. സാധാരണക്കാർ തന്റെ കവിതകളെ നേണ്ണേഡിയപ്പോഴും അഭ്യസ്തവിദ്യരായ കുറേയധികം ആളുകൾ അഭിനന്നവെമുഖ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചതിൽ കവി വിന്ന നായിരുന്നുവെന്ന് ‘ചങ്ങസ്വീഴ്സയുടെ തത്തശാസ്ത്ര’മെന്ന ലേഖനത്തിൽ കേസരി ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ഓരോരുത്തനും അവനവന്തെ കഴിവനുസരിച്ച് വികസിക്കാൻ സമൂഹം അനുഭവിക്കുന്നില്ലെന്ന ദൃശ്യവിശ്വാസം ചങ്ങസ്വീഴ്സയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. അഭ്യസ്തവിദ്യരായ കുറെയധികം ആളുകൾ തന്നെ അവശണിച്ചതുമുല്ലാശാധ മാനസികക്കൂഴിശത്തിന് ഇള്ളിയമൊരു ന്യായീകരണം കണ്ണംതെന്നിൽ ആശസ്ത്രിക്കുകയായിരുന്നു കവി. എന്നാൽ കാലം കവിയക്കൊപ്പമായിരുന്നു. ചങ്ങസ്വീഴ്സയെ ആക്ഷേപിച്ചവരും എതിർത്തവരും വിസ്മയത്തിലായിട്ടും കവിയും കവിതയും ഓർമ്മിക്കപ്പെടുന്നത് അതാണു തെളിയിക്കുന്നത്.

ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകൾ നേടിയ അസാധാരണമാം വിധമുള്ള ഒന്ന് പ്രീതിയുടെ കാരണങ്ങൾ 'കൈരളിയുടെ കമ്മ'യിൽ എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള വിവരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്. "രു മലയാളകവിയുടെയും ചപനാപ സ്ഥാനത്തെ അനുകരിക്കുന്നില്ല; ഒരു പ്രത്യേക ചിന്താഗതിക്കും ഒരിക്കലും വിധേയനാകുന്നില്ല; ഒരു ജീവിത തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെയും നാലു വേദികളുള്ളിൽ കുടുങ്ങുന്നില്ല; ഒരു നിയമത്തെയും വ്യവസ്ഥയെയും കുട്ടാക്കുന്നില്ല; ഓന്നിനേപ്പറ്റിയും സ്ഥിരമായ ഒരു മതിപ്പില്ല; കരച്ചിൽ വന്നാൽ ഒരു കൊച്ചുകുണ്ഠത്തിനേപ്പോലെ കരയും; ചിരി വന്നാൽ ആർത്ഥപ്പൂജച്ചു ചിരിക്കും... പക്ഷേ, വരാത്ര കരച്ചിലും ചിരിയും വന്നെന്നു കാണിക്കാൻ മിനക്കടുകയില്ല; ഓരോ അവസരത്തിലും ഉള്ളിൽ തോന്നുന്നതെന്നും കടിഞ്ഞാണില്ലാതെ പുറത്തുപായും... ആ ആത്മകമകളും അനുകമകളും പ്രാക്കൃതരും സംസ്കൃതരും തത്ത്വവുതെന്തിയും മഹാപഭൂവും ബാലനും വൃഥനും സ്ത്രീയും പുരുഷനുമുഖപ്പെടെ ലക്ഷക്കണക്കിനു ജനങ്ങളുടെ ഉള്ളിലുണ്ടിങ്ങി അവർക്കു വായ്പാദങ്ങളായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെയൊരു കവിയെ മലയാളം മുമ്പ് കണ്ടിട്ടില്ല." ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകൾക്കുള്ള പുകശ്തതലായും വിമർശനമായും ഒരേസമയം വായിക്കാവുന്നവയാണ് ഇതു പാഠക്കൂട്ടായാണ്. നിഃബന്ധാലും കവിക്കുന്ന സത്യസാധ്യക്കും ആത്മാർത്ഥതയ്ക്കും ഇതര തത്തിൽ തികച്ചും സാധാരണമായ മനുഷ്യാവസ്ഥകളെ തുറന്നു കാണിച്ചതാവാം സാമാന്യങ്ങളെ ആകർഷിച്ചത്; (അദ്ദേഹവിദ്യാരാജാവും ആകർഷിച്ചതും). തങ്ങൾക്കപ്പോലുമാം വിധം ഉന്നതങ്ങളിൽ വ്യാപരിക്കുന്ന കവികളെയും കാവ്യവിഷയങ്ങളേയും കണ്ടു ശീലിച്ചവർക്കിടയിലേക്ക് നിലംതൊട്ടു നിർക്കുന്ന ഒരു കവിതാപഖതിയുമായാണ് ചങ്ങമ്പുഴ എത്തിയത്. വിഷയസ്വീകരണത്തിലെ ഗഹനതയാലും ദർശനഗാരഭവത്താലും വിശ്വാലേക്കു കരേറ്റപ്പെട്ട മലയാളകവിതയെ മല്ലിലേക്കിക്കുകയായിരുന്നു കവി.

മനസ്സിലുണ്ടു കുടുന്ന ഏതു വികാരവും മധുരമായി ആവിഷ്കരിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ശീലം. മാധുര്യത്തിൽ ലയിച്ചുപോയ ചിലർക്കുല്ലാം കവിതയുടെ അന്തർഭാവം കണ്ണഡത്താൻ കഴിയാതെ പോയിട്ടുണ്ട്. ആനന്ദം, സാത്രന്ത്യബോധം, വിശ്വവം, കഹടമുഖം, പാരമ്പര്യം, പാരമ്പര്യനിഷ്യം, വിശ്വവകാരികളുടെ അപകരത തുടങ്ങിയ ഒട്ടറെ വിഷയങ്ങൾ കൈകരും ചെയ്തിട്ടും പ്രേമകാവ്യങ്ങളുടെയും ശിമിലവികാരങ്ങളുടെയും കവിയെന്ന വിശേഷണമാണ് ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്ക് നിരുപകർ പതിച്ചുനന്നകയിൽ. സ്ത്രീ-പുരുഷ ബന്ധങ്ങളെയും ശരീരത്തെയും സംബന്ധിച്ച ആശാൻ പരഞ്ഞുപ്പിച്ചിടത്തു നിന്നു ഏറെ മുന്നോട്ടുപോവുകയും പ്രണ

യന്ത്രയും വ്യക്തിബന്ധങ്ങളേയും കുറിച്ച് കുറേക്കുടി ആധുനികമാ ദൈരു വീക്ഷണം പുലർത്തുകയും ചെയ്തത് ചങ്ങവുഴയുടെ പ്രണയക വിതകൾ കുടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നതിൽ ഇടയാക്കിയെന്നു കരുതുക യാവും യുക്തം. നവോത്ഥാനം കേരളീയ സമൂഹത്തിൽ നിരവധി ഗുണ കരമായ പ്രതിഫലനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയെക്കിലും വിവാഹത്തെ സംബന്ധിച്ച ധാരാസമിതികമായ വീക്ഷണം നാമിപ്പോഴും മുറുക്കുപ്പിടിച്ചു പോരുന്നുണ്ട് പ്രണയം സാമൂഹികഗോത്രങ്ങൾക്കെതിരായ ഒരു പ്രവൃത്തിയായി കാണുന്ന നാൽ അതിനാലാണ്. അത്തരമൊരു സാംസ്കാരികസന്ദർഭത്തിന്റെ പ്രണയാകുലതകളായിരുന്നു ചങ്ങവുഴ രേഖപ്പെടുത്തിയത്. സമൂഹത്തെ പരിഗണിക്കാതെ അത്തരം പ്രണയങ്ങൾ ആവിഷ്കരിച്ചു കവിതകൾ കുടുതൽ പരിച്ച ചെയ്യപ്പെടുക സ്വാഭാവികവുമാണ്.

II

പുരുഷനു വിഡേയയപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നതില്ലെട ജനസാഹല്യമട യുന്ന പെണ്ണിനേയും അത്തരം ചിട്ടകൾക്കുള്ളിൽ തളിർക്കുന്ന പ്രണയ തന്ത്രയും കണ്ണു ശീലിച്ച മലയാളിക്ക് പുരുഷൻ്റെ തോജ്ഞത്തു നിൽക്കുന്ന പെണ്ണിനെ കാണിച്ചുകൊടുത്തത് ചങ്ങവുഴയായിരുന്നു. വിഡേയയപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന സ്ത്രീസകല്പം ഫ്രൈഡ് സമൂഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ്. ചങ്ങവുഴയാകട്ടെ വ്യവസായവിസ്തൃവാനന്തരലുടൽത്തിന്റെ കവിയും. വിപുലമായ പാശ്വാത്യസാഹിത്യപരിചയം സ്ത്രീ-പുരുഷ ബന്ധങ്ങളേയും പ്രണയത്തെയും സംബന്ധിച്ച കവിയുടെ നിലപാടുകളിൽ തെളിഞ്ഞതുകാണുന്നുണ്ട്. ആശാന്തേ നജ്ഞിനിക്കും ലിലയക്കും എത്താനാവാത്തത്രയും ഉയരത്തിലാണ് ചങ്ങവുഴയുടെ ചാന്തിക നിൽക്കുന്നത്. പുരുഷൻ്റെ ഇംഗ്രിതത്തിനുസരിച്ചു മാത്രം ചലിക്കുന്ന പ്രണയനാടകങ്ങളിൽ നിന്നു വൃത്തി സ്ത്രീമായി സാഹചര്യങ്ങൾക്കുന്നിച്ചു സ്വയം തീരമാനമെടുക്കുന്ന ചാന്തിക സാമാന്യലോകത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ വഞ്ചകിയായെങ്കാം. എന്നാൽ നിരന്തരമായി പുരുഷനു മാത്രം കല്പിക്കപ്പെട്ട ഇടത്തിലേക്ക് ഒരു സ്ത്രീകയറി നിൽക്കുന്നതിന്റെ പ്രാധാന്യം നമുക്കു കാണാതിരിക്കാനുമാവില്ല.

വ്യക്തിബന്ധമുണ്ടാരുമോ പ്രണയം സംഭവിക്കുകയുള്ളി. അമ്ഭവാ തുല്യവ്യക്തികൾക്കിടയിൽ സ്വാഭാവികമായി ഉടലെടുക്കേണ്ട താണ് പ്രണയം. ഫ്രൈഡ് പാരമ്പര്യം അത്തരം വ്യക്തിത്വമുള്ള മനുഷ്യരും ചങ്ങളും അഭാവത്താലാണ് ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ വ്യവസായാനന്തരലുടും അതിൽ നിന്നു തികച്ചും ഭിന്നമാണ്. വ്യാവസായികയുഗത്തിനു മുൻപുള്ള ആൺ-പെൺ ബന്ധങ്ങളിൽ പ്രണയമനേഷിക്കുന്നവർ നിരാഗപ്പെടുക തന്നെ ചെയ്യും. ശരീരദാഹം മാത്രമാണ് അവിടെ സ്ത്രീ-പു

രൂപ ബന്ധത്തിൽ പ്രണയമെന്ന മട്ടിൽ അവത്തിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. ദുഷ്പ്രയന്ത്രം ശക്കുതല്ലയും തമിലുള്ള ബന്ധം പ്രണയത്തിന്റെ തലത്തിലേക്കു വളരാതെ മാംസനിബഹമായിപ്പോകുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അധികാരത്തിന്റെ മനോഭാവം ചുംബണം മാത്രമായും ലക്ഷ്യമിട്ടുക. അത്തരത്തിൽ പുരുഷനു വേണ്ടി മാത്രം നിലകൊള്ളുന്ന സ്ത്രീശരീരങ്ങൾ സ്വയം തിരിച്ചറിയുകയും തുല്യ പങ്കാളിയെ അനേഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനാലാണ് ചണ്ണപ്പുഴയുടെ പ്രണയാവ്യാനങ്ങൾക്ക് മലയാളിയെ സ്വാധീനിക്കാനായത്. അത്തരം പ്രണയസാഹചര്യങ്ങളുടെ സക്കിർണ്ണതയും അത് വ്യക്തികൾക്കു എടാക്കിയേക്കാവുന്ന പ്രതിസന്ധികളുമാണ് ചണ്ണപ്പുഴ പങ്കുവച്ചത്. മിക്ക മലയാളികൾക്കും ഇന്നും സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയാത്തതും പ്രണയസംബന്ധിയായതുമായ ഒരാധ്യനികാവബോധം കാലത്തിനു മുന്നേ നടന്ന ഷോഷിച്ച ഒരു കവിയെയും അത്തരം കവിതകളെയും ആർക്കാണ് അവഗണിക്കാനാവുക? ജാതിപരവതിക്കമുള്ളിൽ മാത്രം നിൽക്കുന്ന പ്രണയം കണ്ടവർ അത്തരം വേലിക്കെട്ടുകളാണുമില്ലാതെ ശുഖസന്നേഹം ഉറപ്പാടിയൊഴുകുന്നതു കണ്ട് അവരുടെക്കയായിരുന്നു. ദുരവസ്ഥയിൽ ആശാൻ പറയുന്നതിൽ നിന്ന് ഏറെ ഭിന്നമായൊരു അനുഭവലോകമായിരുന്നു അത്.

രൂ ജീവിതവ്യവസ്ഥിതി മാറിയതിന്റെയും വീക്ഷണഗതി പരിപാലനത്തിനു വിധേയമായതിന്റെതുമായ സവിശേഷമായ സാഹചര്യത്തെ കൂടിക്കാനാണ് ആധുനികത (Modernity) എന്ന പദം നാം സാമാന്യമായി ഉപയോഗിച്ചു പോരുന്നത്. വ്യക്തിനിഷ്ഠംതയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം കുറിച്ചു തന്നെ പ്രാഥമാണികമായിരിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതിയെയും ചിന്തയെയും വെള്ളുവിളിക്കാനുള്ള പ്രവണതയും ആധുനികത ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഇവയർത്ഥത്തിൽ മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ആധുനികതാവാദപരമായ സവിശേഷതകളെല്ലാം ചങ്ങമ്പുഴയോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചങ്ങമ്പുഴ തൃടങ്ങി വച്ച നിശ്ചയം കാക്കണാടനിലും മുകുന്നൻനിലും വിജയനിലും പുർണ്ണകിരിക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു. മലയാളകവിതയിലെ ആധുനികതാവാദഭാവുകത്തിന്റെ ആദ്യാക്കുരുമായി ‘പാട്ടുന പിശാച്’ എന്ന കവിതയെ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നവർ ഈ യാമാർത്ഥമുണ്ടായാണ് സ്പർശിക്കുന്നത്.

കാണാനാവുന്നത്. ‘താൻ’ താഴന സ്ഥാനത്തും ‘സമൃദ്ധായം - ലോകം’ ഉയർന്ന സ്ഥാനത്തും കവി സകലപിക്കുന്നു. സ്വയം സ്വീകരിച്ച ഈ അധികാരിയായമാണ് വിഷ്ണവാത്മകത്രത്തിന്റെ കരിനില്പത്തടാകമായി ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കവിതകളിൽ ഉറഞ്ഞു കൂടി നിൽക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ വിഷ്ണവാത്മകത്തിന്റെ പുറത്തോട് പൊളിച്ച് പൊടുന്നതെ പുരത്തുകടക്കാനും പലപ്പോഴും കവിക്കു സാധിച്ചിരുന്നു.

“ഹതഭാഗ്യനിന്നു ഞാൻ കണ്ടതെല്ലാം
പരിതാപംപൂശാദിതമായിരുന്നു
സത്തമെൻ കാതിൽ പതിച്ചതെല്ലാം
കരുണാതൻ രോദനമായിരുന്നു
എരിയുമെന്നാത്മാവിലേറേതെല്ലാം

ചുടു നെടുവിൽപ്പുകളായിരുന്നു” - എന്നാഴതിയ കവി കുറൈ വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം സ്വപദിക്കുന്ന അസ്ഥിരത്തിലെ ആനദ്ദലഹരി എന്ന കവിതയിൽ

“നിരഹമിജ്ഞീവിതം പോലുമയ്യോ
വെറുമൊരു പൊള്ളയാം സപ്പനമെക്കിൽ
സയമതും കൂടി നാം കണ്ണുനീരിൽ

കഴുകിക്കള്ളവതു മെഹശ്യമല്ലോ”? - എന്നു കുറിച്ചത് എ. എൻ. വിജയൻ ചുണ്ടിക്കണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ജീവിതത്തിലെ ഓരോ നിമിഷത്തിലും താൻ ഏതേതവസ്ഥകളിലും കടന്നുപോകുന്നുവെന്നതിനെ ആശയിച്ചായിരുന്നു കവിയുടെ കാവ്യ ദർശനം രൂപപ്പെട്ടത്. അതായും നിമിഷങ്ങളിൽ മനസ്സിൽ ഉരുണ്ടുകൂടുന്ന ഒരു വികാരവും മധുരമായി ആവിഷ്കരിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു ചങ്ങ സൃഷ്ടിയുടെ ശീലം. ഇങ്ങനെ നിമിഷങ്ങളിൽ ജീവിച്ചതു കൊണ്ടു കൂടി യാവാം പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ ദർശനങ്ങളുടെ ആകരമായി ചങ്ങമ്പുഴ ക്കെവിൽ മാറ്റുന്നു. ഒരേസമയം പാടുവാനും കരയുവാനും പൊട്ടിച്ചിരിക്കുവാനും കവിക്കു സാധിച്ചു. ആത്മനിർക്കണാപട്ടകളോടു കവികൾക്കു മൂലം ഈ പ്രത്യേകതയെ (ക്ഷണിക്കലാവാങ്ങളോടുള്ള ഈ സത്യസന്ധ തയ്യ) തിരിച്ചറിയാത്തവരാണ് ചങ്ങമ്പുഴയെ ആത്മാർത്ഥതയില്ലാത്ത കവിയെന്ന മുദ്രകുത്തിയത്. ഇവയാൽ യാമാർത്ഥമും മനസ്സിൽ സുക്ഷിച്ചു കൊണ്ടു സ്വാന്നുവരങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സത്യാനേഷണമെന്ന് ചങ്ങമ്പുഴക്കെവിതയെ വിശ്വാസിപ്പിക്കാനാവു.

ഒരു യമാർത്ഥ കലാകാരന് കലാനിർമ്മിതി ഒരു സപ്പനമാണെന്ന് ചങ്ങമ്പുഴ വിശ്വസിച്ചു. ആദ്യശ്രൂമായ ഒരു ശക്തി കലാനിർമ്മാണവേളയിൽ അയാളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നും ഉള്ളിൽ നിന്നു വരുന്ന നിറ്റ

ബുദ്ധമാര്യാരാജംയുടെ ബോധവഹിതമായ ഒരുസ്തിക്കലായി അയാളുടെ കലാസ്വർഷ്ടി മാറുന്നുവെന്നും ചങ്ങമ്പുഴ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സുധാരംഗദയയുടെ അവത്താരികയിൽ തന്റെ കവിതയെഴുത്തിനേപ്പറ്റി കവി ഇങ്ങനെയാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. “ഞാൻ പലപ്പോഴും കവിതയെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ കവിത എഴുതിപ്പോയിഇട്ടുണ്ട്. അവയിൽ രണ്ടാമതേതർ സംഖ്യിച്ചിട്ടുള്ള അവസരങ്ങളിൽ ഞാൻ എന്നെന്നത്തെന്ന മറന്നിരുന്നു... കവിത താനെയങ്ങളെന്ന എഴുതിപ്പോകുന്ന അവസരത്തിൽ എന്തേ ഹൃദയം സംഗീതസമ്പൂർണ്ണമായിരുന്നു. ആ സംഗീതം പോലെ മറ്റാനും എന്ന ആകർഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാന്തിൽ താനു മുങ്ഗി നീന്തിപ്പുള്ളച്ചു പോകും.” തികഞ്ഞ ആത്മാർത്ഥതയോടെ സ്വരചനകളെ വിലയിരുത്തുന്ന കവിയെയാണ് ഈ വാക്കുകൾ കാണിച്ചു തരുന്നത്. സയം മറന്ന് പദ്ധതികൾ കൊണ്ട് മാലകെട്ടുന്ന ഇത്തരമൊരു എഴുത്തുപദ്ധതിയെയാണ് സംശയബന്ധപ്പോലുള്ള നിരുപകൾ ഇക്കാൽത്തിയതും സാധാരണക്കാരായ ആളുകൾ വാഴ്ത്തിയതും. എന്നാൽ പ്രമാണികളായ പലരുടെയും നിരുപണങ്ങളിൽ അസുയയുടെ കാവുരണ്ടിൽക്കുന്നുവെന്ന പൊൻകുനം വർക്കിയുടെ നിരീക്ഷണത്തിൽ (അവതാരിക - സ്വപ്നിക്കുന്ന അസ്ഥിമാടം) കഴിവുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്ന മട്ടിലായിരുന്നു സംശയപക്ഷത്തു നിന്നു ചങ്ങമ്പുഴയുടെ നേർകൾ ആക്രോഷപദ്ധതിളുണ്ടായതെന്നതും നാം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ലോകവീക്ഷണം അഹംബോധകേന്ത്രിതമായിരിക്കുന്നോഴും താൻ ഇവിടുക്കുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ ഇറുക്കിപ്പിടുത്തത്തിൽ നിന്നു ഹായരായി പിടയുന്ന മനുഷ്യാഭാക്കളുടെ വേദനയെ അദ്ദേഹം കാണാതെ പോയില്ല. എന്നാൽ ഇത്തരത്തിൽ സാമൂഹ്യവോധം സ്വീകരിക്കുന്ന കവിതകൾ അഥവാ ശത്രുവാന്തരാന്തരാന്തരിലെ വരിപ്പേരും തായാട്ടു ശക്രൻ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. തായാട്ടു ഉദ്ദേശിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള സവിശേഷമായ സാമുഹ്യവോധത്തിന്റെ സാന്നിധ്യത്താൽ എറെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടത് ‘വാഴക്കും’യാണ്. 1936-ൽ രചിച്ച് 1937-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച വാഴക്കുലയ്ക്ക് കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ - സാമൂഹികചരിത്രത്തിലുള്ള സ്ഥാനം സുക്ഷ്മവിശകലനത്തിനു വിധേയമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായെന്നത് പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഡിഷണൽ അന്തരയാനും ശക്തി പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടാത്ത ഒരു കാലത്താണ് ജമിത്തത്തിന്റെ ക്രൂരതയെപ്പറ്റി ചങ്ങമ്പുഴ എഴുതിയത്. രക്തപുഷ്പങ്ങൾ എന്ന സമാഹാരത്തിലെ ‘നവവർഷനാനി’, ‘കൊടുക്കാറ്റ് കഴിഞ്ഞ, ‘ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ മുന്പിൽ’, ‘ആ കൊടുക്കാറ്റ്’, തുടങ്ങിയ കവിതകളിലും മനുഷ്യവാധയെ ദുരിപ്പുംണമാക്കുന്ന വ്യവസ്ഥാപിതശക്തികളോടുള്ള എതിർപ്പ് പ്രകടമാണ്. എന്നാൽ പുരോഗമനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനക്കാരും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റത്തിന്റെ സഹയോദ്ധരിക്കരും ഈ യാത്രയാറു യാമാർത്ഥമും എത്ര കണ്ണുമന്നുലാക്കിയെന്നത് ശരിയായ വിധത്തിൽ വിലയിരുത്തപ്പേണ്ടതുണ്ട്.

“ജാതി-ജനി-നാടുവാഴി മേധാവിത്രത്തിന്റെതായ സദാചാര ബോധം, ധാർമ്മിക മുല്യങ്ങൾ, സാമ്രാജ്യവോധവും സാഹിത്യരചനാൾ പ്ലാറ്റ്‌ഫോം സംബന്ധിച്ച സങ്കേതങ്ങൾ എന്നിവയെയെല്ലാം വെള്ളുവിളിക്കുന്ന ഒരു പ്രവണത ബൃഹംഷാവൃത്തങ്ങളിൽത്തന്നെ രൂപം കൊണ്ടു. പദ്മശാഖ ഡിൽ ഇതിനാദ്യമായും ഏറ്റവും ശക്തമായ രീതിയില്ലും രൂപം നൽകിയത് ചങ്ങമ്പുഴയാണ്” എന്നാഴുതിയ ഈ. എ. എസ് തന്നെ ചങ്ങമ്പുഴക്കപ്പെട്ട കൾക്ക് കാലാതിവർത്തിയാകാൻ സാധിക്കില്ലെന്ന് കേസരിയെ വിമർശി ചുംകൊണ്ട് അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകയുണ്ടായി. “അധികാരിക്കുന്ന നാടുവാഴി സമുദ്രാധികാരി കവിയായ വെഞ്ചണിയെപ്പോലെ മാത്രമേ അധികാരിക്കുന്ന വരുന്ന ബൃഹംഷാ സമുദ്രാധികാരി കവിയായ ചങ്ങമ്പുഴയെ ഭാവിസ്ഥമുംഡായം കണക്കാക്കുകയുള്ളതു്” എന്ന ഈ. എ. എസ്സിന്റെ നിരീക്ഷണം മാർക്കസിയൻ നിരുപണപദ്ധതിയുടെ ബലഹീനത പുർണ്ണമായും വെളിപ്പെട്ടതുന്നതാണ്. സാമൂഹ്യശാസ്ത്രനിരുപണത്തെ മാർക്കസിയൻ വിമർശനമായി അവതരിപ്പിച്ച ഈ. എ. എസ്സിനേയും കെ. ദാമോദരനേയും പോലുള്ളവരെ പിൽക്കാലത്ത് ബി. രാജീവനേപ്പോലുള്ളവർ തിരുത്തുനുണ്ട്. കീഴാള ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആദ്യ ശബ്ദങ്ങളായി അവർ ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയെ കണ്ണംത്തിയപ്പോഴാണ് ആ വലിയ തിരുത്ത് സംഭവിച്ചത്. എക്കില്ലും അത്തരം നിരീക്ഷണങ്ങളെയൊക്കെയും കീഴാളക്കും വിധം പ്രേമഗാധകനായി ചങ്ങമ്പുഴ അപ്പോഴേക്കും ജനഹൃദയങ്ങളിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരുന്നു.

പ്രേമഗാധകനെന്നാൽ സാമൂഹ്യവോധം തൊട്ടുതീണ്ടാൽവ നെന്ന മട്ടിലാണ് നമ്മുടെ സാഹിത്യധാരണകൾ രൂപപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതു രഹമാരു വികലഭവോധ്യമാണ് ‘അധികാരിക്കുന്ന ബൃഹംഷാവോധ്യത്തിന്റെ കവി’യെന്ന ഈ. എ. എസ്സിന്റെ പരാമർശത്തിൽ തെളിയുന്നത്. എന്നാൽ സി. ജെ. തോമസിനേപ്പോലുള്ളവർ കുറേക്കുടി തുറന്ന മനസ്സിന്റെ ഉടമകളായിരുന്നു. ചങ്ങമ്പുഴയെ താൻ സ്നേഹിക്കുന്നത് അദ്ദേഹം പ്രേമഗാധകനുയുടെ മാത്രമാണെന്നു വിളിച്ചുപറയാൻ മാർക്കസിയൻ ബോധുങ്ങൾ അംഗൾ സി. ജെ. യക്കു തടസ്സമായില്ല. പ്രേമത്തെപ്പറ്റി പാടിയാൽ പിന്തിൽ പുന്നും ബൃഹംഷായും ആയി ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടുന്നതിനെ പരിഹസിക്കാൻ സി. ജെ. മട്ടിച്ചില്ല. ഉംണ്ടാണു കഴിഞ്ഞു ചുട്ടും കത്തിച്ചു സംബന്ധത്തിനു വീടു നിശ്ചയിക്കുന്ന സ്വന്ധാധികാരം മാത്രം പരിചിതമായിരുന്നവർക്കിടയിൽ പ്രേമമെന്ന ഉന്നതമായൊരു അനുഭൂതിപരിസ്ഥം തീർക്കുകയായിരുന്നു ചങ്ങമ്പുഴ. പ്രേമിക്കാൻ കൊതിച്ചു, എന്നാൽ ബുദ്ധിപരമായ ഭീരുത കൊണ്ട് പ്രേമിക്കാൻ ദൈര്ଘ്യപ്പെടാതെ കഴിയുന്ന കേരളീയ യുവലോകത്തിന് ഉള്ള ശിശ്നത്തു സ്നേഹിക്കാനുള്ള അവകാശം തീരുച്ചുതിക്കൊടുത്ത ആധാരമാണ് ചങ്ങമ്പുഴയുടെ രമണമെന്ന് സി. ജെ. എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. വിഷം കഴിച്ചു

കിടക്കുന്ന പെണ്ണക്കിടവിന്റെ ജാക്സറ്റിൽ തിരുക്കിയ അന്തുക്കുറിമാനം തേടു സ്വീച്ചും ‘സുനിലാഗ്രഹകാക’ യെ ഒളിക്കണ്ണിട്ടു നോക്കുന്ന നാട്ടുനടപ്പിൽ നിന്ന് തീർത്തും ഭിന്നമായ ഒരു സമീപനമായിരുന്നു ചങ്ങമ്പുഴയുടെതെന്ന് എം.ടിയും നിരീക്ഷിക്കുന്നു (രമണീയം ഒരു കാലം). ഭോഗാസക്തി ഒരു ക്രിയ ശൃംഖാരത്തിൽ നിന്നും സമഗ്രസ്തവദ്യസകലപത്തിന്റെ ആരാധന തിലേക്ക് പ്രണയത്തെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു കാലാല്പുത്തിന്റെ പ്രണയാവബോധത്തെന്നു പുതുക്കിപ്പണിയുകയായിരുന്നു ചങ്ങമ്പുഴ. അത്തരമൊരു പ്രവൃത്തിയിലുശ്രദ്ധേർന്നിരിക്കുന്ന വിസ്മാനക്കത്തെയും നവീനതയെയും തിരിച്ചറിയാൻ പുരോഗമനക്കാരുടെ തിമിരക്കണ്ണുകൾക്കും യാമാസ്യത്തിനു നിരുപണത്തിന്റെ ദുർഘാഷിയ്ക്കും കഴിയാതെ പോയി.

ചങ്ങമ്പുഴയുടെ മലബിരചനകൾക്കാണും പതിഗണിക്കേണ്ടവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവർത്തനങ്ങൾ. ഭാവഗാനങ്ങളുടെ രചനയിൽ പ്രകടമായിരുന്ന കൈത്തഴക്കം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവർത്തനത്തിലും കാണാനാവും. കവിത തർജ്ജമ ചെയ്യേണ്ട താൻ കുടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യം എടുക്കാറുണ്ടന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഈ അമിതസ്വാതന്ത്ര്യം മൂലമാബാം പല അന്യഭാഷാരചനകളും ചങ്ങമ്പുഴയുടെ സ്വന്തം രചനയെന്ന തോന്തരം പായനക്കാർക്കുണ്ടാക്കിയത്. ‘അക്കുശമില്ലാത്ത ചാപല്യമേ മനി ലഹനയെന്നു വിളിക്കുന്നു നിന്നെന്ന തോൻ’ എന്നുംതിന്തു വായിക്കുന്നേണ്ടാണ് അതിൽ ഷേക്സ്പീയറേക്കാൾ ചങ്ങമ്പുഴ തന്നെയാണ് നിരീഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതെന്നത് എത്താരാളും അംഗീകരിക്കും. കവിയുടെ അതിമനോഹര മായ രണ്ടു വിവർത്തനങ്ങളാണ് ‘ദിവ്യഗീതവും’ ‘ദേവഗീത’യും. കവി എറെ താത്പര്യത്തോടെ ചെയ്ത വിവർത്തനമാണ് ജയദേവകവിയുടെ ‘ഗീതഗോ വിനം’. ടാബോറിന്റെ ‘വിക്കറ്റ്’ യെന്ന ചെറുക്കമയ്ക്ക് കാവ്യരൂപം തീർത്തതാണ് ‘യവനിക്’.

ഭാഷയുടെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും വളർച്ചയ്ക്ക് വിവർത്തന തതിന് സുപ്രധാനമായ പകുവഹിക്കാനാവുമെന്ന് ചങ്ങമ്പുഴ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. നാലപ്പാട്ടും കേസരിയും മലയാളിക്കു തുറന്നുകൊടുത്തതും ചങ്ങമ്പുഴയിലുടെ വികസിതമാകപ്പെട്ടതും വിശ്വസാഹിത്യത്തിലേക്കുള്ള ഈ രാജപാതയായിരുന്നു.

III

പല കവികളിയും കാലത്തിന്റെ പ്രധാനവേഗതയിൽ പുറത്തെല്ലപ്പടാതെ രക്ഷിക്കുന്നത് നിരുപാകവുന്നമാണ്. ജാതി, മതം, രാഷ്ട്രീയം, കുടുംബമഹിമ തുണ്ടനെയുള്ള പലതും നിരുപകപീതിക്ക് പുറകിൽ പ്രവർത്തിക്കാറുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതൊന്നും ചങ്ങമ്പുഴയെ സഹായിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ആവശ്യത്തിലായിക്കും വണ്ണനവിമർശനങ്ങൾ നേരിടു

ഞായും വന്നു. എന്നിട്ടും ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകൾ ജനഹ്യദയങ്ങളിൽ ജീവിച്ചു. ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ആരാലും വിശേഷപ്പിക്കപ്പെടാതെ ചങ്ങമ്പുഴയുടെ പേര് മരണശേഷം മഹാകവിയെന്നു ചേർക്കാതെ ആരും ഉച്ചിച്ചില്ല. ചങ്ങ സുഴകവിതയുടെ ജനകീയതയ്ക്കു കാരണമായി ആത്മാർത്ഥത, സാധാരണക്കാരുടെ ഹൃദയവികാരങ്ങളുടെ ആവിഷ്കരണം, പാണ്ഡിത്യപ്രകട നാട്തിന്റെ അഭാവം എന്നിങ്ങനെ പല കാരണങ്ങളും പിൻകലാലനിരുപണം കണ്ണഭത്തുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ഗവേഷകമാരുടെ അത്തരം കണ്ണ തലലുകൾക്കുമ്പുറിമായിരുന്നു ലഭിതമായ ആ സത്യം.

ചങ്ങമ്പുഴ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിലും ആരെയും ഒന്നും നിർബന്ധപൂർവ്വം പറിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചില്ല എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനകീയതയ്ക്കു കാരണമായത്. ആശാനും ഉള്ളിരും വള്ളതേജാളു മൊക്കെ പള്ളിക്കുടം വാദ്യാരുടെ ശാംഖവലിയോടെ ജനങ്ങളെ പറിപ്പിക്കാൻ തുനിണ്ടിരിങ്ങിയിടത്ത് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായൊരു മാതൃകയായി ചങ്ങമ്പുഴ നിലകൊണ്ടു. വായനക്കാരനു മുകളിലും ‘അപാരേ കാവ്യ സംസാരേ കവിരേവ പ്രജാപതി’ എന്ന മന്ത്രവുമുതുവിട്ട് ചുറ്റിക്കരിങ്ങുകയായിരുന്നു അതുവരെ മലയാളകവിത. തോഴിൽ കയറ്റിട്ടു നിൽക്കുന്ന ഒരു കവിയെയും കവിതയെയും ആദ്യമായി മലയാളി പരിചയിക്കുന്നത് ചങ്ങമ്പുഴയിലുംതയായിരുന്നു. കാളകുറുന്തേ പേശീബലം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്ന മലയാളകവിത ചങ്ങമ്പുഴയിൽ സ്വർത്തനാഭാവം പുണ്ടുന്നു.

വാക്കുകളുടെ സ്വാത്രത്യപ്രവൃപ്പാപനം കുടിയായിരുന്നു ചങ്ങമ്പുഴക്കവിത. ജനിത്ത വ്യവസ്ഥയുടെയും കുടുകുടുംബവ്യവസ്ഥയുടെയും തകർച്ചയോടും താൻ ജീവിച്ച കാലത്തിന്റെ പ്രത്യേകമായ സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യങ്ങളോടും ബന്ധപ്പെട്ടു തന്നെയാണ് വാക്കുകളുടെ ഇര സ്വാത്രത്യപ്രവൃപ്പാപനം മലയാളകവിതയിൽ സംഭവിച്ചത്. പുതിയൊരു വ്യക്തിസന്തയുടെ ഉദയവും സ്വത്രതമായ നിലനിലപ്പും അനോഷ്ഠിച്ച കാലപനികമനസ്സിന്റെ ഫ്രെണാവഴികളെ ചങ്ങമ്പുഴയും പിണ്ണെല്ലുകയായിരുന്നു. കവിയാണോ കവിതയാണോ വലുതെന്ന ചോദ്യത്തിന് ‘കവിത’ എന്ന് ഉത്തരം നൽകാൻ സംശയിക്കാതെവർ പോലും ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയുടെ വിലയിരുത്തലിനിരിപ്പുറപ്പട്ടംപോൾ ‘കവി’ യുടെ വ്യക്തിജീവിതത്തിന്റെ കുറവിച്ചാരണയെന്നോണും വസ്തുതകളെ ചുരുട്ടിക്കെട്ടുന്നു. യാമാർത്ഥപ്രത്യയിനും അയാമാർത്ഥപ്രത്യയിനും ഇടയിലുള്ള ഒരു നിശ്ചൽപ്പ ഓദ്ധമാണ് കവിതയുടെതന്ന തിരിച്ചറിവിന്റെ അഭാവമാണ് ഇത്തരം വിലയിരുത്തലുകൾക്കു പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ചത്.

നിരുപണന്തിന്റെ പരിമിതി കവിതയുടെ മഹത്വത്തിന് കുറവു വരുത്തുന്നില്ലെന്നതിന്റെ തെളിവാണ് ചങ്ങമ്പുഴക്കവിത. ആക്ഷേപിച്ചവർ പലരും വിസ്മയത്തിലായപ്പോഴും ചങ്ങമ്പുഴക്കവിത ഇന്നും ആസ്വദിക്ക

பெடுங்கு. மஹதாயவையை காலத்தின்றி கண்ணக்கூக் அவர்களிக்குக் கூறியமல்ல. ஜோஸிக் என சுற்றுத்தில் பண்ணுபூசகவிதையை பறிஞனி கலாமோயென ஸஂஸ்ரயம் அறக்கூங் ஹனில்ல. ரபிக்கெப்ட் காலம் முதலே ஹனோவரெ ஏரே அர்த்தமாக உத்பாடிப்பிச்சு நின்கூங்குதை கொள்ளு மாத்து ஏரு கவித ஜோஸிக்காயி மாருங்கில்ல. காலத்தை அதிஜீவிச்சு என்று கொள்ளும் ஏரு கவித ஜோஸ்ஸிக்காவில்ல. ஜோஸிக் அங்குவெத்தை ஸஂஸ்ரயிச்சு ஹூ ரெஜு பறிக்கல்வாக்கர்க்கூம்பூரமொரு ஸமலாஶ்ரியிலான் பண்ணுபூசகவிதையை உதாரத்தை நிலகொல்லுங்கத். வாயிச்சிலெழ்கிலும் வாயிச்சிட்டுக்கெள்ள தோன்ற உத்பாடிப்பிக்கெப்டுங்குவெனிடத்தான் பண்ணுபூசகவிதையை உதாரத்தை கூடுகொல்லுங்குதை நிற்கீக்ஷிக்கெப்ட்டிரிக்கூங்கு. ஸாயார்ளை மங்குஷ்சுர்க்க் அவர்கூர ஹூரயவிசாரணைச் சுதை பண்ணுபூசகவிதையில் க்கெள்க்குதை ஸாயிக்கூங்கு. தைக்கூர் மங்கூலைதூக்கிய தொகையை தூரிங்கு பாடிய ஸயர்வுங்காயி அவர்க்கூ கவியை திரிசு ரியாங்காவுங்கு. ஜீவிதத்தில் தைக்கூவெப்பிச்சு கஷின்தவையை கவித வீச்சும் க்கெள்க்குதை வென்திகாலான் ‘வாயிச்சிட்டிலெழ்கிலும் முனே தை வாயிச்சுதை’ தோன்ற பண்ணுபூசகவிதையை அடுப்பாராய்ளை தின்கு போலும் நஞ்காங்காவுங்கத்.

வுக்குதிஜீவிதத்தின்கு நேர்க்கூங் கவிதய்க்கு நேர்க்கூங் நிரவ யியாய அத்ரோபள்ளங்களுள்ளாயிட்டு பண்ணுபூசயூ அதேபாத்தின்றி கவிதக்கூங் ஹன்கும் மலயாளிக்கூக்கூ பியக்கரணங்களாயி தூக்குங்கு. பண்ணுபூச யென கவித மலயாளிக்கூ அத்ரையிருங்குவென சோந்துதின்குதை உத்தரம் ஸி. ஜெ. தோமஸின்றி ‘என்ற பண்ணுபூச’ யென ப்ரபுவன்யத்தில் க்கெள்க்குதை வையும். “பண்ணுபூச மறிச்சுதின்குஶேஷம் தொன் எடுவும் ப்ரயாங்கமாயி அத்ரோப்பிச்சு பிரஸ்காம் ஸுதே கவிதமேக்காரங்கூதை எனிக்கூ கவித என்கொ யிருங்குவென்தான். எனாமதாயி எனிக்கூ வோயூபெப்ட்டு அதேபாமான் என்கைக்காள்க் கவித வாயிப்பிச்சுதைநேடு. அது அதேபாத்தின்றி ஜங்கீய கவிப்புத்தின்கு ஏரு அயிகாரப்படுமானோ என்கொக்கூ நிஶ்சயமில்ல. பகேச, என்கு தீர்ச்சுயான், என்கொபோலை அநேகாயிரம் மங்குஷ்சுர கவித வாயிக்காங்கும் அநுஸாரிக்காங்கும் பரிப்பிச்சுத் அதேபாத்தின்றி மாநிக்குத்துலிக்குதை என்கொ எடுத்தும் அது மஹாநீய தேஜஸ்ஸாயிருங்குவென்தான் எனிக்கூ தோங்குங்கத்.” ஸி. ஜெ. யுடை ஹூ நிறீக்கெள்ள அதேபாத்தின்கு மாத்து ப்ரஸ்குதமாய என்கூ, ஓரை மலயாளியூ பண்ணுபூசயேக்கூரிச்சு எடுப்பிரயாங்காஶப்பி சூத் ஸி. ஜெ. யிலும் வெஜிபெடுக்குத்துயாயிருங்கு.

അഴീക്കോടിന്റെ ആരമ്പകമ

ഡോ. ടി. ആർ. രാഖവൻ

കേരളം കണ്ടിട്ടുള്ള ഏറ്റവും വലിയ ബഹുമാധ്യമാപത്തിലാശാലികളിലൊരാളായിരുന്നു സുകുമാർ അഴീക്കോട്. ഗാന്ധിയൻ, അഖ്യാപകൻ, ചിന്തകൻ, പ്രഭാഷകൻ, വിമർശകൻ എന്നീ നിലകളിലെല്ലാം നിരന്തരു നിന്ന വ്യക്തിത്വമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ. നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക നഭസ്ഥിൽ മല്ലാഹാ സുരൂനെപ്പോലെ ജലിച്ചുനിന്ന അഴീക്കോടുമാഷിന്റെ നിരുബാനം സാംസ്കാരിക കേരളത്തെ അനഘ്പമായി ദരിദ്രമാക്കും എന്നതിൽ പക്ഷം നാംമില്ല. പരന്ന വായനകൊണ്ടും ചിട്ടയായ ജീവിതക്രമംകൊണ്ടും അഗ്രാധികാരിയായ മനനംകൊണ്ടും സ്വഹൃദാനാക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം. ലളിതജീവിതശൈലിയും ഉന്നതെഴശന ദീപ്തിയുമാണ്. മലയാളികളുടെ മനസ്സിൽ ഒരിടം നേടിയെടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള തേജാമയങ്ങളായ സവിശേഷതകൾ. അധികാരിയായ തീരുമാനങ്ങൾ അപലഹിച്ചിട്ടുള്ള മാപ്പ് ധർമ്മ ത്രഈത്യം നന്ദയെയും പോഷിപ്പിക്കുവാനും ജീവിതാന്ത്യം വരെ മടികാണിച്ചിട്ടില്ല. ഇത്തരമൊരു കർമ്മയോഗിക്കു മാത്രമേ സംഭവബഹുലമായ സജീവിതാനുവേദങ്ങളുടെ തീക്ഷ്ണാമായ വെളിച്ചത്തിൽ ഉത്തമമായ ഒരാൺകമ വരും തലമുറയ്ക്കുകൂടി സംഭാവന ചെയ്യുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

അഴീക്കോടിന്റെ ആരമ്പകമ എന്ന ശ്രമമം 2010-ലാണ് ഡി.സി.ബുക്സ് പുറത്തിറക്കിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശതാബ്ദിപ്പേക്കന്താടനുബന്ധി ചൂണ്ട് ഓന്നാംഭാഗം ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. രണ്ടാംഭാഗം 2011-ൽ നവംബർ മാസത്തിലിരിക്കാം. ഈ ഭാഗം പുറത്തിറക്കി അവന്തരിയണ്ണുന്ന ഒരുക്കൾ കഴിയുമ്പുന്ന് മാപ്പിന്റെ ആരോഗ്യനില തുശുരില്ലെങ്കിൽ അമലാ ആശുപ്പത്തിന്റെവെള്ളുപശ്ചാക്കയും അദ്ദേഹം നമ്മോട് യാത്രപായുകയും ചെയ്തു.

ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിനൊപ്പം വളർന്നു വലുതായ വ്യക്തിയാണ് കമാപുരുഷൻ. തന്റെ കാലാല്പദ്ധത്തിന്റെയും നാട്ടിന്റെയും നാധനീസ്വന്പന്നം ബാജിസ്സുറ്റ ഭാഷയിൽ ഉന്നിലനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ‘അഴീക്കോട്ടിന്റെ ആത്മകമ’ നമ്മുടെ ആത്മകമാ ശാഖയ്ക്ക് ഒരു മുതൽക്കുട്ടാണ്. ആദർശനി പ്രശ്നവും സഹായവുമായ ഒരു ധന്യജീവിതത്തിന്റെ അടരുകൾ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലായി 630 ഓളം പേജുകളുള്ള ശ്രദ്ധാജ്ഞാളിൽ നമുക്കുകണ്ടത്താം.

നായകനാർ, മുസ്ലീംബൻ, ഇംഗ്ലീഷ് തുടങ്ങി എല്ലാ സമുദായക്കാരും; സൗഹാർദ്ദപുരിയും, കഴിയുന്ന കണ്ണുരുന്നുത്തുള്ള അഴീക്കോട്ടാണ്, 1926 മേയ് മാസം 12-ാം തീയതി കമാപുരുഷൻ ജനനം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകമയായ ആത്മകമയും ആരംഭിക്കേണ്ടത് ഈ പിറന്നാൾ തുടങ്ങിയായിരിക്കണമെല്ലാ. എന്നാൽ ആ പിറന്നാൾ മുൻനിർത്തിയല്ല ഈ ആത്മകമ ആരംഭിക്കുന്നത്. ജനിച്ച് ഇരുപതുവർഷംകഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം ഗാന്ധിജിയെ നേരിട്ട് സേവാഗ്രാമം ആശ്രമത്തിൽ വച്ചുകാണുന്നത്. ഒരു നവജനം കിട്ടിയതുപോലായിരുന്നു ആ ദർശനം. ആ നവജനത്തിന്റെ മുഹൂർത്തത്തെത്തുടർന്നു ആത്മകമയുടെ രചനക്കാണ്ക് അദ്ദേഹം ആശോശ പ്രിക്കുകയാണ്.

എത്രാല്പദ്ധത്തിലും അഴീക്കോട്ടിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടായും ദിശാ ബോധവും പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത് ഗാന്ധിയൻ മാർഗ്ഗദർശനമാണെന്ന് ജീവിതാന്ത്യംവരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ അണ്ടായാൽ ജലിച്ചു നിന്നു. അതാണ് ‘തന്ത്രമസി’ ഡിൽ അദ്ദേഹം എഴുതിയത്; ‘എൻ്റെ ജീവിതത്തെ സദാ പ്രചോദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുനിൽക്കുന്ന മുന്നുപ്രഭാവങ്ങളാണ് ഉപനിഷത്തും സാഹിത്യവും ഗാന്ധിജിയും’എന്ന്. അപ്രകാരം അസാധാരണമായ ഒരു തുടക്കം ആത്മകമയുടെ ആരംഭം മുതൽക്കേ സംഭാവന ചെയ്യുവാൻ അഴീക്കോട്ട് മാഷിന് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

അഴീക്കോട്ടിന്റെ വ്യക്തിത്വ വികസനത്തിന് രാസത്രരക്ഷാളായി തീർന്നിട്ടുള്ളത് കുട്ടാംബപശ്ചാത്യലവും, സ്കൂൾ കലാലയ വിദ്യാഭ്യാസവും, അസാമാന്യ പ്രഭാവരും സമർപ്പിത ചേതന്നുകളുമായ വിശ്വിഷ്ട വ്യക്തികളുടെ ശിഷ്യത്വവും മുന്നു ദശാസ്പൂക്കാലത്തിലെയിക്കം കാലഭേദത്തോളം കലാലയാഭ്യാപനവും എല്ലാമറ്റ പുസ്തകങ്ങളുമായുള്ള നിസ്ത്രേഖനമായ സന്ദർഭവുമായിരുന്നു. ഇവകുടാതെ അഴീക്കോട്ടിലെ അസാധാരണമായ വാഗ്മിത്വത്തിന് ആത്മവിദ്യാസംഘസ്ഥാപകനായ ശ്രീ വാർദ്ദാനന്ദഗുരുവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യരാഖായ എം.ടി.കുമാരൻ, സ്ഥാമിബൈഹവും, ആര്യുദ്ദേശസാമായിയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നവും നൽകുകയുണ്ടായി.

വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലംമുതലേ, സാമുഹിക പ്രവർത്തനങ്ങളിലപ്പേബം എർപ്പെട്ടിരുന്നു. പതിനേട്ടാം വയസ്സിൽ അഴീക്കോട്ടിന്റെ

ആദ്യലേവനങ്ങൾ മാത്യളുമി ആച്ചപ്പതിപ്പിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവന്നു. പത്തൊമ്പതാം വയസ്സിൽ ഉള്ളൻ, വള്ളത്തോൾ, കുട്ടികുഷ്ണമാരാർ എന്നിവരുമായി സഹമുഖവും സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. ദീനബന്ധു പത്തൊമ്പതിൽ പത്രാധിപരാകുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഇരുപത്തിയൊന്നു വയസ്സുകാരനായി രുന്ന്. കണ്ണുരിൽനിന്നും ആരംഭിച്ച 'നവയുഗ'ത്തിലൂപ്പ് ഒരു വർഷം അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിക്കുകയുണ്ടായി. മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ 'ഹരിജൻ' എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പത്രത്തിന്റെ മലയാളം പതിപ്പ് തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് സുകുമാർ ദീനബന്ധുവിൽചേരുന്നത്. അക്കാലത്ത് ഹരിജൻിൽ വന്ന അനേകം ഇംഗ്ലീഷ് ലേവനങ്ങൾ സു. അ. എന്ന ചുരുക്കപ്പേരിൽ അഴീക്കോടു തർജ്ജമ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അപ്രകാരം വിദ്യാഭ്യാസം, രാഷ്ട്രീയം, സാമൂഹികം, എന്നീ മേഖലകളിലെ മഹാവൃക്തികളുമായുള്ള പാസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ളാം ഉള്ള അറിവ് ആര്ഥകമായുടെ ഒന്നാം ഭാഗത്തുനിന്നു നമുക്കു ലഭ്യമാണ്.

പലകാരണങ്ങളാലും അഴീക്കോടിന്റെ ആര്ഥകമ മറ്റ് ആര്ഥകമ കളിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമാണ്. മലയാളത്തിലെ ചില ആര്ഥകമകളിൽ 'ഞാൻ' ആണല്ലോ കമാനായകൻ. നായകന്റെ വിളയാട്ടത്തിന് ഒരു പരിശയും മരുഭയും കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ അത് അരോചകമായി അനുഭവ പ്പെടാം. അഹംവാദിയുടെ ആര്ഥകമായല്ലിൽ. അസത്യപ്രസ്താവനകൾക്ക് ഈ ശ്രമത്തിൽ സ്ഥാനമില്ല. ചരിത്രസത്യങ്ങൾക്ക് ഈ ആര്ഥകമായിൽ വളരെചുഡാടിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ശ്രമകർത്താവിന്റെ അനുകരണീയമായ പൂദയവിശാലത പ്രകടമാക്കുന്ന പലഭാഗങ്ങളും ശ്രമത്തിന്റെ മാറ്റു വർദ്ധിപ്പിക്കുക കത്തെന്ന ചെയ്യുന്നു.

ഈ വിശ്വാസ സത്യത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലഘട്ടത്തിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോഴേ അഴീക്കോടുമാഷിന്റെ ആര്ഥകമായുടെ മഹത്താം തികച്ചും വെളിപ്പെടുകയുള്ളൂ. ഇതര ആര്ഥകമകളിൽ ലഭിക്കാതെ ആഴവും അന്തിശ്രൂഖിയും അഴീക്കോടിന്റെ ആര്ഥകമായിൽ കളിയാടുന്നു.

വളരെ നീണ്ടകാലം ജീവിച്ചയാളാണ് അഴീക്കോട്. എടുത്ത ശാശ്വകാരാലം നില്ലാരമായ കാലയളവല്ലല്ലോ. ഈ കാലയളവിൽ കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹികരംഗവും രാഷ്ട്രീയരംഗവും, സാഹിത്യമന്ത്രങ്ങളും വളരെയെറെ മാറ്റങ്ങൾക്കു വിധേയമാകുകയുണ്ടായി. അഴീക്കോടിനെ പ്പോലെ മാറ്റങ്ങൾക്കു സാക്ഷികളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളവർ പലമാറ്റങ്ങൾക്കും കാരണമുതൽരൂമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ സാഹിത്യ സാംസ്കാരിക രാഷ്ട്രീയ പുരോഗതികൾ അഴീക്കോടിന്റെ നേതൃത്വവും സംഭാവനകളും അവഗണിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. പൊതുജീവിതത്തിലും സ്വകാര്യ ജീവിതത്തിലും ഇത്രതോളം നിഷ്കപടത പാലിക്കുവാൻ മറ്റേതെങ്കിലും നേതാവിനു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന കാര്യം സംശയമാണ്.

ഈ ആത്മകമയിലെ 'എഴുത്തുകാരുടെ പക്ഷിക്കൂട്ടിലെ'നാ ഒന്നാം ഭാഗത്തിലെ ഇരുപത്തിയഞ്ചാം അഖ്യായത്തിൽ അഴിക്കോടുമായുള്ള മാഷിന്റെ വ്യുദയബന്ധത്തക്കുറിച്ച് എടുത്തുപറയുന്നു. കോഴിക്കോടും മാഷിന് ജമഗാമമായ അഴിക്കോടിനു തുല്യമായ ഒരു പ്രദേശം തന്നെയാ തിരുന്നു. എക്കലോകമെന്നും ലോകസംസ്കാരമെന്നും നാം എത്രയൊക്കെ ഐഡാഷിച്ചാലും ദേശസ്ഥനേഹരതിൽ നിന്നു വിച്ചുമാറാൻ ആർക്കും കഴിയുകയില്ല. അന്നോന്നുസ്ഥനേഹരതിൽ ഉള്ളഭിയിക്കുന്ന സംതൃപ്തിയുടെ പിത്രമാണ് ഡോ. ജോൺസംസ്റ്റ് പക്ഷിക്കൂട് എന്ന പ്രയോഗം. കോഴിക്കോട്, മാഷിന്റെ ജീവിതത്തെ അനഘ്പമായിത്തന്നെ സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു. ഉറുഖ്, എസ്.കെ.പൊറുക്കാട്, വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീർ, എൻ.പി.മുഹമ്മദ്, എം.ടി.വാസുദേവൻ നായർ, ആർ. രാമചന്ദ്രൻ, എൻ.എൻ.കക്കാട്, തിക്കോടിയൻ, കെ.പി.കേശവമേനോൻ തുടങ്ങിയ ടുനവധി എഴുത്തുകാരായ ആത്മമിത്രങ്ങൾ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ സ്ഥനേഹാദരങ്ങൾക്ക് പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. ഇവരെ കുടാതെ തകഴി ശിവശക്രപ്പിള്ള, കേശവദേവ, ശുരനാട് കുണ്ഠരൻപിള്ള, ഡോ. ഭാസ്കരരൻ നായർ, എം.പി. അപ്പൻ, മുണ്ടഗ്രേറി, മാരാർ, കുറ്റിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള തുടങ്ങിയ പഴയ സാഹിത്യ മിത്രങ്ങൾക്കും ആത്മകമയിൽ ഇടഞ്ഞൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

അഴിക്കോട്ടമാഷിന്റെ ജീവിതത്തിൽ അഖ്യാപനത്തിനും പ്രസം ഗത്തിനും രാഷ്ട്രീയം, സാഹിത്യം, തുടങ്ങിയവയ്ക്കും ഉള്ള പ്രാധാന്യ ത്തിൽ വലിയകുറവില്ലാത്ത പ്രാധാന്യം പാചകം ചെയ്തുതന്നവർക്കും കാർ ദൈവപ്പെട്ടെന്നും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അരനുറ്റാണ്ടുകാലമായി അവർ മാഷിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അവിഭാജ്യാദ്ദകങ്ങൾ തന്നെ ആയിരുന്നുവെല്ലോ. ഇന്നോളം ആരുംതന്നെ ഇത്തരം കമാപാത്രങ്ങൾക്ക് ആത്മകമയിൽ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തതായി വായിക്കാനിടയായിട്ടില്ല. പല പാചകവേഷങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുകളജ്യത്തിൽ വിലസിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മികവെരും നിശ്വലുകളായിട്ടും മാഷിന്റെ ഓർമ്മയിൽ തങ്ങിനിന്നിട്ടുള്ളൂ. വെപ്പുപണികൾ കുടുതലും ഉണ്ടായിരുന്നത് പുരുഷന്മാരായിരുന്നു. വിശ്വരിൽവച്ച് ഓമന, ലീല, രമ, എന്നീ സ്ത്രീകളും പാചകക്കാരായി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ രൂ ധാരാളം സംസാരിക്കുന്ന കുടുതലിലായിരുന്നു. എകിലും മാഷ് അവളുടെ ബഹുഭാഷണത്തെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. കാരണം 'തൊൻ വെളിയിൽ ബഹുഭാഷണം നടത്തുന്നു അവൾ വിട്ടിനുകൂട്ടും, അയൽപ്പക്കങ്ങളിലും. വീട്ടിൽ അനക്കമ്പുണ്ടെന്നു വരുത്തുകയും ചെയ്യും.'

പാചകവിദ്യപോലെതന്നെ ശ്രേഷ്ഠതയുള്ള തൊഴിലായിട്ടാണ് കാർ ദൈവപിംഗിനെയും മാഷ് കണ്ടിരുന്നത്. വാഹനം ഓടിക്കലും, കേഷണം

പാചകം ചെയ്യലും താൻ തൊഴിലാണെന്ന ധാരണ ഒരു പൊട്ട് ഫ്യൂഡൽ അവഗിഷ്ഠം മാത്രമാണെന്നും മാറ്റുർ കരുതിയിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ പത്തിരു പത്തു വർഷക്കാലം മാഷിനെ നിശ്ചൽപ്പോലെ പിന്തുടരുന്ന ദൈവവർഗ്ഗാണ് സുരേഷ്. മാഷിനെ അയാൾ പിതൃത്വലുംനായി സ്നേഹപിഴിയിരുന്നു. എല്ലാ വരും ഇങ്ങപ്പെടുന്നയാളായിരുന്നു ഈ ദൈവവർ. അവസാനനാളുകളിൽ സുരേഷ് ദൈവവർഗ്ഗുടെ നിലയിൽനിന്നുമാരി, മാഷിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന എല്ലാ കാര്യപരിപാടികളും നിയന്ത്രിച്ചു ശരിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു സെക്രട്ടറി കുടിയായിരുന്നു. സുരേഷ് ഒരിക്കലും മാഷിനെ പേര് ദുരുപയോഗപ്പെട്ടു താഴിയിട്ടില്ലെന്നകാര്യം പ്രത്യേകംതന്നെ ആത്മകമയിൽ അദ്ദേഹം എടു തന്മുഹാദിനാണ്.

ഒരു ആത്മകമയിൽ സ്ത്രീവിഷയം കൊണ്ടുവരുമോ എന്നു സംശയിക്കുന്നവർ പലരും കണ്ണേക്കാം. വിഷയംവന്നാൽത്തന്നെ സ്ത്രീപുരുഷബന്ധത്തിന്റെ താത്തവിക ആലോചനയായിരിക്കും കുടുതൽ ഉണ്ടാ വുക എന്നാണ് മാഷിനെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ മാഷിനെ കാഴ്ചപ്പോക്ക് ഇതിൽനിന്നെന്നല്ലാം വ്യത്യസ്തമാണ്. ചെറുപ്പത്തിലേ വിവാഹിതനായി ശാർഹസ്ഥ്യത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കാതെ ബോധചര്യം സീകരിച്ചയാളായി രൂനുവെല്ലാം അദ്ദേഹം. വേദാന്തചീന മാഷിൽ വളർത്തിയതിന് വാർദ്ധാ നന്ദശുരൂവിന്റെ ആത്മയൈ പ്രഭാഷണങ്ങൾ സഹായകരമായിരുന്നു. ഭാതിക മോഹങ്ങൾക്ക് കീഴടങ്ങാതെ ധീരനായി ജീവിക്കാനുള്ള ആഹാനമായി രൂനു ഗുരുവിന്നേറ്റ.

എല്ലാ സ്നേഹദേശങ്ങളും സെക്സിന്റെ ഉപോത്സവനമായി കാണുകയാണ്, സിശണ്ട് ഫ്രോയിഡ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ജീവിതം മുഴുവൻം സെക്സ് ആക്കിത്തോർക്കാൻ ആർക്കും കഴിയുകയില്ല. മാതൃഭാവംപോലും ലൈംഗികതയാണെന്നു ഫ്രോയിഡ് വ്യവ്യാനിച്ച് പുണ്യത്തെ പാപമാക്കി. മനുഷ്യൻ്റെ വികാരമഹത്തവത്തെ നിസ്സാരമാക്കുകയായിരുന്നു തുടർന്ന യുദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

പുരുഷന് സ്ത്രീ സംഗമം മിക്കവാറും നേന്മിഷികമായ ഒരു ക്ഷേഖാ ഫോൺ. ഈ ക്ഷേഖാം അവസാനിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പുരുഷൻ് ശരീരത്തിലും മനസ്സിലും ഒഴിഞ്ഞ തോർസബിപ്പോലെ ചുക്കിച്ചുള്ളഞ്ഞുന്നു. ലൈംഗിക തയ്യാറ താടിവേഷം കെട്ടിയില്ലെങ്കിൽ പുരുഷനും സ്ത്രീയും തമിൽ വെറും സ്നേഹത്തിന്റെ ബന്ധത്തിൽ കഴിയാൻ ഒരു തടസ്സവും ഇല്ലെന്നാണ് ബോധചര്യം സീകരിച്ചിരുന്ന മാഷിനെ അഭിപ്രായം. സ്ത്രീയെ ലൈംഗികോപകരണമായി മാത്രം കണ്ട് അവളുടെ അനുസ്വാനരൂപങ്ങളെ കാണാതെ മാംസഭാഗം തീർക്കുന്ന പുരുഷനോട് മാഷ് സഹതപിക്കുന്നു.

കെന്തർമ്മഗമായ പുരുഷനിൽനിന്ന് എന്നാണാവോ മുക്കിയാകുക, അന്നാണ് സ്റ്റ്രൈമോചനമെന്നും മാഷ് ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ലൈംഗിക തയുടെ അധ്യതയിൽ നിന്നുള്ള മനുഷ്യമോചനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ആഫാനം നടത്തുന്ന ‘സ്റ്റ്രൈ എൻസൈ ജീവിതത്തിൽ’ എന്ന അഭ്യാസം (നാല്പുത്രിരണ്ട്) ഈ ആത്മകമതിലെ ഏറ്റവും തിളക്കവും പ്രകാശവും ചൊരിയുന്ന അശ്വിന്സ്‌ഹുലിംഗങ്ങളാണ് വിക്ഷേപിക്കുന്നത്.

അഴീക്കോക്കമാഷിൻസൈ യുറോപ്പ് പര്യടനത്തക്കുറിച്ചുള്ള സരസ മായ വിവരങ്ങളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ലഭ്യമാണ്. 1954-ലാണ് സിലോൺ ലേക്കുള്ള ഒരു കൊച്ചു വിനോദയാത്ര അദ്ദേഹം നടത്തിയത്. റണ്ടാമത്തെ വലിയ വിദേശസഞ്ചാരം 1988-ൽ അമേരിക്കയിലേക്കും ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു മായിരുന്നു. ചിക്കാഗോവിലെ ഓന്നാമത്തെ മലയാളി സമേളനത്തിൽ പങ്ക് കൂക്കുവാനായിരുന്നു അമേരിക്കയിലേക്കുള്ള യാത്ര. സാമി വിവേകകാനന്ന് ലോകമത്സ്യമേളനത്തിൽ പ്രസംഗം നടത്തിയ കൊള്ളപ്പസ് ഹാൾ കാണാൻ അദ്ദേഹം മറന്നില്ല. അവിടെനിന്ന് അല്ലാക്കിക്കും എന്ന് വിശേഷി പ്ലിക്കാവുന്ന രണ്ടു പ്രകൃതി വിസ്മയങ്ങളും കാണുകയുണ്ടായി. കൊള്ളിയോനർഡിയിലേ ഗ്രാൻഡ് കാനിയൻ, നയാഗ്രാവെള്ളിച്ചാട്ടം. ഇന്ത്യയുടെ ഹിമാലയംപോലെ ഷോരഗംഡീരിവും ഉദാത്ത മഹനീയവുമായ ദൃശ്യം. ‘ചെകിട്ടപ്പിക്കുന്ന ജലപാതത്തിന്റെ ഇരംവംകോണ്ട് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു അവിസ്മരണിയ പ്രതിഭാസമായി അത് ഉള്ളിൽ നിന്നെന്നുന്നു. നയാഗ്രാ യുടെ ചിന്നപ്പിതറിയ വെള്ളത്തുള്ളികൾ ഞങ്ങളുടെ ശരീരത്തിൽ വീണ്ടു കൊണ്ടിരുന്നു. ഏതോ ദേവത ആയിരു വിരൽത്തുണ്ടുകളിലും നമ്മുടെ കുകുകയാണോയെന്നു തോന്നും! ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ നഗരമായ വാഷിംഗ്ടൺബിനെക്കുറിച്ച് അഴീക്കോക്ക് ഇത്രയും കുടെയെഴുതി; ‘ഭേദഗതിയ സ്വന്തമാരകങ്ങളും വിശ്വാതരംങ്ങളായ മൃസിയങ്ങളും കലാശാല റികളും ലൈബ്രറി ഓഫ് കോൺഗ്രസ്സും പെസ്റ്റിംഗ് എന്ന സേനാക്രോന്റവും സർവ്വോപരി ‘വെവറ്റ് ഹൗസ്’ എന്ന വിവ്യാതനാമത്തിൽ അറിയപ്പെട്ടുന്ന അമേരിക്കൻ ഭരണക്രമീയ സൗഖ്യസമുച്ചയവും എല്ലാം ചേർന്ന് ദർശനീയ സഹാഗ്രമായ ഒരുവരേണ്ടപുരിയാണ് വാഷിംഗ്ടൺ.

നൂയേഡാർക്കിൽനിന്നു ലണ്ടനിലേക്കാണ് അദ്ദേഹം പോയത്. ലണ്ടനിൽ മാഷിൻസൈ ജേപ്പംൻ കെ.ടി.ഗ്രോപാലകൃഷ്ണൻസൈ കുടെയായിരുന്നു താമസം. രണ്ടുമുന്നു ദിവസമേ അവിടെ താമസിച്ചിട്ടുള്ളു. അവിടെ വിശ്വമഹാകവി ചെയ്ക്കപ്പിയറുടെ ജനസ്ഥലമായ സ്ട്രാറ്റ്പോഡ് അപ്പാണ് ആവോണ്സ് അദ്ദേഹം സന്ദർശിച്ചു. ‘രാജാക്കന്നാരുടെ സ്വന്തമാരകങ്ങളുടെ ശാശ്വതമായിനില്ക്കുന്ന കവിയുടെ വരികൾ’, എന്ന് എഴുതിയ അനന്ദരകവിയുടെ പ്രതിമ അദ്ദേഹത്തെ വളരെ ആകർഷിച്ചു.

അഴീക്കോട് മാഷിന്റെ ആത്മകമ ഒരു യാത്രാമാഴിയോടെയാണ് അവസാനിക്കുന്നത്. അവന്തിരണ്ട് അദ്ദ്യാധാരങ്ങളുള്ള ആത്മകമയുടെ രണ്ടാംഭാഗത്തിന്റെ അവസാന അദ്ദ്യാധാരമാണ് ‘യാത്രാമാഴി’.

ഗാസിജിയുടെ ആത്മകമയുടെ അവസാന അദ്ദ്യാധാരത്തിന്റെ ശ്രീഹിഷകം ‘വിട്’ എന്നാണ്. അതിനു സമാനമായ ശ്രീഹിഷകം അഴീക്കോട് അവസാന അദ്ദ്യാധാരത്തിന് സീകർച്ചുത് മനഃപൂർവ്വംതന്നെ ആയിരിക്കണം. വിശ്വമഹാകവി രവീന്ദ്രനാഥ് ടാഗുറിന്റെ വാചകങ്ങളും യാത്രാമാഴിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടു.

‘ഗാസിജിയെപ്പോലെ കഴിഞ്ഞ ഒരു അവഗിഷ്ഠകാലം ഈനി എനിക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കില്ലെന്ന് എന്തായാലും ഉറപ്പിക്കാം. അങ്ങനെ ഉറപ്പി കുന്നതിനുള്ള ശക്തമായ യുക്തി എൻ്റെ 5 വയസ്സുതന്നെ. മൺമുഴക്കം ഞാൻ കേൾക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അത് എവിടെനിന്നോ പതുക്കെ മുഴുങ്ഗു നുണ്ടാകണം. പക്ഷേ ഞാൻ! അതിനാൽ ഞാൻ വായനക്കാരോടു വിട ചോദിക്കുമ്പോൾ അവസാനത്തെ വിടചോദിക്കൽക്കുടി മനസ്സിൽ കരുതു നുണ്ട്. ഇതുവരെ ഞാൻ എൻ്റെ വാക്കുകളാണ് എഴുതിയത്. പക്ഷേ എൻ്റെ അന്ത്യാഭിവാദ്യം നമ്മുടെ വിശ്വമഹാകവിയുടെ നിരുപമവും നിരതിശയ നീവുമായ വാക്കുകളിൽ സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുടെ. ‘പ്രഭാസാഗരത്തിൽ പിരിയുന്ന ഈ താമരപ്പുവിലെ തേൻ ഞാൻ നുകർന്നുവെന്നും അങ്ങനെ എൻ്റെ ജനം അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടുവെന്നും ആയിരിക്കുന്നു’. ‘

സത്യവും ഭാവനയും ഇടകലർത്തി ഒരുക്കുന്ന കലാസ്പൃഷ്ടിയാ ണാല്ലോ ആത്മകമാം. ഈ ശ്രദ്ധത്തിൽ തത്തച്ചിന്തയുണ്ട്. മനഃശാസ്ത്ര മുണ്ട്, സാഹിത്യമുണ്ട്, വിമർശനമുണ്ട്, കലയുണ്ട്, കവിതയുണ്ട്, ശാസ്ത്ര മുണ്ട്, നിരീക്ഷണവുമുണ്ട്. എല്ലാം അത്യന്ത ഫുദ്യം. ആദ്യന്ത ചിന്താ മുന്നോക്കം. ഒരു ഗംഗയുടെയോ നെലിന്റെയോ മഹാപ്രവാഹംപോലെ കഴിഞ്ഞ എണ്ണപത്രത്തിയഞ്ചു വർഷത്തെ സംഭവബഹുലമായ ജീവിതത്തി ലും നേടിയെടുത്ത വിജ്ഞാനസംബന്ധം അനന്തരതലമുറയ്ക്ക് ഉപകാര പ്രമാക്കത്തക്കവിധി പുസ്തകരുപത്തിലാക്കി നൽകിയതാണ് ഈ അദ്ദ്യാ പക്ഷേരാഷ്ട്രം എൻ്റെ മഹാത്മായ നേട്ടം.

അഴീക്കോടിന്റെ സ്നിഗ്ധവഗംഭീരമായ ഭാഷാശൈലി സുപ്രസി ഭമാണല്ലോ. അതിന്റെ അനുപമ മാധ്യരൂപം ഈ കൃതിയിലുടനീളം ഓളം വെട്ടുന്നു.

‘എത്രക്കണ്ണാലും പ്രലോഭിക്കുന്ന പുതിയ കാഴ്ചകൾ പലതും കാണും നാട്ടിന്പുറങ്ങളിൽ. ഏറനാട്ടിലുള്ള തന്റെ ചുറ്റുപാടെല്ലാം നടന്നും (സന്ദർഭം 79-ാം പേജിൽ)

ദമയന്തീനിഷാദസംഗ്രഹം -

രേഖ പുനർവ്വായന

ഡോ. കെ. ശക്രമന്മാര്യി

മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ എറ്റവും ശ്രദ്ധാലൂപനീയമായ ഒരു സ്വംശ്ചട്ടിയാണ് നളചതിതം ആട്ടക്കമെ. അതിലെ കമാപാത്രങ്ങൾ ഒന്നിനൊന്നു മെച്ചപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നകാര്യത്തിൽ തർക്കമെല്ലാം. നളൻ, പുഷ്കരൻ, കലി, മുതുപർണ്ണൻ, കാട്ടാളൻ തുടങ്ങി മനസ്സിൽ തങ്ങിനില്ക്കുന്ന എന്ത്രയോ പാത്രങ്ങൾ. അതിൽ എന്തുകൊണ്ടും പ്രമാഥമാനീയൻ കാട്ടാളൻതന്നെ.

എന്നാൽ ദമയന്തിയോ? ആ പാത്രസ്വഭാവത്തിലെ ഒരു ചെറിയ പുഴുക്കുത്തുകൊണ്ട് - അതുകൊണ്ടുമാത്രം - ഈ ഗണത്തിൽപ്പെടാതെ മാറിനില്ക്കുന്നു. എന്നാണ് ദമയന്തിയെ ഈ കുട്ടത്തിൽപ്പെടാതെ എറ്റവും തമിലുള്ള കൂടിക്കാഴ്ച ഒന്നുകൂടി സുക്ഷ്മമായി പറിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

നളൻ ഉപേക്ഷിച്ച ദമയന്തി ‘വാഹിസം ശ്രസിച്ച’ സമയത്ത് കരയുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ കേട്ടാണ് കാട്ടാളൻ അവളുടെ സ്വരമായുരുവും അകൂതിമായുള്ളതും കണ്ണ് അടുത്തതുണ്ട്. എന്നാൽ ആപത്തിൽപ്പെടുകിടക്കുകയാണ് ആ തരുണി എന്നറിയുന്ന അവൻ നേരത്തെ തീരുമാനിച്ചുറച്ചിരുന്നപോലെ നീചത്വംവിട്ട് ഔച്ചിത്യം ആചാരിയ്ക്കുകയാണ്. ഉരഗത്തെ വധിക്കാൻ ഒരുബെടുന്ന അവൻ തന്റെ തോളിൽ താങ്ങിനില്ക്കാൻ ദമയന്തിയോടാവശ്യപ്പെടുന്നു. പ്രാണാൻ അപായപ്പെടുന്നവരെ രക്ഷിയ്ക്കുന്നോൾ മറ്റാണും നോക്കേണ്ടതില്ല എന്ന പ്രമാണത്തെ ആശയിച്ചുകൊണ്ടാണ് ആ നിഷാദൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നത്.

പെരുന്പാവിൽനിന്ന് ദമയന്തിയെ രക്ഷിച്ച കാട്ടാളൻ പിന്നീട് എന്നാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് നോക്കാം. തന്നെ സംരക്ഷിച്ച അവന് ഇനി

പോകാം എന്ന ദമയന്തിയുടെ ആജതെ കേൾക്കുമ്പോൾ തന്റെ ആഗ്രഹം അവൻ തുറന്നു പറഞ്ഞു. തനിയ്ക്ക് അവഭോടു തോന്തിയ അനുരാഗം അതൊരു കണക്കിന് അവർക്കുവരു സംരക്ഷണക്കവചമാണ്. കാട്ടിലും എത്തുനടക്കുന്ന അവർക്ക് ഇത്തരം അപകടങ്ങൾ ഇന്തിയും സംഖ്യാതരം അവളെ തന്റെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു ക്ഷണിയ്ക്കുന്ന അവൻ എല്ലാത്തരം സംരക്ഷണവും ഉറപ്പുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ ദമയന്തിയോ? ഒരാക്കമണിത്തിനും മുതിരാതെ തന്റെ ഇംഗിതം അറിയിയ്ക്കുക മാത്രം ചെയ്യുന്ന നല്ലവനായ കാട്ടാളതെന്നും മാക്കിക്കളയുകയാണ്. തന്റെ പ്രാണരക്ഷണത്തിന് സുകൃതമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും പ്രത്യുപകരമായി നല്കാനില്ലെന്നു പറഞ്ഞ ആ മഹാരാജത്തി തനിയ്ക്കു ലഭിച്ച വരദത്തിന്റെ ബലത്തിൽ അവന്നാണു തന്നെ മരണ തത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചതെന്നുകൂടി മറന്ന് അവനെ നാമാവശ്യങ്ങാക്കുന്നു.

മറ്റൊന്ന് ദമയന്തിയ്ക്കു കരസീയം എന്നാരു ചോദ്യം സ്വാഭാവികമായും ഉണ്ടാകാം. താൻ വിവാഹിതയാണെന്നും തല്ലക്കാലം ഭർത്താവുമായി വേർപ്പിരിഞ്ഞ് കാട്ടിലുലയുകയാണെന്നും ബോധിപ്പിച്ചാൽ തീരിച്ച ധാരയും അവൻ അവരുടെ പുന്നഃസമാഗ്രത്തിന് സഹായിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കില്ല. പ്രത്യേകിച്ചും കാട്ടാളത്തം മുഴുവൻ ഉപേക്ഷിച്ച് മനുഷ്യത്വം പ്രദർശിപ്പിയ്ക്കുന്ന ആ നിഷ്വാദൻ അതിനൊരുഞ്ചുകയില്ലെന്ന് എങ്ങനെ പറയാം? അതിനുപകരം ‘ഇതിലേറ്റും ആശ്വര്യം’ കൊള്ളുന്ന സെന്റ്യപ്പൻഡയാണ് നാം കാണുന്നത്. അതിൽ സ്വാഭാവികതയുണ്ട്. എന്നാൽ വനചരനെ പേപരണ്ണണയുന്ന അതിമുഖ്യനായി കാണുമ്പോൾ എവിടേയോ ഈ സ്വാഭാവികത നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ അവനെ സംശയിക്കേണ്ട യാതൊരുക്ക മവും അവന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടായിട്ടില്ല. ഇവിടെ ‘നിഷയേശവ്’ എന്ന സംബോധനകാണ്ട് താൻ നിഷയരാജാവായ ഒളഞ്ഞെ പത്തനിയാണെന്ന് കാട്ടാളന്ന് മനസ്സിലാക്കും എന്നാരു വ്യാഖ്യാനം സീകരിയ്ക്കാൻ വിഷമമുണ്ട്.

‘ഈ അബലേ നിൻ പ്രതലോപോദ്യതൻ സെമീവിപ്പു’ എന്ന വരം സ്ഥമരിയ്ക്കുകമാത്രമേ ദമയന്തി ചെയ്തുള്ളു എന്നും അതുകൊണ്ടാവധിതിൽ നേരിട്ടു പകില്ലെന്നും ആശേഷകിൽ കാട്ടാളന്റെ മരണത്തിൽ ദമയന്തിയ്ക്ക് യാതൊരാശ്വരവും ഉള്ളതായി കാണുന്നില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല തനിയ്ക്കാ വരം നല്കിയ ഇന്നോറിക്കളെ കെതിപുർവ്വം സ്ഥമരിയ്ക്കുകയാണ് പിന്നീട് ദമയന്തി ചെയ്യുന്നത് എന്നതുകൊണ്ട് ആ മരണത്തിൽ ഒരാശാസമാണ് ആ രാജപത്തനിയ്ക്കനുവേണ്ടപ്പെട്ടത് എന്ന് വ്യക്തം.

ഈ ദമയന്തിയ്ക്ക് വേരെ എന്നെങ്കിലും പോംവഴി ഉണ്ടായിരുന്നുവോ? മരണത്തിൽനിന്ന് രക്ഷിച്ച ആളെ വധിയ്ക്കുന്നതല്ല രാജയർമ്മം

എന്ന പരയാനുള്ളൂ. ആത്മരക്ഷണത്തിനു പ്രതിഹലമായി ആത്മനാശം നല്കിയതിനുപകരം ആത്മത്യാഗം കൊണ്ട് പാതിവ്വത്യം സംരക്ഷിയ്ക്കുകയായിരുന്നില്ലോ അഭികാമ്യം?

നജോപാവ്യാസം ആട്ടകമൊക്കാരൻ്റെ സ്വഷ്ടിയില്ലെന്നും പുർണ്ണവാക്തമാണെന്നും പറഞ്ഞതാഴീയാനും ഫുതുണ്ട്. എന്നാൽ പഴക്കമായിൽ വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്താൻ ടട്ടും മടിയുള്ള ആളായിരുന്നില്ലെന്നും അഭിവാദിയർ.

സത്യത്തിൽ, ആത്മത്യാഗം കൊണ്ട്, സഡയം തീരുമാനിച്ചുറച്ച് സംസ്കൃതചിത്തനായി മാറിയ കാട്ടാളൻ്റെ വ്യക്തിത്വശോഭ എന്നുകൂടി ഉജജ്വലിക്കുകയല്ലോ ചെയ്തത്?

76-ാം പേരിന്റെ തുടർച്ച.....)

നോക്കിയും അറിഞ്ഞ ചാത്തൻ ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം മടങ്ങിവരുമ്പോൾ ഒരു കുന്നിൻ ചെറിവിൽ ഒരു പൊയ്ക്കയുടെ ഓരത്ത് ചെമ്മുക്കിൽപ്പോലെ വിരിഞ്ഞു പുതുനിൽക്കുന്ന മാമനയായോരിലവുമരം നില്ക്കുന്നത് പകച്ചുനോക്കി നിന്നുപോയില്ലോ? കുമാരനാശന്റെ വർണ്ണന കളിൽ ഏറ്റവും മികച്ചതാണ് ഇതെന്നു പറയണം.”

ഈമാതിരി കാവ്യഭംഗിയുള്ള വാക്യങ്ങളിലുതുവാൻ ആ അനുഗ്രഹീത തുലികയ്ക്ക് നിഷ്പ്പരയാസം കഴിയുന്നു.

മന്ത്രിക്കുന്ന മനസ്സിൽ നിന്ന് കേൾക്കുന്നത്

പി. എൻ. വിജയൻ

മന്ത്രിക്കുന്ന മനസ്സ് (Whispering Mind) എന്ന ശ്രീ കെ. പി. ശ്രീധരൻ കമാകാവ്യം യിനിന്റെയും (Yin) യാങ്ങിന്റെയും (yang) അനന്ത മായ പ്രേമകമദയാണ്. മധുവിഡിയാത്രക്കിടയിൽ വധുവും വരനും - പ്രക്യ തിയും പുരുഷനും - ശക്തിയും ശ്രവനും - യിനും യാങ്ങും - അങ്ങനെ പല വിധത്തിൽ വായിക്കാവുന്ന ഇണകളുടെ ദൃശ്യാനുഭവങ്ങളാണ് കാവ്യ തതിലെ അടിത്തൊഴുകൾ. കേവല ദൃശ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഭാർഗ്ഗനികവും ആദ്യം ത്വികവുമായ ഒന്നന്ത്യങ്ങളിലേയ്ക്ക് കവിതയിലെ ഉൾക്കൊച്ചകൾ വായ നക്കാരനെ നയിക്കുന്നുണ്ട് എന്നതാണിതിന്റെ സവിശേഷത.

യിനിന്റെയും യാങ്ങിന്റെയും അനന്തമായ പ്രസാധകമ ആൽബർട്ട് എൻസ്റ്റ് എൻസ് $E = MC^2$ എന്ന പ്രസിദ്ധമായ സമവാക്യത്തിന്റെ അന്തസ്തയിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ്. ഇവിടെ E ഉം M ഉം C പിംഗ്യു തതിനും C പ്രകാശ വേഗതിനും പ്രതിനിധിവീക്കുന്നു. ഉംഖജസംബന്ധിയായ ഇത് സമവാക്യം സ്ഥാപിക്കുന്നത് ഉംഖജവും പിംഗ്യുവും ഓനിന്റെനെ വ്യത്യസ്ത പ്രകടന രൂപങ്ങളാണെന്നും അതിന് ഒരിക്കലും നാശമില്ലെന്നും മാത്രമല്ല, ഉംഖജമായി പിംഗ്യുവെന്തെ മാറ്റാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അത് ഉംഖജപ്പെരുക്കത്തിന്റെ അനന്തസാഖ്യതകളിലേയ്ക്ക് വഴി തുറ ക്കുമെന്നുമാണ്. പിംഗ്യുവും ഉംഖജവും വ്യത്യസ്ത രൂപങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം ക്ഷപ്പട്ടകയും അപ്രത്യക്ഷപ്പട്ടകയും ചെയ്യേണ്ടും അവയുടെ ആകെ തതുകയ്ക്ക് ഇന്നോളം പ്രപഞ്ചത്തിൽ മാറ്റമുണ്ടായിട്ടില്ല. അതുതന്നെന്നയാണ് ആപേക്ഷികസിദ്ധാന്തവും മറ്റാരുവിധത്തിൽ തെളിയിക്കുന്നത്.

ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും മതത്തിന്റെയും ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ആദ്യാന്തികശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ആത്യന്തിക നിഗമനങ്ങളിൽ പ്രപ

ബേഖാൽപ്പത്തിയെക്കുറിച്ചും ജീവനെക്കുറിച്ചും തരുന്ന വിശദീകരണങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ച വലിയ പിയോജിൻസിലൂണ്ട്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പ്രായത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഫിന്റുപുരാണങ്ങൾ തരുന്ന സുചനകളും ഭാതികശാസ്ത്രം തിട്ടപ്പെടുത്തിയ കണക്കുകളും ഫലത്തിൽ വളരെ അടുത്തടുത്തു നില്ക്കുന്നു. ഒരർത്ഥം തതിൽ പിണ്ടിയവും ഉംഖാജിയവും മുഴുവനായ ഓന്നിന്റെ ഘടകങ്ങളാണ്. യിന്നും യാദെങ്കിലും നമ്മുടെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതും അതുതന്നെന്നാണ്.

ചെറുതും വലുതുമായ പല സഹസ്രം എക്കോൾ ബഹുകോൾ ജീവികളടങ്ങുന്ന പ്രപഞ്ചപ്രതിഭാസങ്ങളിൽ യിന്നും യാദെങ്കിലും എക്കു തന്താട സഹവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. “വിസ്പുറിംങ്ങ് മെമ്പിൾ” എന്ന കാവ്യ തതിൽ ശാസ്ത്രം, മതം, ഭാതികശാസ്ത്രം, ആദ്യാത്മികശാസ്ത്രം, ജനി തകശാസ്ത്രം, പുരാണം, ഏത്തിഹ്യം, കമ, കെടുകമ, സ്വകലപ്പം തുട അദിയ എല്ലാ ഇഴകളും കൂടിപ്പിരിച്ച് നെയ്ത ഒരു പ്രണയകമധ്യാണ് യിന്നും യാദെങ്കിലും പ്രിയതമനുമായി പുനർജ്ജനിച്ച് പാടിയുറപ്പിക്കുന്നത്.

പുരാണമനുസരിച്ച് ആദ്യമുണ്ടായത് യിൻ അമവാ അന്ധകാര മാണ്. യാദെങ്കിലും അമവാ പ്രകാശം സംഭവിച്ചത് അതിനുശേഷമാണ്. യിന്നും യാദെങ്കിലും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ശർഭത്തിൽ ഓനിച്ചായിരുന്നു. അവരുടെ സാന്നിഡ്യം എല്ലായിടത്തും എല്ലാറ്റിലുമുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാറ്റിനെയും പുർണ്ണമാക്കുന്നതും ഭാഗിക്കുന്നതും അവർത്തനന്നൊരുണ്ട്. കാന്തത്തിന്റെ ഡ്യൂജീസൾപോലെ, വൈദ്യുതിയുടെ വിരുദ്ധാലടക്കങ്ങൾപോലെ രാത്രിയും പകലും പോലെ, അന്ധകാരവും പ്രകാശവും പോലെ അന്ധനമായ ഉംഖാജി ദ്രോണത്തിലൂണ്ട് നിന്നൊന്ന് വിശ്വാസമനുസരിച്ച് നിർവ്വാണം അമവാ മോക്ഷം കിട്ടാതെ ആത്മാകൾ - ജനന മരണങ്ങളുടെ ആവർത്തനപ്രക്രിയകളിൽ നിന്ന് മോചനം കിട്ടാതെ ആത്മാകൾ പുനർജ്ജന്തിന്റെ അവസരങ്ങൾ തേടിക്കൊണ്ട് പ്രപഞ്ചത്തിൽ കരഞ്ഞിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

“വിസ്പുറിംങ്ങ് മെമ്പിൾ” എന്ന കാവ്യത്തിൽ യിൻ പ്രിയതമ യായും യാദെങ്കിലും പ്രിയതമനുമുണ്ടും പ്രത്യുക്ഷപ്പെടുന്നു. അവർ വരുന്നത് അന്ന തമായ ഉംഖാജാത്തിന്റെ യമാർത്ഥമ ലോകത്തിൽ നിന്ന്, മായയുടെ സ്വാധീനത്തിൽ യമാർത്ഥമ ലോകത്തിന്റെ സ്വഭാവമുണ്ടക്കില്ലും അയതാർത്ഥമ മായ ലോകത്തിലേയ്ക്ക് ജീവിതത്തിന്റെ നാടകം കളിക്കുവാനാണ്. ജീവന്റെ ഓരോ രൂപത്തിലും യിന്നും യാദെങ്കിലും ഉണ്ട്.

പ്രിയതമയും പ്രയതമനും പ്രകാശത്തെ തോൽപ്പിക്കുന്ന മനസ്സിന്റെ വേഗത്തിൽ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തും എത്തി, അവിടെ യോക്കെ എന്നുസംഭവിക്കുന്നു എന്നറിയാനായി ശ്രമിക്കുന്നു. ബോധ തതിന്റെ മഹാസാഗരം ലക്ഷ്യമാക്കി നീഞ്ഞുന്ന ജീവന്റെ പ്രവാഹങ്ങളാണ് അവർ. വീണ്ടും അലകളായി, നീരാവിയായി, മേലങ്ങളായി, മഴയായി,

പ്രവാഹങ്ങളായി, മണ്ണതുനദികളായി മലമടക്കുകളിൽ അവർ പുനരവത്രിക്കുന്നു.

ജീവന്റെ നാടകത്തിൽ ജനന മരണങ്ങളുടെ ആവർത്തന ചട്ടക വുമായി അവർ താദാത്യും പ്രാപിക്കുന്നു. അവർ യാത്ര ആരംഭിക്കുന്നത് ഉള്ളജ്ജ ലേസാതല്ലീൽ നിന്ന് ജീവന്റെ ഓരോ മത്സരത്തിലും പങ്കടുത്തു കൊണ്ട്, ഓരോ രംഗവും ആട്ടി, അന്തിമാല്ലട്ടത്തിൽ നേരത്തെ എഴുതിവെയ്ക്കപ്പെട്ട സ്വപ്നനം വരെ, തുടങ്ങിയ ബിന്ദുവിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചെത്തുവാനുള്ള തരംയോടുകൂടിയാണ്.

യിന്നും ധാരായും തമിലുള്ള പ്രണയകമ ആസ്വദിക്കുന്നതിനും അനുഭവിക്കുന്നതിനും ഈ പ്രണയകാവ്യം ഒരു സാകലപ്പിക കമപോലെ ആദ്യം മുതൽ, ഒരു ഭാഗവും വിട്ടുപോകാതെ പിന്തുടരുവാൻ കവിമനസ്സി നോപ്പും അനുവാചകനും ആശഹിച്ചു പോകും.

ആശയഘടനയനുസരിച്ച് ഈ പ്രണയകാവ്യത്തെ മുന്നായി തിരിക്കാം. ജീവിതത്തിന്റെ വർണ്ണരാജി എന്ന പേരിൽ (Spectrum of Life) ഉള്ള പ്രമമബണ്ഡഡായത്തിൽ ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾക്കു കുറുകെ നടത്തിയ സന്ദർശന ധാത്രകളുടെ യഥാർത്ഥ വിവരങ്ങളാണ്. അനുഭവത്തിന്റെ സ്ഫടിക ക്ഷട്ടിയിലുടെ കടന്നുപോവുമ്പോൾ വിടരുന്ന ജീവിതത്തിന്റെ ആശ്വര്യക രൂപയ വർണ്ണരാജിയാണ് ഈ വിഭാഗത്തെ സന്പന്നമാക്കുന്നത്. എല്ലാ അനുഭവങ്ങളും ഒരാൾക്കു വിധിച്ചതല്ല. എങ്കിലും ഒന്നിലേറെ അനുഭവങ്ങളിലുടെ വലിയെയരു അനുഭവലോകത്തിന്റെ പരിപ്രേക്ഷ്യം ലഭിക്കുന്നു. ഈ വണ്ണം തിരിക്കപ്പെട്ട പ്രധാനമായും പ്രകൃതിയിലെ അതിന്തണ്ണള്ളും മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ അതിന്തണ്ണള്ളുമാണ് വിഷയം. വ്യത്യസ്ത ഭൂവിഭാഗങ്ങളിലെ മനുഷ്യജീവി തരിതികളും പ്രതികരണങ്ങളും വൈവിദ്യമാർന്ന ജനജീവിതത്തിന്റെ നാധിമിടപ്പുകൾ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. എല്ലാ കാഴ്ചകളേയും ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന കേന്ദ്രീകൃതയൗടകകം എല്ലാം നോക്കിക്കാണുന്ന ഒരു നിരീക്ഷകന്റെ സഹാര്യ ഭോധമാണ്. വിഭിന്ന സാമൂഹ്യസാംസ്കാരിക രംഗങ്ങളിലുടെ സന്ന്ദേശകരമായ അനുഭവങ്ങളിലും മുല്യവത്തായ സംരംഭങ്ങളിലും ഭാഗഭാഗായിക്കൊണ്ട്, ജീവിതം പകിട്ടുകൊണ്ട് അനുഭവിക്കേണ്ടതാണെന്നും അതിന്റെ നന്ദകൾ വരാനിരിക്കുന്ന തലമുറകൾക്കു കൈമാറേണ്ടതാണെന്നും ഉള്ള സന്ദേശമാണ് ഒന്നാം ഭാഗത്തെ ശ്രദ്ധയമാക്കുന്നത്. കവിത പൊതുവെ പ്രകൃതി, പരിസ്ഥിതി എന്നിവയിൽ നിന്നു തുടങ്ങി ഭാർഷിനിക്കു കൂടുതൽ വരെ വികസിക്കുന്നു.

ഒണ്ടാമത്തെ ആശയ വിഷയം പ്രണയമാണ്. പ്രണയത്തിന്റെ മഴ വില്ല് (Rainbow of Love) എന്നാണ് ഈ വിഭാഗത്തെ നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഇവിടെ ഹൃദയത്തിന്റെയും മനസ്സിന്റെയും ആത്മാവിന്റെയും

തീവ്രവികാരങ്ങളാണ് വാഴ്ത്തുന്നത്. ഈവ വായനക്കാരെ സ്ത്രീപുരുഷ ബന്ധത്തിന്റെ പരിഗുഖ വിഹായന്മീലേയ്ക്ക് ഉയർത്തുവാൻ പദ്ധാപ്തമാണ്. നിസ്വാർത്ഥ സ്നേഹത്തിന്റെയും, സ്നേഹിക്കുന്നതിലും സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നതിലും ഉള്ള ആഫ്റ്റാവാതിരേക്കത്തിന്റെയും, അതുപോലെ തമിൽപിതിയുന്നതിന്റെയും എപ്പോലീറ്റെയും വിഹാത്തിന്റെയും അരക്ഷിത്വം തിന്റെയും അനിശ്ചിതത്വത്തിന്റെയും അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വേദനകളുടെയും വ്യാകുലതകളുടെയും തീക്ഷ്ണാമായ പകർപ്പുകളാണ്, തിളങ്ങുന്ന രേഖാചിത്രങ്ങളാണ്, ഈ വണ്ണം.

മുന്നാമത്തെ ആശയലോകം ബോധത്തിലേയ്ക്കും ഇഞ്ചാനത്തിലേയ്ക്കും ആനന്ദത്തിലേയ്ക്കും ഉള്ള തീർത്ഥ യാത്രയാണ്. (Awareness, Enlightenment & Bliss).

ഈ ഭാഗം തുടങ്ങുന്നത് കംബോധിയായിലെ വ്യക്ഷക്കേഷത്രസമുച്ചയത്തിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രയുടെ ശ്രാമസക്കീർത്തനമായാണ്. ഈ കവിതകളിലെ വെളിച്ചും നിലനില്പിന്റെ പ്രഹോജികകൾക്കുള്ള പരിഹാരക്കുറിപ്പുകൾ കൂടിയാണ്. അവ വിധിക്കും നിശ്ചയാർഹസ്വത്തിനും ഇടയിലുള്ള ജീവിതയാത്രയുടെ പ്രാതസ്മരണകളിൽ നിന്ന് മനസ്സിനെ മെരുക്കിയെടുത്ത്, ശുശ്വരികൾച്ച്, ബോധത്തിലേയ്ക്കും ഇഞ്ചാനത്തിലേയ്ക്കും പരമാനന്ദത്തിലേയ്ക്കും ഉയർത്തുന്നതുവരെ തുടരുന്നു.

ഈ കാവ്യവണ്ണസത്തിലെ പരാമർശങ്ങൾ ഹിന്ദു, ബുദ്ധ, ക്രിസ്തീയ, സുഫിസ്റ്റ് ചിന്താധാരകളിലേയ്ക്കും, യോഗ, പ്രാണാധ്യാത്മ, ധ്യാനം, തന്ത്രം, മന്ത്രം, യന്ത്രം തുടങ്ങിയ ഉപാധികളിലേയ്ക്കും വളരുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽ ചിലത് ശരിയായ രീതിയിൽ പരിശീലിക്കുകയാണെങ്കിൽ സുന്നരമായ ശരിവും സത്യസന്ധമായ മനസ്സും ശിവാത്മകമായ ആത്മാവും വളർത്തിയെടുക്കുവാൻ സാധിക്കും. ഇതിലെ കവിതകളിലെ അന്തർഭാർ സ്വാമി വിവേകാനന്ദന്റെ ഗീതാഭാഷ്യത്തിൽ വിശദീകരിക്കുന്ന രാജയോഗം, കർമ്മയോഗം, ഭക്തിയോഗം, ഇഞ്ചാനയോഗം തുടങ്ങിയ നാലു ചിന്താപദ്ധതികളിലേയ്ക്ക് വെളിച്ചും വീശുന്നുണ്ട്.

ബേഹമജാനാനത്തിന്റെയും ആത്മീയതയുടെയും ഒരു തീളക്കം വീണുകിടുന്നത് ജീവിത നബിയുടെ സുക്ഷ്മ വ്യതിയാനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ നല്ലതാണ്. ബുദ്ധിസ്റ്റകളുടെ രോഗനിർണ്ണയരീതി, ചികിത്സാരീതി, വൈദ്യവിധികൾ, ജൈനിസം, ബ്രഹ്മാനിസം, സുഫിസം, ഹിന്ദുധാരിസം തുടങ്ങിയ മതങ്ങളിലെ വിശാഖ പ്രമാണങ്ങൾ, ഏന്തിനേരെ ആദിശക രെന്റെ അഭേദത്തോർജ്ജനം വരെയുള്ള മേഖലകളിലേയ്ക്ക് വളരുന്ന ചിന്തകളുടെ തീർത്ഥ കണ്ണങ്ങൾക്കാണ് പവിത്രതീകരിക്കപ്പെട്ടതാണ് ഈ വിഭാഗത്തിലെ മിക്ക കവിതകളും.

വേദങ്ങളുടെയും വേദാന്തങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാന സാരാംശ അശ്വ വേണ്ടതിയിൽ ഉൾക്കൊണ്ടാൽ ജീവിതത്തിലെ ദുരിതങ്ങളും ദുര നഞ്ചങ്ങളും നേരിടാനുള്ള ഉൾക്കരുതൽ ലഭിക്കുമെന്നത് സുവിഭിത്തം. ശരീര തതിനേറ്റെയും മനസ്സിനേറ്റെയും അടിസ്ഥാനപ്രമേയങ്ങൾ സുന്ദരമായ ശരീര തതിൽ സുന്ദരമായ മനസ്സ് വളർത്തിയെടുക്കുവാനാണെന്ന് ലോകത്തിലെ മികച്ച പുരാണ ശ്രദ്ധങ്ങളിലുമുണ്ട്. അതിനു വേണ്ടി കണ്ണടത്തിയ ഭാര തീയ രീതികൾ കുണ്ഠ്യലിനിയെ ഉണർത്തുന്നതിനും സുഷ്മമന്ത്യിലെ ഉറർപ്പജ്ഞക്രമങ്ങളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിനും ഉള്ള യോഗാദ്യാസ അഭ്യാസം. അവ ആധ്യാത്മിക ശാസ്ത്രീയ നിഗമനങ്ങളുമായി സാമ്യമുള്ളവയാണ്.

ജീവിതത്തിൽ ഇണയെ കണ്ണടത്താനുള്ള ആദ്യ പാതയം കോടി കണ്ണകൾിനു ബീജങ്ങളുടെ ഒരു അംഗ്യവുമായി സംയോജിക്കാനുള്ള മാരഞ്ഞതാണ് പതയത്തിൽ നിന്ന് വിഭിന്നമല്ല. അതുതന്നെന്നാണ് യാങ്ങ് ഡിനിനെ കണ്ണടമല്ലെന്നതിനുള്ള അല്പത്തില്ല. “ജീവിതത്തിലെ പ്രമഹാത്യം” “ആത്മാവിന്നേ യാത്ര” “സുവർണ്ണപ്പുകൾ” “പരമാനന്ദം” “രബവത്തിന്നേ സമ്മാനം” തുടങ്ങിയ മുന്നാം വാഞ്ചലത്തിലെ കവിതകൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് ഒരു അലച്ചിലിന്നേയും കാത്തിരിപ്പിന്നേയും കണ്ണടത്തലിന്നേയും സംത്രാസമാണ്.

ഈ പുസ്തകത്തിലെ മുന്നു പിഭാഗത്തിലുള്ള എല്ലാ കവിതകളും അദ്ദേഹാനും ബന്ധപ്പെടുകിടക്കുന്നവയാണ്. ഇവയിലെ കേന്ദ്രീകൃത ആശ യങ്ങളിൽ ആഖ്യാതമിക്കൾക്കും ആത്മായശക്തിയും ജീവിതരത്തിയെയും ജീവിതാസക്തിയെയും അപേക്ഷിച്ച് വളരെ ഉയരത്തിലാണെങ്കിലും ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് നേടാവുന്നതിന്റെ പരമാവധി നേടുക എന്നതാണ് ഇതിലെ പ്രധാന സന്ദേശം.

മനസ്സ് (Whispering Mind) എന്ന കാവ്യസങ്കല്പം കവിയുടെ ചിദംബരത്തിൽ ജനമെടുത്ത ആശയമാണ്. കവിമനസ്സിന്നേ ചാക്ക വാളത്തിൽ അനുഭവപ്പെട്ട ആനന്ദനുത്തത്തിന്റെ ഉപോല്പന്നങ്ങളാണ് ഇതിലെ കവിതകൾ എന്ന് കവി തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. കവിയ്ക്കൊപ്പം നടക്കാൻ ഉത്സാഹിച്ച വായനക്കാരന് അതിന്റെ നേരിയോരം ശാമേ സാധ്യതമാക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. എങ്കിലും അങ്ങനെയൊരു അനുയാതയ്ക്ക് പ്രചോദനമാവുന്നതുതന്നെ ധാരാളം ധാരയും ധാരതയിൽത്തന്നെന്നാണ്; എത്തിച്ചേരലില്ല.

മാന്യൻ

മുകുന്ദൻ, മാണ്ണോട്ട്

‘മാന്യന്നാരെ അവഹേളിക്കരുത്! ’

കണ്ണും മുഖവും ചുവപ്പിച്ച് പ്രത്യേക ഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാവരും ചിരിയടക്കി.

‘അച്ചൻ ഞങ്ങളെ ഇതു വിശ്വാസല്യാതെ ആയീലോ! വേണ്ടതു വേണ്ടപ്പോൾ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ കാര്യങ്ങൾ നടക്കണം? അമ്മേദ വിഷമം അച്ചൻ അറിയണ്ണോക്കാ?’

—എന്നാലും മകൾ സാധ്യാരം പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ രംടവ് എടുത്തത്.

— ഇതാണോ മാന്യത! എന്നു ചോദിക്കാനാണ് മകൾക്കു തോന്തിയത്. അങ്ങനെ ചോദിച്ചാൽ പിന്ന വല്ലാതെ പുകിലാവും.

അച്ചന്മാർ തനിയെയ്യാണ് പാർപ്പി. സ്വന്തം പ്രാരംഭ്യങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇടക്കിടെ മകളും മകളും പോയിനോക്കും. രണ്ടുമുന്നുഡിവസം ഒപ്പം കുട്ടാം. ചിലപ്പോൾ കുട്ടിക്കൊണ്ടുപോകും. ഒപ്പംതാമസിപ്പിക്കും.

അദ്ദേഹത്തിന് ഇംഗ്ലീഷ് എല്ലാവരേയും ഒരു വിശ്വാസക്കേടുപോലെ - “ബേഗില് വെച്ചത് കാണാനില്ല. ആരേ അതെടുത്തത്? - എന്ന ചോര്യമാകും.

എന്തു പറഞ്ഞാലും ചറവും ചൊറിയും തീരില്ല. അദ്ദേഹത്തിന് മറവിയും കലശല്ല്.

ഇലക്കടക്കിൾടി, ടെലഫോൺ, ഗ്രാന്സ്, പാല്പ് പ്രത്യേക എന്നിവയ്ക്കുണ്ട് പണം കൃത്യമായി നൽകും. ബില്ലുകൾ വരും മുമ്പുതന്നെ ബേജാൻ തുടങ്ങും. ബന്ധപ്പെട്ടവരെ കണ്ടാൽ വിടില്ല - “എയ്, ആയീലേ? ഈ കാഴ്ചേഡാട്ട് കൊണ്ടോയ്ക്കൊള്ളാം”

“അയിട്ടില്ല തിരുമെന്നീ. ബില്ല്‌വരും. അപ്പോ മതി.”

“അതോണ്ട് കാര്യല്ല. തനിക്ക് പറഞ്ഞാമ്മതി! എന്നിട്ട് വൈകി വന്ന് പിശ അടക്കേണ്ടരും. നിയ്ക്ക് നിള്ളണ്ട് നിങ്ങെട സുത്രം...”

അപ്പോ, എത്ര ഉറുപ്പും അറിഞ്ഞും അറിയാതേം ചെലവായിപ്പോ നാൽ? എന്നാൽ ഒരു ആർ.ഡി. തുടങ്ങിക്കും?

“നിന്നു പറഞ്ഞാമ്മതി! ഒരു ആർ.ഡിം, എപ്പാം! പണം ബഡ പുത്തിരിക്കുമ്പോൾ? ഇതാരാ ബിൽഡേറ്റോ?”

“അതാരാണാക്കും?”

“കുറച്ച് അന്തംവേണം.”

മലയാളപത്രത്തിനു മാത്രമല്ല, മകൾ കൊണ്ടുവരുന്ന ഹിന്ദുവും ഏകി സോമിക് ടെടംസും എടുത്ത് കണ്ണടവെച്ച് നോക്കണ്ടുകാണാം.

“അപ്പുന്ന ഇത്തുല്ലാം മൻസ്സാവണ്ണുണ്ടോ?” എന്ന് മകൾ ചോദിച്ചാൽ അദ്ദേഹം തുടങ്ങും.

- “ക്കു മനസ്സിലാവണ്ണാർ ബഡ വേരെണ്ടമ്പോ! ഒരാളെ മണ്ഡ നാക്കി ആരും തെളിയണം!”

പറഞ്ഞുപറഞ്ഞ് ആർ.ഡി. തുടങ്ങാം എന്നായി. പോറ്റുപോൾ സിൽ അപ്പുന്നു കുടെപോയിട്ട് വേണ്ടണനില്ല എന്നായി മകൾക്ക്. ഒട്ടും ക്ഷമയില്ല. വെറുതെ തർക്കിക്കൂച്ചാലോ?

“എയ്, ഒരു ആർഡി. തൊടങ്ങണാലോ.”

“ആയ്ക്കോട്ട്.”

അതിരന്തെ കടലാസുകൾ പേരും അധ്യസ്ഥമല്ലാം എഴുതിശരിയാ ക്കുണ്ടാൾ ചോദ്യമായി.”

“ഇതേയും, ഒന്നുരണ്ടുകൊല്ലുത്തെ ഓനിച്ചടച്ചാലോ ഹോ.”

“മാസംതോറുമാണ്ടിന്നു രീതി. ഓനിച്ചടക്കുണ്ടാക്കിൽ റിബേറ്റ് ഇണ്ട്.”

“തന്നെ സഭജന്യമാനുംവേണ്ട. എന്നിട്ട് പലിശ കുറയ്ക്കാനമ്പോ?”

“പലിശ കുറയില്ല, പേടിക്കേണ്ട്.”

“ആർ.ഡി. എന്നുംപറഞ്ഞ് എല്ലാമാസോമിങ്ങെന നടക്കാൻ പറ്റില്ല.”

“എന്നാൽ എപ്പ.ഡി. ആവാം.”

“അതുവേണ്ട. കൂട്ടിയ്ക്ക് ആർ.ഡി. മതി എന്നാണ്.”

എന്നിട്ട് എപ്പ.ഡി. മാതിരി, ആർ.ഡി. അടച്ച് എക്കാണ്ട് തുടങ്ങി.

“ആ വിവാൻ വല്ലാതെ ക്ഷേണിപ്പിച്ചില്ല!

റിബേറ്റ് കാർ പാസ്സബുക്കിന്റെ കുട മകൾ വാങ്ങിയത് അദ്ദേഹം അതു ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടിരെല്ലാണു തോനുന്നു.

ഒലമോൺ മുഴങ്ങിയാൽ അകലെവിന്ന് അദ്ദേഹം പറയും -
“ഓ വർണ്ണം”

പിന്നേയും ഹോസ്റ്റി.

“ഇപ്പവരാം ന് പറഞ്ഞല്ലോ?”

“ആരോടാ ഇപ്പറയണ്ട്?” -മകൾ.

“വിളിക്കണ കേട്ടില്ലോ?” അനുസരണം വേണം കുറേയ്ക്കും.”

“മുത്തയ്ക്കു പതിനഞ്ചാമ്പി ലോകാവസ്ഥാനാഭ്യർത്ഥിക്കും.” - മരുമകൾ.

“ആരേപറഞ്ഞു്?”

“തൊടി കിളയ്ക്കണ രാമൻ.”

“എന്നാൽ എന്തേ ലോകം അവസാനിക്കാരായിട്ടില്ല. നിങ്ങളെ യോക്കെ ഇനിയും ചിലപാംഞ്ചൾ പഠിപ്പിക്കാനുണ്ട്. എണ്ണപതുകൊല്ലം എടു ദിവസംപോലെയേ ആയിട്ടുള്ളു....”

ബാറ്റി, ഷൈഡ്, മരുന്നുകൾ, വീടുസാമാനങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്ക് അദ്ദേഹം പലവട്ടം പോവും കടകളിലേക്ക്. ഇടക്കിട ബാക്കിലേക്കും. ആരെ കില്ലും പ്രത്യേകിച്ചുനേക്കില്ലും ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ അത് അമാന്തമാകും.

“എത്ര ബാറ്ററിയായി. വാങ്ങണ്ണു്!” എന്ന് അധിക പരിഞ്ഞപ്പോൾ,

“ഇത് നിങ്ങള് തേവർക്ക് തിരിവെക്കും പോലെയല്ല! ദോർച്ച നേക്കിയാൽ നല്ലാണം കാണണം.”

വേണ്ടപ്പെട്ടവർ വന്നാൽ നാലുപാടും നിന്ന് വാഗ്യാദമുണ്ടാകും. രാഷ്ട്രീയം, പാർട്ടി....

“ആളേ വടക്കിലാക്കാൻ നടക്കണ വഹി! വോട്ട് വേണാതെ!”

“എന്നിട്ട് ആരേ പെൻഷൻ അനുവദിച്ചത്?”

“പോടോ അവിടന്ന്! അതാരും അനുവദിക്കും. അർഹത്വവേണം ഹേ. മാന്യത എന്താണെന്നറിയോ തന്നിക്ക്? നിയക്ക് നിയുണ്ട് നിങ്ങളെ യോക്കും...”

വെറുതെ ഇതിക്കില്ല അദ്ദേഹം. മുറ്റത്തെ പുല്ലുപറിഗീലം. തൊടി മുറ്റംപോലെയാക്കും. വഴിപോകരാരെക്കില്ലും നാടുകാരുണ്ടാക്കും. പറയാൻ ഉണ്ടാവും. എവരോടും അടക്കപ്പും.

എതോ വിവാഹത്തിരക്കിൽ ഒരു ചാർച്ചക്കാരനെ കണ്ടപ്പോൾ ഉറക്കെ - ‘എയ്, തന്റെ അനിയന്നുമായി ശണ്ടം ഉണ്ടായീന് കേടുവോ!’

“അംതൊന്നുമില്ല.”

“അംതല്ലെ, എന്തോ കാര്യായിട്ട് ഉണ്ടായീനാ കേൾവി. തനിക്കിപ്പ് തന്നെനാ വേണ്ടതിലേരെ ഇല്ലേ ഹേ, പിന്നുന്നതിനാ വെറുതെ...?”

മറുപടി പറഞ്ഞ മറ്റയാർ കുഴങ്ങി. രണ്ടാർക്കും ചെവി പതുക്കെ.

ഇങ്ങനെയുള്ള പരച്ചിൽക്കാണ്ക് ബാക്കിയുള്ളവർ വിഷമിക്കുക യായിരുന്നു.

“അപ്പേൻ്റെ ഈ വികടത്തം നന്നാല്ലാതോ!” എന്നു മകൾ പറഞ്ഞ ഫ്രോർ-

‘എന്ന ആരും പറിപ്പിക്കാൻ വരണ്ട്’- എന്നായി. ഇങ്ങനെയാണാക്കില്ലോ ആർക്കും അദ്ദേഹത്തോട് വെറുപ്പോ ലോഹ്യമേടോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

പുത്രദ്ദുംഖം വല്ലാതെ അനുഭവിച്ച ആളാൾ. കലാകാരനായിരുന്ന മകൾ പരിച്ചുപാസായി സിനിമയും നാടകവുമായി നടന്നു. ലഹരിയുടെ തീരത്ത് തീവണ്ടിയ്ക്കടക്കിയിൽ പെട്ടുപോയി. ഈ വക കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ യാതൊരു കുസല്ലുമില്ലാതെ സഹിച്ചുമരിന്നതുപോലെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന അപ്പേ നമ്മാർ, എട്ടൻ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്ന വിചാരം ഇടക്കല്ലാം ഒരു പിതുസ്വലിൽ തന്തുകുന്ന മകൾ.

ഈല്ലത്തെ കാര്യങ്ങൾ അമാന്തമായാലും മറ്റുള്ളവർക്ക് അദ്ദേഹം ആവത്തു ചെയ്തു. ചിലർ രേഷ്ട് വാങ്ങാനും മരുന്നുവാങ്ങാനും വിഷമം പറഞ്ഞ വരും. പുരം, വേല-പിരിവിന് ചിലർ വേരെ. പിരുക്ക പുതം, കാള, വെളിച്ചപ്പാട്....

ഒരു രൂപ കിട്ടിയാ കാളകാരൻ ചോദ്യമായി “എന്താ തന്നൊന്നേ ഇത്? പത്തുർപ്പുകില്ലും തരണോയ്”

“പോടോ! ദേവനാൾ, ദേവിയ്ക്കാൾ എന്നുംപറഞ്ഞു വരും. ഇന്നാഴ്ത് താനല്ലേ എടവഴിലെ ബോധമില്ലാതെ കിടന്നിരുന്നത്?”

അതു മുഴുവൻ കേൾക്കാൻ നിൽക്കാതെ അയാൾ വടക്കുപുറ തന്നുപോയി, അകത്തുനിന്ന് വേണ്ടതു വാങ്ങി ന്യാലം വിട്ടു.

അ അനിയക്ക് അദ്ദേഹം പീടികയിൽനിന്ന് മടക്കം, ദോർച്ച സെക്കി നടക്കുമ്പോൾ, തോട്ടുവരുമ്പത് എന്തോ നിൽക്കുന്നു!

ഈതെന്താണിവിടെ? വേലയുടെ കാളയായിരുന്നു. എവി ദേയോ ‘കുമ്പിട്ട്’പ്ലോൾ കിട്ടിയ ശാണപ്പുടുവ കഴുത്തിൽ കെട്ടിയിട്ടുണ്ട്. കണ്ണും കൊഡ്യും ദോർച്ചുവെട്ടത്തിൽ തിളങ്ങുന്നു. കൈതകാട്ടിൽ ചെണ്ട നാമ നില്ലാതെ. അങ്ങുമിങ്ങും ദോർച്ചിട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ തോട്ടിലതാ രണ്ടാൾ പൊത്തിപ്പിടിച്ചു കിടക്കുന്നു.

വേദജ്ഞന്മ ആയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന് ഇപ്പോൾ പരിപാടി കഴശക്കാനും പോവാനാകുന്നില്ല. അവിടേയും ഇവിടേയും കഴിച്ചുകൂടാൻ പറ്റാതായി. നാടാകെ കേഷത്രണാളിലും മറ്റും വേദാലാപനവുമായി പോയിരുന്ന ആർ. പലയിടത്തുനിന്നും ‘ബഹുമതി’ ലഭിച്ചു. പല യജസ്താങ്ങളിൽ ഭാഗഭക്തായി. സന്തം കൃഷിസ്ഥലമെല്ലാം നടത്താനാവാതെ ഒഴിവാക്കി.

പടികലബ്ദ ആരൈക്കിലും പോണതു കണ്ണാൽ-

“എയ് ബൈട എന്നു വർം.”

“എന്താ തന്നൊന്നു്?”

‘എതാനും നോട്ടുകൾ നീട്ടിപ്പറയും-

‘പൊട്ടിയ ഓട മാറ്റിവെക്കണം.’

‘തേങ്ങയിടണം’

‘മാങ്ങപറിയ്ക്കണം’

‘ലേശം സിമൻ്റ് പണി’

‘മോട്ടോർ വെള്ളം വലിക്കുന്നില്ല.’

എല്ലാത്തിനും ഒരാളില്ലെങ്കിൽ മാറ്റാരാൾ ഉണ്ടാകും. കുലി ആദ്യം. വേല പിനീട്. എന്ന മട്ടാണ്.

ഗുളികകൾ, അരിപ്പടം, ദോണിക്ക്, ചുരുള്ളം, എണ്ണ, ലേപ്പാം, ആയുർവേദം, അലോപ്പതി, ഹോമിയോ ഒക്കെ മാറിമാറി ഉണ്ടാകും.

“തന്റെ മരുന്നോടുകൂടി ഭേദവ്യലോ- ഹോ! മരു ആളെ എന്നുപോയി കണ്ണാലോ?” - എന്ന് ഡോക്ടറോട് ചോദിക്കും. പിന്നെയും അവിടെ തന്നെ കേരിച്ചുല്ലോ.

പ്രിന്റക്കിപ്പംനുകളും മരുന്നുകളും പുമ്പുവത്ത് പരത്തിവെക്കും. ഒക്സ്പൂഡ തിരിച്ചിറയാതെ പിഷമം. ആരൈക്കിലും തിരഞ്ഞെടുത്തു കൊടുക്കണം. ആരും അടുത്തില്ലെങ്കിൽ വഴിയിലും പോണവരെ വിളിക്കും.

ഗുളിക എടുത്ത് മക്കളോട് സംശയം ചോദിക്കലുണ്ട് - “കുടീ, ഇതിന്റെ ഡേറ്റാഫ് ബർത്ത് എന്നു നോക്ക്.”

“ഈ അപ്പുവന്നൊക്കും കുറേഞ്ഞോ?”

“നിന്നുക്കുന്നൊക്കും പറയണ്ട് കേട്ടാമതി! അണ്ണം ഇയ്ക്കല്ലോ? വയറിന് ടട്ടും സുവല്ലോ. രണ്ടിസാധി...?”

“എങ്ങനൂം സുവണ്ണാവാ? എത്ര പായസാ ഇന്നലെ കഴിച്ചത്! പരഞ്ഞത് കേക്കില്ലോ!

“ഓ, പരിശത്തർ കേക്കബന്നോൻ! എന്നെന്നക്കാണണാനും പറയിക്കണം! ഒരമേം മകളും! ഓഹോ! അതങ്ങനെ നീണ്ടുപോകും.”

സാധാരണ കാണാറുള്ള ആ വിദ്യാനെ കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം - ‘എന്തോ ഇന്ന് പണിയെന്നുണ്ടോ?’

“ഇല്ല തന്നൊന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ വിഷമം!”

“നാടിന് നമ്മളെക്കാണ്ക് ആവശ്യങ്ങാവണം. തയ്യാറുണ്ടക്കിൽ പണിയുണ്ടോ.”

ഇല്ലവള്ളിലെ കാടുവെട്ട്, പുല്ലു ചെത്ത്, കിളി, ചായ, ഉഡൻ, കുലി, മുണ്ട്.....

എന്തുകൊണ്ടോ അന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് വലിയ മിണ്ടാടമാനും ഇല്ലാതെ. മുറ്റത്തെ പുല്ല് പറിയില്ലോ ശ്രദ്ധയില്ലോ ഒരേ ഇരിപ്പ് കണ്ടപ്പോൾ മകൾ -

“എന്താ അച്ചു വല്ല വയ്യായേം?”

“എയ്, ഒന്നുണ്ടു്.”

സന്യാവന്നവും അത്താഴവും കഴിഞ്ഞ് മരുന്നു കഴിച്ച് നേര തെത്തപോയി കിടന്നു.

അമ്മയാണെങ്കിൽ പരിചയക്കാരുടെ കുടെ ഗുരുവായുർക്ക് പോയിരിക്കുന്നു.

അച്ചിന്മയമാരകവുറിച്ചും മകളെക്കുറിച്ചും ആമ്പാച്ചിച്ച് രാത്രി ഉറക്കം വരാതെ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്ന് വല്ലപ്പോഴും ഒന്നുമയ ഞെയോ ആവോ? പുറത്തെ മാങ്കാനിൽനിന്ന് കുറിച്ചുള്ളാൻറെ ഒച്ച മകളെ അസ്ഥാനമാക്കി.

എന്തോ ശബ്ദം കേടപോലെ തോന്തി. അച്ചുന്നേൻ അറയിൽ പോയി ലൈറ്റിട്ടു്.

പുറത്തുനിന്ന് അപ്പോഴും ‘പോവാ, പോവാ’ - എന്ന് കുറിച്ചുള്ളാൻ.

അദ്ദേഹം കട്ടിലിൽ എണ്ണീറ്റിരിക്കുന്നു.

“എന്താ അച്ചുൻ ഒരജീല്ലോ?”

“ആ പക്ഷിയോക് ഓൺ മിണ്ടാതിരിക്കാൻ പറ. എന്നിക്ക് പോവാറാ യിട്ടില്ലോ. ഇന്നിയും എത്ര പണിയുണ്ടുനോ? ഒരു ഫ്രാസ് വെള്ളം താ.”

വെള്ളം കുടിച്ചു് എണ്ണീറ്റുപോയി അദ്ദേഹം കണ്ണട എടുത്ത് മുവ തയ്യാവെച്ചു് മേശത്തുന്ന് കണക്കുപുന്നതക്കങ്ങൾ എടുത്തു പരിശോധന തുടങ്ങി

നേരം വെളിച്ചുമാകുന്നു.

അന്യവിശ്വാസം

വി. വി. ഗോവിന്ദൻമായർ

എന്തുക്കൽ ഒരാൾ മറ്റാരാളാട് ഇങ്ങനെ ചോദിയ്ക്കുന്നത് കേൾക്കാനിടയായി: ‘ഈ സാധിബാബു ഇഷ്ടവരാവതാരമാണെങ്കിൽ എന്തു കൊണ്ട് കടൽത്തീരത്തെ മണൽ മുഴുവൻ സർബാമാക്കി മാറ്റുന്നില്ല? പാവ ഞാർക്ക് എന്നൊരുപകാരമാവും അത്?’

ചോദ്യം എന്നോടല്ലാത്തതിനാൽ, ഉത്തരം പറയേണ്ട ചുമതല എന്തിയ്ക്കില്ലോയിരുന്നു. എക്കില്ലോ, ചോദ്യകർത്താവിനെപ്പറ്റി എന്ന് അല്ലപം ചിന്തിയ്ക്കാനിടയായി.

അയാൾ ഇഷ്ടവരിഖാസിയല്ല, തീർച്ച. സാധിബാബു ജനിയ്ക്കുന്നതിനും മുൻപേയുണ്ടല്ലോ ഇഷ്ടവരൻ. അവിടത്തെക്ക് വേണമെങ്കിൽ പണ്ഡ പുഴി മുഴുവൻ പൊന്നാക്കി മാറ്റാമായിരുന്നു; അമവാ പുഴിയ്ക്കു പകരം പൊന്ന് സൃഷ്ടിയ്ക്കാമായിരുന്നു. അതു ചെയ്യാതെ സ്ഥിതിയ്ക്ക്, അവിടത്തെ അവതാരം അങ്ങനെ ചെയ്യുമെന്ന് ഇഷ്ടവരിഖാസികൾ പ്രതീക്ഷിയ്ക്കുകയില്ലാണോ.

പിന്നു, കടൽത്തീരത്തെ പുഴി ഞണ്ടുകളുടെ പാർപ്പിടിമാണ്. അവയ്ക്ക് പൊൻതരികൾക്കുള്ളില്ലോ കഴിഞ്ഞുകുടാമോ? അഭിഭ്രംഖുടാ. സർബാവനികളിൽ ഞണ്ടുകളെ കാണാറില്ലെന്നാണീഡ്. എന്നായാലും, അവയ്ക്ക് പ്രകൃത്യനുസൃതമായ ഒരു വാസസ്ഥാനമല്ല സർബാത്തരികൾ എന്ന് വ്യക്തമാണ്. പിന്നു, പുഴി മുഴുവൻ പൊന്നായാൽ ആളുകൾ അതു മുഴുവൻ വാർക്കേണ്ടുപോവുകയും ചെയ്യുമാണോ. അപ്പോൾ, ഞണ്ടുകൾ എവിടപ്പോവും?

അന്യജീവികളിൽനിന്ന് ഏല്ക്കുന്ന ഉപദ്വാതരിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പുകാനോ ആഹാരത്തിനോ മറ്റോ ഇഷ്ടവരിഖാസികളും ചിലപ്പോൾ പ്രാണിഹിംസ ചെയ്യാനുണ്ടെങ്കിലും, ഇഷ്ടവരസൃഷ്ടമായ ഇത് പ്രവഞ്ചത്തിൽ സർവ-

പൊണ്ണികൾക്കും അവകാശമുണ്ടനുതന്നെന്നാണ് പൊതുവേ അവരുടെ വിചാരം. അതിനാൽ, എത്രക്കില്ലും ജീവിയ്ക്ക് പൊറുക്കാനിടക്കളാതെ വംശനാശം വന്നോടു എന്ന് അവർ വിചാരിയ്ക്കാനിടയില്ല.

ചോദ്യകർത്താവ് യുക്തിവാദിയും ആവാനിടയില്ല; യുക്തിവാദിയ്ക്ക് ഇത്താഴരനെ ഇല്ലല്ലോ; പിന്നെയെന്നവതാരും? ഞണ്ഡുകളെക്കുറിച്ച് യുക്തിവാദികളുടെ നിലപാട് എന്നാണെന്നറിഞ്ഞുകൂടും. പരിണാമസില്ലാതെ പ്രകാരം ഭൂമിയിൽ, അവസാനമായി വന്ന മനുഷ്യനേരിവിടുതിയും അവകാശമുള്ളു എന്നു കരുതുന്നതിൽ എന്നതായാലും യുക്തിയോഗം ശാസ്ത്രീയ വീക്ഷണമോ ഇല്ല. അതെന്തോ ആവശ്യം; മനുഷ്യന് ഈ ലോകത്തിൽ സുഖമായി കഴിഞ്ഞുകൂടണം എന്നുതന്നെന്നാണ് യുക്തിവാദികളും കരുതുന്നത്. ഗൃഹനിർമ്മാണത്തിനും മറ്റും വേണ്ടുന്ന പുഴിയോളം പ്രയോജനം സ്വർണ്ണംകൊണ്ട് മനുഷ്യന് ഇന്നേവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. തിന്നാനുപയോഗിയ്ക്കുന്ന ജീവികൾക്ക് ഉന്നുലനാശം വരാതിരിയ്ക്കേണ്ടത് മാംസാഹാരികളുടെ ആവശ്യവുമാണ്. എന്തുകൊണ്ടും, പുഴി മുഴുവൻ പൊന്നാക്കി മാറ്റിയാൽ നന്നാന് കരുതുന്ന ആൾ യുക്തിവാദിയാവില്ല, തീർച്ച.

പണ്ഡം പണ്ണിയാമെന്നതാണ് മനുഷ്യൻ സ്വർണ്ണംകൊണ്ട് കണ്ണം തിരിയിരിയ്ക്കുന്ന മുഖ്യപ്രയോജനം. (ചില മരുനുകളിലും ഇതുപയോഗിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്തെന്ന്; അതിനു പകേഷ് സർജാം ‘മരുന്നിനുമാത്രം’ മതിയില്ല.) ഒരാൾക്ക്, വിശ്രഷ്ടിച്ചും ഒരു സ്ത്രീയ്ക്ക്, എത്രമാത്രം ആരോഗ്യം അണിഞ്ഞു നടക്കാം? പിടിച്ചുപറിക്കാരെ പേടിയ്ക്കേണ്ടെങ്കിൽ, നാലോ അഞ്ചോ കിലോഗ്രാം. ചുമട്ടുകാരികൾക്ക് കുറച്ചേരെ താങ്ങാൻ കഴിയുമായിരിയ്ക്കാം; എന്നാലും മുക്കിലും കാതിലും വന്നിച്ച് ഭാരമൊന്നും കെട്ടി തുകാനാവില്ലല്ലോ. കഴുത്തിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ കിലോ വരെ ആവാമെന്നു തോന്നുന്നു; പകേഷ് എത്ര വലിയ ആരോഗ്യപ്രധിയയും തണ്ടാടിഞ്ഞ നല്ലിനമാവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതിനാണോ ഗൈവാൻ പുഴി മുഴുവൻ പൊന്നാക്കേണ്ടത്?

അതുപോകക്കെട്ട്. ഗൈവാൻ എന്നതായാലും ഇന്നേവരെ ഇങ്ങനെയൊരു മണ്ഡത്തരഞ്ഞതിന് പുറപ്പട്ടിക്കില്ലാത്ത സ്ഥിതിയ്ക്ക്, അപിടണ്ണ അവിടുത്തെ അവതാരങ്ങളോ ഇനിയെന്നകിലും അങ്ങനെ വള്ളതും ചെയ്തേക്കുമെന്ന് പേടിക്കാനില്ല. എന്നാൽ, ഇത്താഴരനെ പുറംതള്ളിയിരിയ്ക്കുന്ന, ശാസ്ത്രമെന്ന് നിന്നും മാത്രം ശാഖയിലും വിശ്വാസ് എന്ന് രാഷ്ട്രഭാഷയിലും അറിയപ്പെടുന്ന സയൻസുണ്ടല്ലോ, അതിന് അസാധ്യമായി ഒന്നുമില്ലെന്നാണ് പെപ്പ്. ശാസ്ത്രപ്രശ്നങ്ങൾക്കും തങ്ങളുടെ കണ്ഡുപിടുത്തങ്ങളുടെ വരുംവരായ്ക്കുള്ളപ്പറ്റി വിചാരപ്പെടാറുമില്ല. (അറ്റം ബോംബും മറ്റും അങ്ങനെയാണോ അവതരിച്ചത്). അങ്ങനെ ഒരു കിരുക്കൻ സയന്ത്രീയില്ല ഒരു

നാൾ കടലോരത്തെ പുഴി മുഴുവൻ പൊന്നാകി മാറ്റി എന്നു കരുതുക. എന്നാവും അപ്പോഴത്തെ കമ?

ആദ്യമുണ്ടാവുക കുറേ ആർഗാഫ്രംസ്; അത് ഒരു വസിച്ച ഭൂക്ക സ്വന്തിലുണ്ടാകാവുന്നതിൽ ഒരു കുറവാവില്ല. എന്തെന്നാൽ, സ്വർണ്ണം കൊണ്ട് പ്രയോജനമുണ്ടക്കിലാകട്ടെ ഇല്ലെങ്കിലാകട്ടെ, മനുഷ്യന് അതിനോടുള്ള ആർത്ഥി അതിയൈക്കരമാണ്. അതുകൊണ്ട്, ആ മഞ്ഞമണ്ണൽ വാർക്കുട്ടാനുള്ള തിരക്കിൽ ഉത്തും തളള്യും ചവിട്ടുമെറ്റ് പലരും കൊല്ലപ്പെടുമെന്ന് തീരച്ച (ഇത് പത്രാഖ്യാലു, ഒരു കണക്കിന് കൊല്ലതന്നെയാണ് നടക്കുക). അവരെയും പരിക്കേറ്റവരെയും അവിടെതന്നെ വിട്ടുംവെച്ച്, കരുത്തനാർ കിട്ടിയതും തട്ടിപ്പറിച്ചതുംകൊണ്ട് സ്വർണ്ണകെടയിലേയ്ക്ക് പായും; അപ്പോഴേയ്ക്കും കച്ചവടക്കാർ പീടികയും പുട്ടി പാശ്ശതാളിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അവർക്ക് അതിന് പുഴിയുടെ വിലയും കിട്ടും. സാധനങ്ങളുടെ സൗഹല്യത്തിനൊന്നത് അവയ്ക്ക് വിലയിടിയും എന്ന് അർത്ഥശാസ്ത്ര ജന്മാർ പുന്നതകങ്ങളിൽനിന്നും മറ്റുള്ളവർ ചന്തയിൽനിന്നും പറിയ്ക്കുന്ന പാംമാണല്ലോ.

അങ്ങനെയല്ല, കടലോരത്തിന്റെ ഇങ്ങനെയറ്റം മുതൽ അങ്ങനെയറ്റം വരെ സർക്കാർ പോലീസ് കാവലേർപ്പെട്ടുത്തും, ഓരോരുത്തർക്കും രേഖാർക്കണക്കിന് സ്വർണ്ണം കൊടുക്കും, കച്ചവടക്കാർ സർക്കാർ നിശ്ചയിക്കുന്ന വിലയും കൊടുത്തുകൊള്ളണം എന്ന് നിയമമുണ്ടാക്കും എന്നാണെന്നകിൽ: സ്വർണ്ണകെടക്കാരുടെ കൈയ്ക്കിൽ അതിനുമാത്രം പണം എവിടനും വരും? ഒരുക്കം റിസർവ് ബാക്ക് വേണ്ടതു കിന്നസി നോട്ടുകൾ അച്ചടിച്ചിരക്കുകതനെ വേണ്ടിവരും. എന്നാൽപിനൊ അത് ഇപ്പോഴേ ആവാമല്ലോ. കിന്നസി നോട്ടുകൾ കണ്ണമാനും അച്ചടിച്ചുകൂട്ടി ചാക്കുചൂക്കായി പീടുവീടാന്നരം എത്തിച്ചു ദാരിദ്ര്യത്തെ മറ്റുകയിക്കണമെന്നും കൊണ്ടുകൊണ്ടും അതിനുമാത്രം ഒരു കാരണം, അപ്പോൾക്കാണാം വിലക്കയറ്റത്തിന്റെ ഒരു വെള്ളപ്പോക്കംതന്നെ. ഇക്കണ്ണാമിക്ക് പഠിയ്ക്കാതെതന്നെ ആർക്കുമരിയാവുന്ന ഒരു കാര്യമാണിത്. പണ്ഡാക്കെ നാലക്കശ്ശേപളമനുമുഖ്യാൽ അതിലപ്പുറം ഒന്നുമില്ലെന്നാണ് വെപ്പ്. ഇന്ന് അതിൽ കുറവായി ആർക്കെക്കീലും ഉണ്ടാ എന്നാണ് സംശയം. എന്നിട്ടും, അത്യാവശ്യ ചെലവിനെക്കില്ലും തികയുന്നുണ്ടാ?

അങ്ങനെ വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നോ അവിശ്വാസത്തിൽ നിന്നോ അല്ലാത്ത ഈ ചോദ്യത്തിന്റെ ഉറവിടമെന്ത്? അസ്യവിശ്വാസം - ഈ ലോകം മനുഷ്യന്റെ സുഖസൗകര്യത്തിനുമാത്രം ഉള്ളതാണെന്നും സ്വർണ്ണമാണ് മനുഷ്യന്ന് ഏറ്റവും പ്രയോജനപ്രദമായ വസ്തുവെന്നുമുള്ള ഇരട്ട അസ്യവിശ്വാസം!

ആരോ എപ്പോഴോ എവിടെവെച്ചു പറഞ്ഞുകളണ്ണ ഒരു പാദ്യം കിന്നെപ്പിടിച്ച് ഇത്രയും വിസ്തരിച്ചത്, നാമരിയാതെത്തന്നെ നമ്മൾല്ലോം ഇങ്ങനെ എന്നെല്ലാം അധിവിഷാസങ്ങൾ വെച്ചുപുലർത്തുന്നുണ്ടാവും എന്നു കാണിപ്പാൻമാത്രമാണ്. ഇവിടെ എടുത്തുപറഞ്ഞവയിൽത്തന്നെ, സ്വർണ്ണത്തക്കുറിച്ചുള്ള മതിപ്പിൽനിന്ന് എത്ര പേര് മുക്തരാണ്? ആധ്യാത്മികസംസ്കാരം പുലർത്തിപ്പോരുന്നവരെന്നാഭിമാനിയ്ക്കുന്ന ഹിന്ദുക്കൾ ജോലം ഇതിനടക്കിമപ്പെട്ടവർ വേണ്ടാരെങ്കിലുമുണ്ടാ എന്നു സംശയം. കാരണം, ചരാചരിപ്പാശ്വത്തിനു മുഴുവൻ ചെച്ചത്തും പകരുന്ന ഭഗവാന്റെ തിരുവുടലിനുപോലും ശ്രോകുട്ടാൻ സ്വർണ്ണത്തിനു കഴിയുമെന്നു വിശ്വാസിയ്ക്കുന്നവരാണവർ. വലിയ വസ്ത്രക്കടക്കൾക്കു മുന്നിൽ, മോടിയിൽ ഉടുപ്പണിയിച്ച് ചില കോലങ്ങൾ നാട്ടിക്കാണാറുണ്ടെല്ലാ. അതുപോലെ, സ്വർണ്ണകടക്കൾക്കു മുന്നിൽ അടിമുടി പണ്ഡം ചാർത്തതിയ ബൊമ്മകളെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചാൽ, ദേവീമുർത്തികളാണെന്ന ധാരണയിൽ ആളുകൾ പുജിച്ചുന്നുവരും. ശ്രീപാമേഖരനുമാത്രമാണ് കെത്തണാർ ഇക്കാര്യത്തിൽ സദയം ഒഴിവാക്കിട്ടുള്ളത്. അവിടെയ്ക്ക് ഉടുക്കാൻ ആനന്ദത്താലും കഴുത്തിലണിയാൻ പാമ്പും മതിയെന്നാണ് വെപ്പ്. പക്ഷേ, ശ്രീപാർവ്വതിയെ കെത്തണാൽനിന്ന് രക്ഷിയ്ക്കാൻ പരമേശ്വരനും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല!

തൊട്ടെത്തല്ലോം പൊന്നാവാൻ വരം നേട്ടി, തന്റെ പൊന്നാമകൾ അക്ഷരാർമ്മത്തിൽത്തന്നെ പൊന്നിന്കുടയായി മാറിപ്പോയതിൽ ദുഃഖിയ്ക്കേണ്ടിവന്ന ഒരു മണഡൻരാജാവിന്റെ കമ പാശ്വാത്യസഹിതുത്തിലുണ്ട്. കമയുടെ പൊരുൾ ഉൾക്കൊള്ളാൻ പാശ്വാത്യരോ പെയറസ്ത്രരോ തയ്യാറാണുന്നുമാത്രം. Midas touch എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിലും, ‘തൊട്ടെത്തല്ലോം പൊന്നാക്കുക’ എന്ന് മലയാളത്തിലും പറയുന്നത് മണഡത്തരം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ്, എന്നോ വലിയ കഴിവ് എന്ന നിലയ്ക്കാണ്! അതിനിയ്ക്കെട്ട്. ഇവിടെത്തെ കമ മരിച്ചാണ് - ധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിനായാലും, ജീവനുള്ള മനുഷ്യന്തരനെ വേണ്ടാമെന്നില്ല, സ്വർണ്ണം മതി എന്ന്. ശ്രീരാമൻ അശ്വമേധം കഴിച്ചപ്പോൾ, സഹയർമ്മിണിയുടെ സ്ഥാനത്ത് ഒരു സ്വർണ്ണപതിമയയാണ് ഇരുത്തിയത്തെ, ഒരു മനഷ്യാന്തരാവിനു പകരം വയ്ക്കാൻ പോരും ഒരു സ്വർണ്ണകട്ടി എന്ന അധിവിഷയുടെ സന്തതിയായ ഇതു ചെയ്തിയോട് വിവേകികൾക്ക്, മനുഷ്യത്വത്തെ മാനിയ്ക്കുന്നവർക്ക്, അവജന്തയേ തോന്നു. പക്ഷേ, എന്നോ മഹാത്മായ ഒരു കർമ്മമായിട്ടാണ് രാമക്കെത്തമാർ അതിനെ കണ്ടുപോരുന്നത്. നമ്മുടെ കാലത്തെ ഒരു മഹാവിഭൂഷിപ്പോലും ഒരിടത്ത് ഇങ്ങനെ എഴുതിക്കണ്ടു: “കാണ്വനസീതയെ നിർമ്മിച്ച് ഷ്പമിരുത്തി യജസ്തുക്രമങ്ങളെ അനുഷ്ഠിയ്ക്കേണ്ടുന്ന അവസ്ഥ വരാതിരിയ്ക്കെത്തക്കവല്ലും ഒരു ശരാശരി ക്ഷതിയെന്നപ്പോലെ, അമവാ ഒഴിവില്ലെന്നപ്പോലെ, അദ്ദേഹം അന്തഃപുരത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ സീതാപരിത്യാഗം

അപേഹത്തിനു നല്കുമായിരുന്നത് ദൂരുശസ്ത്ര മാത്രമായിരുന്നിരിയ്ക്കും. ഇപ്പോഴങ്ങിനെയല്ല. രാമൻ ആയിരത്താണ്ടുകളായി ഭാരതീയജനതയുടെ ആധ്യാവിശ്വഹമായി നിലനിന്നുപോരുന്നു.” രാമൻ എക്കപ്പെട്ടനീറ്റിപ്പത്താണ് ഇവിടെ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നത് എന്ന് വാസ്തവം. പക്ഷേ സർബാം കൊണ്ട് കട്ടിയായിട്ടല്ലാതെ, അലുമിനിയാംകൊണ്ടോ സ്റ്റാറ്റിക്കുകൊണ്ടോ ആണ് (അന്ന് ഇതുരുണ്ടും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് സകല്പിയ്ക്കുക) ആ സീതാ നിർമ്മാണമെങ്കിൽ, ഇവിടെ ലേഖിക എന്നെതിരുതുമായിരുന്നു എന്നാലോചിച്ചുനോക്കുന്നത് രസാവഹമാണ്; അത്തരമാരാലോചന ഭാരതീയജനതയുടെ മനഷാസ്ത്രത്തിലേയ്ക്ക് ഒരുൾക്കാഴ്ചയും നല്കും.

ഈ ഭോക്ത് മുർധയനുത്തിലെത്തിയിരിയ്ക്കുന്നതാകട്ടെ, അല്ലെങ്കിൽ വിദ്യരും പുരോഗമനചിന്താഗതിക്കാരും എന്നവകാശപ്പെടുന്ന കേരളീയരില്ലോ! ഇത്രയേറെ സർബാക്കെകളും സർബാപ്രാണികളും മറ്റൊരുതുമായി ഒരു മനസ്സിലുണ്ട്?

ഇതിലേരെ ആഴത്തിൽക്കെച്ചുന്നതും പടർന്നുപിടിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു മാണ്ട്, ഈ ലോകം മനുഷ്യനുമാത്രമുള്ളതാണെന്ന അന്യവിശ്വാസം. നാം ഇന്ന് ചുറ്റും കാണുന്ന പരിസ്ഥിതിഭൂഷണത്തിനും പ്രകൃതിയാംസന തത്തിനും പ്രാണിപീഡനത്തിനുമെല്ലാം മുലകാരണം ഇതൊന്നുംതേ. പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളും തിരുക്കുകളും, മനുഷ്യത്തിൽത്തന്നെ ഭൂതിഭാവവും, ഏതാനും ചിലരുടെ അനന്തദോഗ്രശാഖായ്ക്ക് ഇരയാകാനുള്ളിവയാണെന്ന മറ്റൊരുവിശ്വാസവും ഇതിനൊപ്പമുണ്ട്; ആ ഏതാനും ചിലതിൽ ഉൾപ്പെടുകയാണ് മനുഷ്യന്റെ പരമപുരുഷാർത്ഥം എന്നും. ജീവിതനിലവാരം (എത്ര യെന്നില്ലാതെ) ഉയർത്തുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തിന്ന് മറ്റൊന്തർമ്മാം? ഇതിന്റെ യെല്ലാം ദുഷ്പരിണാമങ്ങൾ ഓർക്കുന്നോൾ മറ്റൊരുവിശ്വാസം എത്ര തുക്കം!

ഈ വക അന്യതകളാകട്ടെ, നാം ആത്മപരിശോധന ചെയ്ത് സ്വയം കണ്ണഭേദത്തിലിരിയ്ക്കുന്നു. കാരണം, ഇതിനെപ്പറ്റിയെന്നും നമ്മുടെ യുക്തിവാദികൾക്കുപോലും നന്നാം പരയാനില്ല. അന്യവിശ്വാസമെന്ന് പണ്ഡിതർ ഉറപ്പിച്ചുവെച്ച ചില കാര്യങ്ങൾ അന്യവിശ്വാസമാണെന്ന് ആവർത്തിയ്ക്കുന്നോളോ അവരുടെ പതിവ്.

അതിരിയ്ക്കട്ടെ. ഇവാവരാവതാരം എന്നൊന്നുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ, എന്നർഥം അവതാരപുരുഷലക്ഷ്യം?

വേഗം ചെയ്തുതീർക്കേണ്ടതും നല്ല ഏകാഗ്രത വേണ്ടതുമായ ഒരു ജോലി ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ വാതില്ക്കൽ ഒരു മുട്ടു കേട്ട തുറന്നു നോക്കുന്നോൾ ഒരു സോപ്പുചീപ്പു വില്പനക്കാരനെന്നയാണെങ്കിൽ, ‘ഓരോരോ ശല്യങ്ങൾി’ എന്നാവുമെല്ലാ നാം പറഞ്ഞുപോവുക. മറിച്ച്, എരുക്കാലമായി കാണാൻ കൊതിച്ചിരുന്ന ഒരു ബാല്യകാലസുഹൃത്താണെങ്കിലോ? അപർിപ്പിത്തമായ സ്ഥലത്ത് ചെന്നുപെട്ട അന്യരന്നുപോയ

രെ കുട്ടിയ്ക്ക് പെട്ടു അമ്മയെയോ അച്ചുനേന്നോ കാണുനോഭുള്ള സന്തോഷം എന്നായിതിയ്ക്കും! സ്നേഹം, പ്രേമം, പകരുന്നവരുടെ സാമീപ്യത്തിൽ നമുക്ക് സുവിശദ്ധം സന്തോഷവും താനെ ഉള്ളവാക്കും എന്നർത്ഥമം. ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രേമസ്വരൂപനാണെങ്കിൽ, ആ വിധം പ്രേമം പകരുന്നവർ നമ്മൾക്കുംഖാധിച്ചേട്ടതൊളം ഇംഗ്ലീഷിലും തന്നെ. മാതാപിതാക്കൾ ഇംഗ്ലീഷിലും വഴിയ്ക്കാണ്. ഇതേ വഴിയ്ക്ക്, മനുഷ്യരാജിയെ എന്നല്ല സർവചരാചരണങ്ങളും പ്രേമിയ്ക്കുന്ന ആരെയും ഇംഗ്ലീഷിലും തന്നെ. കാരണം പ്രേമനെത്ത് ഏകിട്ടുമാണ്, വിശ്വവുമായി ഏകിട്ടുവിച്ചുവൻ വിശ്വാത്മാവായ ഇംഗ്ലീഷുമാണ്.

മറ്റൊരു വഴിയ്ക്കുകൂടി നോക്കിക്കാണാം: സ്വത്ത് കൈകലോക്കാൻ അച്ചുനമ്മാരുടെ കഴുത്തിനുകുന്നവെന്ന നാം ‘പിശോച്’ എന്നു വിളിച്ചേയ്ക്കുമല്ലോ. സർവസ്യാഗം ചെയ്തു സർവവിധക്കുണ്ടാണെങ്കും സഹിച്ചും ലോകക്കേഷമത്തിനുവേണ്ടി പ്രയത്നിയ്ക്കുന്നവരെ മഹാത്മാക്കലായി ആര്വരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. പ്രേമത്തിന്റെ ഫ്രാസം മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ വികാസവും അതിന്റെ വികാസം മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ വികാസവും മാണണന്നർത്ഥമം. ഇംഗ്ലീഷരത്വമനെത്ത് മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയാണെങ്കിൽ, പ്രേമപൂർണ്ണനായ മനുഷ്യൻ ഇംഗ്ലീഷും തന്നെ. മഹാപുരുഷക്കതിയ്ക്ക് ആധാരം ഇതൊന്നാണ്, ഇതൊന്നേ ആകാവും.

വായനമുറി

ദേശീയതയുടെ കവി

(ലേവന്നങ്ങൾ)

പ്രൊഫ: എൻ.എൻ. ആനന്ദൻ

പ്രിയരഹസ്യി പബ്ലിക്കേഷൻസ് സൊസൈറ്റി, തിരുവനന്തപുരം
വില : 90 രൂപ

വാക്കുകളുടെ രാജഗില്പിയായിരുന്നു മഹാകവി വള്ളത്രാർ. ദേശീയത പ്രാണവായുവാക്കിയ ഔഷ്ഠത്തുല്യനായ ആ മഹാമനീഷിയുടെ കാവ്യജീവിതത്തിലുടെ സാർത്ഥകമായോരു യാത്രയാണ് പ്രൊഫ: എൻ. എൻ. ആനന്ദൻ നടത്തുന്നത്. ഒപ്പു വളരെ ഔദ്യുപായി വള്ളത്രാളിന്റെ ജീവിത കമയും അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

മനുഷ്യന്റെയായിരുന്നു വള്ളത്രാർ കവിതകളുടെ അന്തർഭാര. ദേശകാലങ്ങളുടെ അതിർവരദവുകൾ മായ്ച്ചു കളഞ്ഞ് അതിനും നില നിൽക്കുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. ഗാധ്യജിയുടെ ജീവിത ദർശനം മുഴുവൻ പ്രസ്താവിച്ചുവേണ്ട നമുക്ക് മനസ്സിലാവുന്നതിനാണെന്ന് ശ്രദ്ധകാരൻ സമർത്ഥിക്കുന്നു. തന്നെയുമല്ല ശബ്ദം സൗന്ദര്യം കവിതയുടെ ശില്പചാര രൂത് വർദ്ധിപ്പിക്കുവേണ്ടാണും ആഴ്ചമേറിയ തത്തച്ചിന്തയും ഇംഗ്ലീഷ്യുടുപ്പത്താട ചേർത്തുവയ്ക്കുവാനും മഹാകവിയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞു എന്നും പ്രൊഫ: ആനന്ദൻ കുട്ടിച്ചേരക്കുന്നു. കവിയുടെ കവിതകളോരോന്നും സ്പർശിച്ചുകൊണ്ട് ലളിതമായ ശൈലിയിലുടെ ഒട്ടും വളച്ചു കെട്ടില്ലാതെയാണ് ഈ കൃതി യുടെ രചന. സാഹിത്യത്തിനും കലകൾക്കും വേണ്ടി സജീവിതം ഉചിഞ്ഞു വച്ച ഒരു കർമ്മയോഗിയെ ആധികാരികതയോടെ അടുത്തറിയാൻ ഈ കൃതി നമ്മേ സഹായിക്കും.

നക്ഷത്രങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്ന രാത്രി

(നോവൽ)

കെ. എം. ജമീല്
പുർണ്ണ, കോഴിക്കോട്
വില : 50 രൂപ

നക്ഷത്രങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്ന രാത്രി എന്ന കെ.എം. ജമീല് യുടെ നോവൽ ഒരു കുടുംബത്തെ ചുറ്റിപ്പറിയാൻ വിടർന്നു വികസി ക്കുന്നത്. ഹമീദയും ഇക്ബാലും അഷ്ടിതയും സഹോദരങ്ങളും ബന്ധുക്കളുമെമാക്കേ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വലിയൊരു കുടുംബം. അതിനിടയിൽ സമുദായത്തിന്റെ ഇടപെടൽ. പ്രണയത്തിലേക്കേത്തു ചാടുന്ന തിരിച്ചിവില്ലാത്ത ഒരു പാഠം പെൺകുട്ടി, അവളുടെ ജീവിത ദുരന്തങ്ങൾ. ഒക്കെ ഈ നോവലിൽ നോവലിന്റെ വരച്ചു കാട്ടുന്നു. പക്ഷേ സംഭാഷണം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിലെ കൃതിമതും ഈ കൃതിയെ വല്ലാതെ ബന്ധിക്കുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി ഹമീദയും ഇക്ബാലും തമിലിലൂള സംഭാഷണത്തിൽ “ഉറകമെണ്ണു മോളുമായി സംസാരിച്ചിരുന്നു കാണും. അതാ നിന്റെ മുഖത്തു പ്രതിഫലിച്ചു കാണുന്നത്.” ‘പ്രതിഫലനം’ പോലെ യോരു വാക്ക് സാധാരണ സംഭാഷണത്തിലുപയോഗിക്കുമോ? സംശയമാണ്. “ഇങ്ങനെയുള്ള മകളാണ് രക്ഷാകർത്താക്കളെ ആര്യപരതയുടെ ഗർത്തത്തിലേക്കെടുത്തു ചാടാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്” എന്ന് എഴാമല്ലൂയ തതിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നോ, ഇതിലെ ‘ഗർത്ത’മെന്ന പ്രയോഗം ഈ കൃതിമതുത്തിന് ആക്കം കുടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

സ്വപ്നാപരാധം

(നോവൽ)

സിതാരേവി കരിക്കാട്
പുർണ്ണ, കോഴിക്കോട്
വില : 50 രൂപ

സ്വപ്നത്തിലെ രാജകുമാരനുമായി അശാധപ്രണയത്തിലായ അരുന്ധതിയെന്ന അവധ്യപിക്കയായ എഴുത്തുകാരിയുടെ കമയാണ് ‘സ്വപ്നാപരാധം’. ജീവൻ ശക്രഭോഷാധിരുന്നു സ്വപ്നത്തിലെ ആദ്യരാജകുമാരൻ, ‘മാധ്യാമാധവം’ എന്ന ഭാഗത്തെത്തുനോശർ ആ സ്വപ്നങ്ങളിൽ ചേക്കേറുന്നത് ഗൗതമനെന്ന സിനിമാ നാടക പ്രവർത്തകനാണ്. അദ്ദേഹം

വിദ്യാലയത്തിലെ രമണിയേന സുപ്പൂർത്തിനേയും, ഇടയ്ക്കപ്പോഴോ കടന്നു വന്ന അമ്മയേയും, അനുവിനേയും ഡോക്ടർ ശ്രീയരേചനേ യുമൊക്കെ നോവലിന്റെ അഭ്യാസങ്ങളിലൂടെ കടന്നു പോകുന്നോൾ നാം കണ്ണുമുട്ടുന്നു. പക്ഷേ നിയതമായോരു ശിൽപ്പലടന്യില്ലാത്തതു കൊണ്ട് ഇവരോക്കെ വെറും ആർക്കുട്ടമായി മാത്രമേ അനുവാചകന് അനുഭവപ്പെടുകയുള്ളൂ. ഗൗതമൻറെ മരണമറിയുന്നോൾ ഒരു വയസ്സായ മകൻറെ ദേഹത്തെക്കു ചായുന്ന അരുസ്യതിനെ നോവലിന്റു് അവരി പ്രിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ‘ചായൽ’ ഒരു വയസ്സായ മകൻറെ ദേഹത്തെക്കാണ് എന്നത് അതിശയോക്തിയോ അതോ അശ്രദ്ധയോ? വായനയുടെ സുക്ഷമതലങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോവുന്ന ഒരുവാചകൻ ഇതൊന്നും കാണാതിരിക്കില്ല.

കമല സ്വർഗ്ഗത്തിലിരുന്ന് മാലാവമാർക്ക് നിശാവസ്ഥത്തിനും തുന്നുന്നു

(ലേവന്നഞ്ചി)

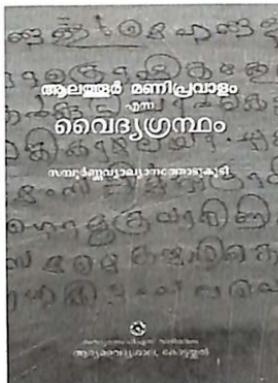
പി. കെ. പാറക്കടവ്
പുരീജ്ഞ, കോഴിക്കോട്
വില : 60 രൂപ

അസാധ്യമായ പകലിരവുകളിൽ കൂടുവന്ന വാക്കുകളാണ് പി. കെ. പാറക്കടവിന്റെ “കമല സ്വർഗ്ഗത്തിലിരുന്ന് മാലാവമാർക്ക് നിശാവ സ്ത്രീങ്ങൾ തുന്നുന്നു” എന്ന ലേവന്നസമാഹാരത്തിൽ നിന്നെയ. ചെറുത് എപ്പോഴും സുന്ദരമാണ്. തന്റെ കുഞ്ഞുക്കമകളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന അതേ ഒരുക്കവും ചാരുതയും ഈ ചെറു കുറിപ്പുകളിലും കമാക്കുത്ത് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോ കുറിപ്പും അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് ഓരോ ജീവിതമാണ്. അതാകട്ട് പുറയണ്ട സ്നേഹത്തോടെ തൊടുന്നതും. കമാക്കുത്തു തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതു പോലെ ‘ജലത്തിനും ആകാശത്തിനും തിലില്ലെ’ ആ ഓർമ്മകൾ ഒറ്റച്ചിറകുള്ള പക്ഷിയെപ്പോലെയാണ്; വേദന തരുന്നതുമാണ്.

രാജവീമികൾ വിട്ട് ഒറ്റയട്ടിപ്പാതയിലും സഞ്ചരിക്കുവാനാണ് പാറക്കടവിനിഷ്ടം. ബഷീർ, ഒ.വി. വിജയൻ, കമലാ സുരയ്യ, കോവിലൻ തുടങ്ങിയ പുർവ്വ സുരികളെ സ്നേഹത്തിന്റെ വിത്തുകൾ മുളപൊട്ടുന്ന വാക്കുകളിലും ദയാം അദ്ദേഹം വരച്ചിട്ടുന്നത്.

കെ. രാംമേഹൻ.

അപുർവ്വക്രമാളി വൈദ്യഗ്രന്ഥം ആലത്തുർ മനീപ്രവാളം എന്ന വൈദ്യഗ്രന്ഥം

അപുർവ്വമായി കോട്ടയ്‌ക്കൽ ആര്യവൈദ്യഗ്രന്ഥമിൽനിന്ന് പ്രസിദ്ധികരിക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽ ഇപ്പോൾ പ്രചാരത്തിലുള്ള എല്ലാ യോഗ ശ്രമങ്ങളും സുലഭമായി ഉപജീവിച്ചുപോന്ന പ്രമാണപ്പെട്ട കൃതിയാണ് ആലത്തുർ മനീപ്രവാളം. വിലപ്പെട്ട അനേകം ഒഴിവയോഗങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ മഹിക്ക്രമം കേരളിയവൈദ്യനാർക്കും വൈദ്യവിദ്യാർത്ഥികൾക്കും സാമാന്യവായനക്കാർക്കും കൂടി സഹായകമാകുന്ന സമ്പൂർണ്ണവ്യാവസ്ഥാന തേതാട്ടം സാംസ്കാരികപരമായ തേതാട്ടം കൂടി. മുഖ്യമായി: 150 രൂപ

യന്മത്രി പ്രബന്ധസൂചി

ആയുർവൈദനിബാരംഭാന്തിരൻ മുവക്കളാടി

കൊല്ലു 1078 ചിങ്ങം (1903 ആഗസ്റ്റ്) മുതൽ ഇരുപതി മുന്നു കൊല്ലുക്കാലം വിച്ച് വരുത്താതെ പ്രസിദ്ധികരിച്ച ഇതു ആനുകാലികത്തിരെ മുഴുവൻ ലക്ഷ്യങ്ങളും സിദ്ധി രൂപത്തിൽ. ഒപ്പം മാസികയുടെ പ്രബന്ധസൂചിയും.

മുഖ്യമായി: പ്രബന്ധസൂചി: 150 ഉറുപ്പീക.

സമ്പൂർണ്ണധനന്തരി ഡിവിഷി: 100 ഉറുപ്പീക

**23 വാല്യങ്ങളിലെ 274 ലക്ഷ്യങ്ങൾ
സമ്പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ**

യന്മത്രി

പ്രബന്ധസൂചി

ആയുർവൈദം ആധികാരികമാർഗ്ഗം

വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരയരുടെ

ആര്യവൈദ്യഗ്രാലം

കോട്ടയ്ക്കൽ-676 503, കേരളം

Tel: 0483-2808000, 2742216, Fax: 2742572, 2742210

E-mail: mail@aryavaidyasala.com Web: www.aryavaidyasala.com

പ്രസിദ്ധക്കാരിയായ ആധികാരികമാർഗ്ഗം വിലാസം

പ്രസിദ്ധിക്കണ്ണാഡാം, ആര്യവൈദ്യഗ്രാലം, കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഫോൺ: 0483 - 2742225/ 2746665

E-mail: publications@aryavaidyasala.com